

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้จะนำเสนอข้อมูลเป็น 4 ตอน เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ต่อไปนี้ 1) ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับลักษณะของงานวิจัยด้านการศึกษาปฐมวัย 2) ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 3) ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการเรียนรู้/พัฒนาการของเด็กปฐมวัย และ 4) ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการการศึกษาปฐมวัย ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของงานวิจัยด้านการศึกษาปฐมวัย

ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะของงานวิจัยด้านการศึกษาปฐมวัย จำนวน 222 เรื่อง ปรากฏผลดังตารางที่ 4.1- 4.7

ตารางที่ 4.1 ค่าความถี่และร้อยละของงานวิทยานิพนธ์ จำแนกตามลักษณะของงานวิจัย

ลักษณะของงานวิจัย	ความถี่	ร้อยละ
1. ปีที่พิมพ์เผยแพร่	222	
1.1 ปี พ.ศ.2546	53	23.87
1.2 ปี พ.ศ.2547	67	30.18
1.3 ปี พ.ศ.2548	35	15.77
1.4 ปี พ.ศ.2549	24	10.81
1.5 ปี พ.ศ.2550	18	8.11
1.6 ปี พ.ศ.2551	19	8.56
1.7 ปี พ.ศ.2552	6	2.70

ลักษณะของงานวิจัย	ความถี่	ร้อยละ
2. ประเภทของงานวิจัย	222	
2.1 งานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์	188	84.68
2.2 งานวิจัยที่เป็นภาคินพนธ์และการค้นคว้าอิสระ	34	15.32
3. รูปแบบของการวิจัย	222	
3.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ	7	3.15
3.2 การวิจัยสำรวจ	64	28.83
3.3 การวิจัยความสัมพันธ์/อิทธิพล	7	3.15
3.4 การวิจัยทดลอง/พัฒนา	144	64.87
4. วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษา *	222	
4.1 สภาพปัจจุบันและปัญหา	174	78.38
4.2 เปรียบเทียบความแตกต่าง	132	59.46
4.3 สร้าง/พัฒนาหลักสูตร/นวัตกรรม	27	12.16
4.4 พัฒนาการ/ความเปลี่ยนแปลง	21	9.50
4.5 ความสัมพันธ์/ปัจจัยสาเหตุ	7	3.15
4.6 ประเมินคุณภาพ/ประสิทธิภาพ	7	3.15
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย *	222	
5.1 แบบสอบถาม	71	31.98
5.2 แบบสัมภาษณ์	26	11.71
5.3 แบบทดสอบ	82	36.94
5.4 แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรม	63	28.38
5.5 แบบประเมิน	25	11.26
5. ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล *	222	
5.1 ความถี่	25	11.26
5.2 ร้อยละ	67	30.18
5.3 ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	120	54.05
5.4 ค่ามัธยฐาน	6	2.70
5.5 ทดสอบที่ Dependent	98	44.14

ลักษณะของงานวิจัย	ความถี่	ร้อยละ
5.6 ทดสอบที Independent	7	3.15
5.7 ทดสอบเอฟ/ One-way ANOVA	33	14.86
5.8 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน	5	2.25
5.9 ไคสแควร์	2	0.90
5.10 สมการถดถอย	5	2.25
5.11 สถิตินอนพาราเมตริกได้แก่ Wilcoxon , Friedman อื่น ๆ	11	4.95
5.12 การวิเคราะห์เนื้อหา	10	4.50

หมายเหตุ : * งานวิจัย 1 เรื่องมีได้มากกว่า 1 รายการ

จากตารางที่ 4.1 พบว่า งานวิจัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ ส่วนใหญ่พิมพ์เผยแพร่ในปี 2547 (ร้อยละ 30.18) เป็นวิทยานิพนธ์ (ร้อยละ 84.68) รูปแบบของการวิจัยเป็นการวิจัยทดลอง/พัฒนา(ร้อยละ 64.87) มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหา (ร้อยละ 78.38) รองลงไปคือ เปรียบเทียบความแตกต่าง (ร้อยละ 59.46) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนใหญ่คือ แบบทดสอบ (ร้อยละ 36.94) รองลงไปคือ แบบสอบถาม (ร้อยละ 31.98) ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่คือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ร้อยละ 54.05) รองลงไป คือ การทดสอบที Dependent (ร้อยละ 44.14)

ตารางที่ 4.2 ค่าความถี่และร้อยละของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระที่ศึกษา

เนื้อหาสาระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย	10	4.50
1.1 สร้างและพัฒนาหลักสูตร	5	
1.1 การบริหารหลักสูตร	2	
1.3 การใช้หลักสูตร	3	

เนื้อหาสาระที่ศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
2. การเรียนรู้/พัฒนาการของเด็กปฐมวัย	131	59.00
2.1 พัฒนาการด้านร่างกาย	5	
2.2 พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ	10	
2.3 พัฒนาการด้านสังคม	28	
2.4 พัฒนาการด้านสติปัญญา	88	
3. การบริหารจัดการ การศึกษาปฐมวัย	81	36.49
3.1 การจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย	31	
3.2 การจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน	30	
3.3 การจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม	20	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า เนื้อหาสาระที่ศึกษาของงานวิจัยที่ศึกษาส่วนใหญ่มุ่งเน้นการเรียนรู้/พัฒนาการของเด็กปฐมวัย(ร้อยละ 59.00) รองลงไปคือ การบริหารจัดการการศึกษาปฐมวัย(ร้อยละ 36.49) และ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย (ร้อยละ 4.50) ตามลำดับ

ส่วนเนื้อหาสาระที่ศึกษาการเรียนรู้/พัฒนาการของเด็กปฐมวัยนั้น เมื่อวิเคราะห์จำแนกตามตัวแปรตาม และตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษาในพัฒนาการแต่ละด้าน พบว่ามีดังตารางที่ 4.3-4.7

ตารางที่ 4.3 ค่าความถี่ของงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกายของเด็กปฐมวัย จำแนกตามตัวแปรตาม และตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา

พัฒนาการด้านร่างกาย ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=5)
1. ความสามารถในการ ใช้ กล้ามเนื้อเล็ก (n=2)	1. กิจกรรมคัดล่องจอบประกอบการเล่นนิ้วมือ	1
	2. กิจกรรมเล่านิทานโดยภาษาถิ่นล้านนาประกอบการ เล่นนิ้วมือ	1
2. พฤติกรรมการรับ ประทานผัก	- กิจกรรมประกอบอาหาร	1
3. การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5	- กิจกรรมประกอบอาหารประเภทขนมไทย	1
4. สมรรถภาพทางกลไก	- การใช้เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้าน	1

จากตารางที่ 4.3 พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกายของเด็กปฐมวัย มีจำนวน 5 เรื่อง ตัวแปรตามที่ศึกษาได้แก่

1. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษาได้แก่ กิจกรรมคำคล้องจองประกอบการเล่นนิ้วมือ กิจกรรมเล่านิทานโดยภาษาถิ่นล้านนาประกอบการเล่นนิ้วมือ

2. พฤติกรรมการรับประทานอาหาร ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษาได้แก่ กิจกรรมประกอบอาหาร

3. การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษาได้แก่ กิจกรรมประกอบอาหารประเภทขนมไทย

4. สมรรถภาพทางกลไกของเด็กปฐมวัย ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษาได้แก่ การใช้เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้าน

ตารางที่ 4.4 ค่าความถี่ของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ของเด็กปฐมวัย จำแนกตามตัวแปรตาม และตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา

พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=10)
1. เชาว์อารมณ์/ความฉลาดทางอารมณ์ (n=5)	1. การจัดกิจกรรมโยคะอาสนะประกอบเสียงดนตรี	1
	2. กิจกรรมตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์	1
	3. กิจกรรมเกม	1
	4. การใช้เสียงเพลง	1
	5. การละเล่นพื้นบ้าน	1
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง (n=4) - การกล้าแสดงออก	1. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ	1
	2. กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนีโอ ฮิวแมนนิส	1
	3. การจัดประสบการณ์การละเล่นพื้นบ้านของไทย	1
	4. กิจกรรมบทบาทสมมติแบบกึ่งชี้แนะ	1
3. การคลายการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง	- กิจกรรมศิลปะแบบร่วมมือ	1

จากตารางที่ 4.4 พบว่า งานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจของเด็กปฐมวัย จำนวน 10 เรื่อง มีจำนวน 5 ใน 10 เรื่อง(ร้อยละ 50.00) ศึกษาตัวแปรตามคือ เซวน์ อารมณ์/ความฉลาดทางอารมณ์ โดยมีตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษา ได้แก่ กิจกรรมโยคะ อาสนะประกอบเสียงดนตรี เกม เพลง การละเล่น และ กิจกรรมตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ ตัวแปรตามที่ศึกษารองลงไป คือ ความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 4 เรื่อง(ร้อยละ 40.00) โดยมีตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษา คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส การละเล่นพื้นบ้าน และบทบาทสมมติแบบกึ่งชี้แนะ

ตารางที่ 4.5 ค่าความถี่ของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย จำแนกตามตัวแปรตามและตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา

พัฒนาการด้านสังคม ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=28)
1. พฤติกรรมด้านสังคม (n=4)	1. เกมการศึกษา	1
	2. กิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตปัญญา	1
	3. การจัดประสบการณ์แบบโครงการ	1
	4. การเล่านิทาน	1
2. พฤติกรรม/พัฒนาการทางจริยธรรม	- การใช้ตัวแบบวิถีทัศน์	1
3. ความซื่อสัตย์	- เทปนิทานประกอบหนังสือ	1
4. พฤติกรรมความรับผิดชอบ (n=2)	1. นิทานใฝ่สัมฤทธิ์	1
	2. การจัดประสบการณ์แบบโครงการ	1
5. ความมีวินัยในตนเอง (n=4)	1. กิจกรรมการเล่านิทาน	1
	2. กิจกรรมการเล่านิทานประกอบละคร สร้างสรรค์	1 1
	3. กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์	1
	4. กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ	1
6. พฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	- การเล่านิทานคติธรรม	1

พัฒนาการด้านสังคม ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=28)
7. พฤติกรรมร่วมมือ (n=4)	1. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกัน ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ	1
	2. การเล่นเกมเป็นกลุ่ม	1
	3. การเล่นของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น	1
	4. การจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์	1
8. สัมพันธภาพ	- กิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบเพลง	1
9. ทักษะการจัดการ	- กิจกรรมการเล่นด้วยการระดมพลัง สมอง	1
10. ทักษะชีวิต	- การใช้วรรณกรรมสำหรับเด็ก	1
11. ลักษณะความเป็นผู้นำ	- กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ	1
12. คุณธรรมตามแนวคิดเศรษฐกิจพอ เพียง	- การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตาม แนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง	1
13. พฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (n=4)	1. รูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธี	1
- การรับรู้	2. การปรับนิทานชาดก	1
	3. รูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้	1
	4. กิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตาม รูปแบบจิตปัญญา	1
14. พฤติกรรมการแก้ปัญหาและ พฤติกรรมการปรับตัว*	- พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์	1
15. พฤติกรรมก้าวร้าว	- ปักจี้ส่วนตัวเด็ก และปักจี้ภายนอก	1

จากตารางที่ 4.5 พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย จำนวน 28 เรื่อง ส่วนใหญ่มุ่งศึกษาตัวแปรตามคือ พฤติกรรมด้านสังคม ความมีวินัยในตนเอง พฤติกรรมร่วมมือ และพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยมีจำนวนงานวิจัยที่ศึกษาในแต่ละตัวแปรตาม ถึง 4 ใน 28 เรื่อง (ร้อยละ 14.29) เท่าๆ กัน ส่วนตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษา ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตปัญญา กิจกรรมการเล่นนิทาน การเล่นเกมเป็นกลุ่ม/กลุ่มสัมพันธ์ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ การจัดประสบการณ์แบบโครงการ และรูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธี ตามลำดับ ส่วนตัวแปรตามรองลงไปที่ศึกษา

คือ พฤติกรรมความรับผิดชอบ มีจำนวน 2 ใน 28 เรื่อง ซึ่งตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษา ได้แก่ นิทานโต้แย้งฤทธิ์ และ การจัดประสบการณ์แบบโครงการ

ตารางที่ 4.6 ค่าความถี่ของงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย
จำแนกตาม ตัวแปรตาม และตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา

พัฒนาการด้านสติปัญญา ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=88)
1. การคิด (n=37)	1. กิจกรรมปั้นแป้งโดชนิดแข็ง	1
1.1 ความสามารถ/ทักษะ การคิด (n=3)	2. การสอนการวิพากษ์วรรณกรรม	1
	3. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหา ความรู้	1
1.2 การคิดวิจารณ์(n=3)	1. เกมฝึกทักษะการคิด	2
	2. กิจกรรมศิลปะประดิษฐ์1	1
1.3 การคิดเชิงเหตุผล(n=5)	1. นิทานประกอบคำถามปลายเปิด	1
	2. กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสี	1
	3. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอโบโน	1
	4. กิจกรรมเกมการศึกษา	1
	5. กิจกรรมการสอนแบบเดินเรื่อง	1
1.4 การคิดแก้ปัญหา(n=6)	1. การจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลัก	1
	2. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีสุกิม่า	1
	3. การเล่นนิทานปลายเปิด	1
	4. การจัดประสบการณ์แบบโครงงาน	1
	5. กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ	1
	6. กิจกรรมเล่นนิทานฉงน	1
1.5 ความคิดสร้างสรรค์ (n=20)	1. การจัดโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการ	1
	2. เกมสื่อประสม	1
	3. การสอนแบบสตอรี่ไลน์	2
	4. กิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อเติมผลงาน	1
	5. การเล่นเกมโดยใช้วัสดุธรรมชาติ	1

พัฒนาการด้านสติปัญญา ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=88)
	6. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ ที่เน้นความคิดสร้างสรรค์	1
	7. การใช้หุ่นและละคร	1
	8. การเล่านิทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะ *	1*
	การเล่านิทานโดยใช้ภาพประกอบ *	1*
	9. การเล่านิทานไม่จบเรื่อง	1
	10. กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะโดยใช้อุปกรณ์	1
	11. กิจกรรมศิลปะด้วยนิ้วมือ	1
	12. กิจกรรมเน้นผู้เรียน 4 แบบ	1
	13. การเล่นวัสดุปลายเปิด	1
	14. การจัดกิจกรรมศิลปะประกอบเสียงดนตรี คลาสสิก	1
	15. กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต่อเติมด้วยลายเส้น	1
	16. กิจกรรมฝึกประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการวาด ภาพกับการปั้น	1
	17. การเรียนรู้แบบไฮสโคป	1
	18. ชุดฝึกความคิด	1
	19. การจัดประสบการณ์แบบโครงการ	1
2. ความสามารถทางพหุ ปัญญา (n=7)	1. การจัดประสบการณ์ปฏิบัติการทดลองประกอบ อาหารตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้	1
	2. กิจกรรมการเล่นไทยกลางแจ้ง	1
	3. กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน	1
	4. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการพหุปัญญา	1
	5. การจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อ การเรียนรู้	1
	6. การจัดกิจกรรมโดยใช้กระบวนการทาง วิทยาศาสตร์	1

พัฒนาการด้านสติปัญญา ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=88)
- การแสดงออกของพื้นฐาน ทางศิลปะ	7. การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์	1
3. ทักษะพื้นฐานทาง คณิตศาสตร์ (n=16)	1. การจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมทาง คณิตศาสตร์	2
- ความรู้และทักษะเบื้องต้น	2. การจัดประสบการณ์เรียนรู้แบบ Six Steps Approach	1
	3. การใช้วิธีการสืบค้น	1
	4. เรียนการสอนที่ผู้เรียนมีบทบาทหลัก	1
	5. การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม	1
	6. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวโครงสร้างคิดวิสต์	1
- มโนทัศน์ด้านคณิตศาสตร์	7. กิจกรรมการเล่นแบบไทย	1
- มโนคติทางจำนวน	8. เกมคณิตศาสตร์	1
	9. เกมการศึกษาและเพลง	1
	10. การสอนแบบเล่น-เรียน-สรุป-ฝึกทักษะ	1
- ทักษะด้านจำนวน	11. การเรียนรู้โดยการเล่น	1
- ทักษะด้านการเรียงลำดับ	12. เกมการศึกษา	2
	13. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	1
- ทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์	14. การจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติม	1
4. ทักษะกระบวนการ ทางวิทยาศาสตร์(n=7)	1. รูปแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้	1
	2. ชุดกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการ	1
	3. การจัดประสบการณ์แบบโครงการ	1
	4. กิจกรรมการเรียนรู้แบบต่อภาพ	1
- ทักษะการสังเกตและการ จำแนก	5. กิจกรรมการทดลอง	1
- ทักษะการสังเกต	6. การจัดประสบการณ์ตามแนวโปรแกรมมาทาล	1
- ความรู้เกี่ยวกับแผนที่	7. กระบวนการสอนแผนที่	1

พัฒนาการด้านสติปัญญา ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=88)
5. ความสามารถทางภาษา (n=21)	1. การจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วย โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	1
- ความคิดรวบยอด	2. เกมการศึกษา	1
- ความเข้าใจคำศัพท์	3. การจัดกิจกรรมศิลปะ	1
- ทักษะการพูด	4. การสอนแบบสตอรี่ไลน์	1
	5. การเล่านิทานชาดกประกอบภาพตัดต่อ	1
	6. การใช้คาราโอเกะ	1
- ทักษะการฟัง- การพูด	7. การใช้นิทานภาพ	1
- การสื่อความหมาย	8. การเล่นเกมบล็อก	1
- ทักษะการอ่าน	9. การใช้สมุดภาพอิเล็กทรอนิกส์	1
	10. กิจกรรมการอ่านหนังสือนิทานตามแนวการ สอนภาษาแบบธรรมชาติ	1
	11. หนังสือภาพ	1
	12. หนังสือชุดการอ่าน	1
	13. เกมการศึกษา	1
- นิสัยรักการอ่าน	14. การจัดประสบการณ์การอ่านร่วมกัน	1
	15. กิจกรรมส่งเสริมการอ่านในมุมหนังสือ	1
	16. การใช้โปรแกรมส่งเสริมการอ่าน	1
- การอ่านและการเขียน	17. ชุดการสอนเพื่อเตรียมความพร้อมด้านการอ่าน และการเขียนพยัญชนะไทย	1
- ทักษะการเขียน	18. การจัดสภาพแวดล้อมตามแนวการสอนภาษา แบบธรรมชาติ	1
	19. กิจกรรมฝึกทักษะการเขียน	1
	20. แบบฝึกทักษะการเขียน	1
	21. กิจกรรมการวาดและกิจกรรมการปั้น	1

จากตารางที่ 4.6 พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย จำนวน 88 เรื่อง มีจำนวนถึง 37 เรื่อง(ร้อยละ 42.05) ศึกษาตัวแปรตามคือ การคิด และมุ่งศึกษาความคิด

สร้างสรรค์ มีจำนวน 20 เรื่องใน 37 เรื่อง(ร้อยละ 54.05) โดยมีตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษา ได้แก่ กิจกรรม และการเล่น ตามลำดับ ตัวแปรตามที่ศึกษารองลงไปคือ ความสามารถทางภาษา จำนวน 21 เรื่อง(ร้อยละ 23.86) โดยมีตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่นำมาศึกษาส่วนใหญ่คือ กิจกรรม ศิลปะ และการอ่านหนังสือนิทาน/หนังสือภาพ

ตารางที่ 4.7 ค่าความถี่ของงานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการการศึกษาปฐมวัย
จำแนกตามตัวแปรตาม และตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา

การบริหารจัดการ ตัวแปรตาม	ตัวแปรต้น/นวัตกรรมที่ศึกษา	ความถี่ (n=81)
1. การจัดการศึกษาปฐมวัย ของ สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย (n=31)	1. พันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัย	11
	2. ความต้องการ และการตัดสินใจส่งบุตรหลาน เข้าเรียนระดับการศึกษาปฐมวัย ของผู้ปกครอง	8
	3. ความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัย	2
	4. ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาปฐมวัย	5
	5. ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย	5
2. การจัดการศึกษาปฐมวัย ของครูผู้สอน(n=30)	1. คุณลักษณะของครูผู้สอนเด็กปฐมวัยที่ต้องพัฒนา	4
	2. กระบวนการพัฒนาครูผู้สอนเด็กปฐมวัย	8
	3. ความรู้ความสามารถที่ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนา	19
3. การจัดการศึกษาปฐมวัย โดยการมีส่วนร่วม (n=20)	1. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา	4
	2. ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับ โรงเรียน	4
	3. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการ เรียนการสอน	12

จากตารางที่ 4.7 พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการการศึกษาปฐมวัย มีจำนวน 81 เรื่อง(ร้อยละ 36.49) จำแนกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ 1) การจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย มีจำนวน 31 เรื่อง 2) การจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน มีจำนวน 30 เรื่อง และ 3) การจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม มีจำนวน 20 เรื่อง และเมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มพบว่า

งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย มีตัวแปรที่ศึกษาใน 5 ด้านได้แก่ 1) พันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัย 2) ความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัย และการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับการศึกษาปฐมวัยของผู้ปกครอง 3) ความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัย 4) ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาปฐมวัย และ 5) ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย

งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน มีตัวแปรที่ศึกษาใน 3 ด้านได้แก่ 1) คุณลักษณะของครูผู้สอนเด็กปฐมวัยที่ต้องพัฒนา 2) กระบวนการพัฒนาครูผู้สอนเด็กปฐมวัย และ 3) ความรู้ความสามารถที่ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนา

งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม มีตัวแปรที่ศึกษาใน 3 ด้านได้แก่ 1) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา 2) ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียน และ 3) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนการสอน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ครั้งนี้ได้เสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

รายละเอียดของแต่ละส่วน มีดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

สารสังเขปเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย เรื่องที่วิจัย และสารสังเขป ดังต่อไปนี้

ชนากานต์ แสนใส (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรปฐมวัยศึกษา โดยใช้สาระท้องถิ่นจังหวัดตาก การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรปฐมวัยศึกษา โดยใช้สาระท้องถิ่นจังหวัดตาก 2) ประเมินคุณภาพของหลักสูตรปฐมวัยศึกษา โดยใช้สาระท้องถิ่นจังหวัดตาก กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนชุมชนบ้านแม่กุ่มน้อย จำนวน 26 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรปฐมวัยศึกษา หลักสูตรปฐมวัยศึกษาโดยใช้สาระท้องถิ่นจังหวัดตากที่พัฒนาขึ้น แผนการจัดประสบการณ์ แบบประเมินความสอดคล้องของหลักสูตร แบบประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัยศึกษา และแบบ

สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้และเจตคติที่มีต่อท้องถิ่น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรปฐมวัยศึกษา โดยใช้สาระท้องถิ่น จังหวัดตากที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วยเนื้อหา 6 ด้าน ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ประวัติความเป็นมาและบุคคลสำคัญ ขนบธรรมเนียมประเพณีศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน การประกอบอาชีพ และสถานที่สำคัญ สำหรับการประเมินคุณภาพของหลักสูตร พบว่า หลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น องค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตร วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมและการประเมินผลมีความสอดคล้องกันอีกทั้งเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก เมื่อนำไปจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยพบว่า สามารถส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้านคือ ด้านร่างกาย อารมณ์จิตใจ สังคม และสติปัญญา อีกทั้งทำให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับท้องถิ่นจังหวัดตาก ในด้านต่างๆ และส่งเสริมให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อท้องถิ่น

วัชร วาระสิทธิ์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นระดับปฐมวัยศึกษา จังหวัดชลบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นระดับปฐมวัยศึกษา จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิเคราะห์ความต้องการของท้องถิ่นประกอบด้วย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชลบุรี ดังต่อไปนี้คือ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 27 คน ผู้ปกครองนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 810 คน ครูผู้สอนชั้นอนุบาล 2 จำนวน 54 คน นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 810 คน ศึกษานิเทศก์ จำนวน 11 คน และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสภาพท้องถิ่นและด้านการจัดการศึกษาปฐมวัย จำนวน 22 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองหลักสูตรท้องถิ่นเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ห้อง 2/1 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนพัทธยาอรุโณทัย จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการของท้องถิ่น หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาขึ้น แบบประเมินหลักสูตรท้องถิ่น แผนการจัดประสบการณ์ แบบประเมินแผนการจัดประสบการณ์ และแบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยปรากฏว่า หลักสูตรท้องถิ่นระดับปฐมวัยศึกษาที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น โดยหลักสูตรประกอบด้วยเนื้อหา 6 ด้าน ได้แก่ สภาพทางภูมิศาสตร์ ประวัติความเป็นมาและบุคคลสำคัญ ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน การประกอบอาชีพ และสถานที่สำคัญ และผลการนำหลักสูตรไปใช้พบว่า เนื้อหาและกิจกรรมสอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพท้องถิ่นด้านต่างๆ อีกทั้งส่งเสริมให้เกิดเจตคติที่ดีต่อท้องถิ่น

สมร คำน้อย (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นระดับปฐมวัยศึกษา จังหวัดอุดรดิตถ์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นระดับปฐมวัยศึกษา จังหวัดอุดรดิตถ์ และ 2) ศึกษาผลการใช้หลักสูตรท้องถิ่นระดับปฐมวัยศึกษา ที่มีต่อการเรียนรู้ เรื่องราวของท้องถิ่นและเจตคติต่อท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำรวจความต้องการของท้องถิ่น ประกอบด้วย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรดิตถ์ เขต 1 และเขต 2 ดังต่อไปนี้ คือ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 150 คน ผู้ปกครองนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 150 คน ครูผู้สอนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 150 คน นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 150 คน ศึกษานิเทศก์ จำนวน 10 คน และผู้รู้ในท้องถิ่น จำนวน 10 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง 2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองหลักสูตรท้องถิ่นเป็น นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนอนุบาลท่าปลา จำนวน 43 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการของท้องถิ่น แบบสัมภาษณ์ความต้องการของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาขึ้น แบบประเมินหลักสูตรท้องถิ่น แผนการจัดประสบการณ์ แบบประเมินแผนการจัดประสบการณ์ และแบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. หลักสูตรท้องถิ่นระดับปฐมวัยศึกษาที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น โดยหลักสูตรประกอบด้วย เนื้อหา 8 ด้าน ได้แก่ สภาพทางภูมิศาสตร์ ประวัติความเป็นมา บุคคลสำคัญ ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น การประกอบอาชีพ และสถานที่สำคัญ

2. ผลการนำหลักสูตรไปใช้พบว่า เนื้อหาและกิจกรรมสอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับสภาพท้องถิ่นด้านต่าง ๆ อีกทั้งส่งเสริมให้เกิดเจตคติที่ดีต่อท้องถิ่น

จักษรี สุวรรณศรี (2551) ทำการวิจัยเรื่อง สร้างหลักสูตรปฐมวัยภาคภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนพัฒนาเด็ก จังหวัดขอนแก่น การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อสร้างหลักสูตรปฐมวัยภาคภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนพัฒนาเด็ก จังหวัดขอนแก่น ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ศึกษาความต้องการด้านหลักสูตรระยะที่ 2 สร้างร่างหลักสูตร ระยะที่ 3 ศึกษาความเหมาะสมของหลักสูตร เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ 1) แบบสอบถามเพื่อสำรวจความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตรการปฐมวัย โรงเรียนพัฒนาเด็กจังหวัดขอนแก่น 2) แบบสอบถามเพื่อศึกษาความเหมาะสมของหลักสูตรการปฐมวัย ภาคภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนพัฒนาเด็ก จังหวัดขอนแก่น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้มีความเกี่ยวข้องกับหลักสูตรมีความต้องการให้หลักสูตรมีวิสัยทัศน์เพื่อส่งเสริม

ทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนให้เป็นเลิศ โดยตั้งเป้าหมาย ภารกิจ ให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ที่ได้ตั้งไว้ จัดประสบการณ์สำคัญให้พัฒนาครบทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สร้างสาระหลักสูตรซึ่งเป็นเรื่องรอบตัวเด็ก เพิ่มเติมจากแนวทางของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ตามความต้องการของผู้ปกครองและครู แบ่งเป็นหน่วยการเรียนรู้ 20 หน่วย มีแนวการเรียนการสอนตามแนวการเรียนภาษาแบบเป็นองค์รวมคือเรียนอย่างเป็นธรรมชาติและมีความหมาย อีกทั้งให้ความสำคัญที่กระบวนการเรียนรู้

2. ร่างหลักสูตรปฐมวัยภาคภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนพัฒนาเด็ก จังหวัดขอนแก่น ประกอบไปด้วย วิสัยทัศน์ ภารกิจ เป้าหมายโครงสร้างหลักสูตร การจัดประสบการณ์ การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้และการประเมินพัฒนาการ เป็นร่างหลักสูตรที่ตอบสนองแนวคิดและนโยบายของสถานศึกษา(Whole Language Approach) ตอบสนองความต้องการของชุมชน สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และถูกต้องตามหลักเกณฑ์โรงเรียนภาคภาษาอังกฤษที่กำหนดขึ้นโดยกระทรวงศึกษาธิการ

3. หัวข้อที่ได้รับการประเมินทั้งหมดมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีคะแนนอยู่ระหว่าง 4.60 – 4.80 ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ามีเหมาะสมในการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนนักเรียนในระดับปฐมวัยภาคภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนพัฒนาเด็ก จังหวัดขอนแก่น

ปิยะนันท์ หิรัญย์ชโลธร (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยตามแนวคิดทางพุทธศาสนาและทฤษฎีพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและนำหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยตามแนวคิดทางพุทธศาสนาและทฤษฎีพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กไปใช้ 2) ศึกษาผลของการใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยตามแนวคิดทางพุทธศาสนา และทฤษฎีพัฒนาการและการเรียนของเด็ก โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้บริหาร ครู เด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 2.3-5.8 ปี และผู้ปกครองของเด็กโรงเรียนอนุบาลบ้านผืนดี ที่ศึกษาในภาคต้น ปีการศึกษา 2550 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยตามแนวคิดทางพุทธศาสนาและทฤษฎีพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก แบบสัมภาษณ์ความต้องการของผู้บริหาร โรงเรียนในการพัฒนาหลักสูตร แบบสัมภาษณ์ความคิดของผู้บริหารโรงเรียน ครู และผู้ปกครอง ที่มีต่อหลักสูตร วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์เนื้อหา และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยค่าความถี่ และร้อยละ การวิจัยได้ผลดังนี้

1. ได้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยตามแนวคิดทางพุทธศาสนาและทฤษฎีพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก ที่เน้นการคิดโยนิโนมมสิการ และการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้(ปรโต โฆสะ) หลักสูตรประกอบด้วย จุดมุ่งหมายหลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ และกิจวัตร

ประจำวัน โครงสร้างหลักสูตรมีมวลประสบการณ์ในระดับอนุบาล 1 ชื่อ “ก้าวแรกของชีวิต” ในระดับอนุบาล 2 ชื่อ “รอบรู้ชีวิต” และในระดับอนุบาล 3 ชื่อ “พร้อมสู่โลกกว้าง” โดยในแต่ละมวลประสบการณ์ครอบคลุม 3 สารคือ ตัวเรา ครอบครัวและชุมชน โลกรอบตัว

2. ผลของการใช้หลักสูตร มี 2 ประเด็น คือ พัฒนาการของเด็กตามมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ 12 ข้อ ของโรงเรียนอนุบาลบ้านผืนดี พบว่า เด็กส่วนใหญ่บรรลุมาตรฐานในทุกข้อ เด็กที่ไม่ผ่านมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในบางข้อ คือ เด็กพิเศษ เด็กที่มีพัฒนาการค่อนข้างช้า เด็กเตรียมอนุบาล อีกประเด็นหนึ่ง คือ ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูและผู้ปกครองที่มีต่อหลักสูตร พบว่า ทุกฝ่ายเห็นว่าหลักสูตรมีความสอดคล้องกับปรัชญาโรงเรียน นโยบายการศึกษาและบริบทของสังคม ผู้บริหารโรงเรียนมีนโยบายที่จะนำหลักสูตรนี้ไปใช้ต่อ คุณลักษณะเด่นของเด็กหลังจากเข้าร่วมหลักสูตร คือ มีทักษะการใช้กล้ามเนื้อและประสาทสัมผัสได้ดี มีทักษะในการช่วยเหลือตนเองสูง รู้จักช่วยเหลือผู้อื่น มีความมั่นใจในตนเอง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่น รักการทำงาน และคิดเป็น

กนกขวัญ ประชุมพรรณ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ของโรงเรียนเอกชนระดับอนุบาล จังหวัดภูเก็ต วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ของโรงเรียนเอกชนระดับอนุบาล จังหวัดภูเก็ต ประชากรเป็นผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนแผนกอนุบาล ของโรงเรียนเอกชนระดับอนุบาล จำนวน 162 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า สภาพการบริหารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ทั้ง 7 ด้าน มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุดดังนี้ 1) ด้านการเตรียมการพัฒนาหลักสูตร โรงเรียนส่วนมากจัดอบรมครูในการพัฒนาหลักสูตร 2) การพัฒนาหลักสูตร โรงเรียนส่วนมากกำหนดวิสัยทัศน์ของโรงเรียนในการพัฒนาร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา 3) ด้านการวางแผนการใช้หลักสูตร โรงเรียนส่วนมากจัดประชุมครูเพื่อวางแผนการใช้หลักสูตร 4) ด้านการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ โรงเรียนส่วนมากจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์การเล่นกับเพื่อน 5) ด้านการนิเทศ กำกับ ติดตาม และประเมินผล โรงเรียนส่วนมากมีการนิเทศภายในโดยครูผู้สอนประชุมร่วมกันเพื่อพัฒนาการสอน 6) ด้านการสรุปผลการดำเนินการ โรงเรียนส่วนมากมีการวิเคราะห์และสรุปผลดำเนินงานเพื่อการพัฒนา 7) ด้านการปรับปรุงหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนส่วนมากนำผลการดำเนินงาน ปัญหา ข้อเสนอแนะมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาการบริหารจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ ส่วนปัญหาการบริหารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพบว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นหน้าที่ของโรงเรียน ครูขาดความรู้การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน กิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียนไม่หลากหลาย

ขาดการประเมินผลการใช้หลักสูตรอย่างเป็นระบบ การนิเทศไม่มีประสิทธิภาพ ขาดการวิเคราะห์และสรุปผล ขาดข้อมูลพื้นฐานสำหรับการปรับปรุงหลักสูตร

ภัสสรีย์ เจริญศิริ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความพร้อมของผู้บริหารและครูที่มีต่อกระบวนการบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัยในโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาความพร้อมและปัญหาที่มีต่อกระบวนการบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัย ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ประชากรได้แก่ ผู้บริหารจำนวน 66 คน และครูจำนวน 66 คน ในโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 66 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมา เป็นของผู้บริหารจำนวน 56 คน และครูจำนวน 55 คน รวมเป็น 111 คน คิดเป็นร้อยละ 84.09 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัย ทั้ง 7 ภารกิจได้แก่ 1) การเตรียมความพร้อมของสถานศึกษา 2) การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา 3) การวางแผนดำเนินการใช้หลักสูตรสถานศึกษา 4) การนำหลักสูตรสถานศึกษาสู่การปฏิบัติ 5) การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล 6) การสรุปผลการดำเนินงานของสถานศึกษา และ 7) การปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ผู้บริหารมีความพร้อมในระดับปานกลาง ในภารกิจที่ 1 ถึง 5 ส่วนภารกิจที่ 6 ถึง 7 มีความพร้อมในระดับน้อย ส่วนครูมีความพร้อมในระดับมากถึงปานกลางในภารกิจที่ 1 ถึง 4 ส่วนภารกิจที่ 5 ถึง 7 มีความพร้อมในระดับน้อย ส่วนปัญหาสำคัญที่สุดที่ผู้บริหารและครูมีความเห็นตรงกันคือ โรงเรียนขาดเอกสารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 รองลงมาได้แก่ ความล่าช้าของกระทรวงศึกษาธิการในการจัดส่งเอกสารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 คู่มือการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา คู่มือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย และคู่มือการประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย

นิรบล มีนาเสียว (2548) ทำการวิจัยเรื่อง มาตรฐานด้านผู้เรียนของเด็กปฐมวัยที่ใช้หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสะเดาหนองไผ่ จังหวัดชัยภูมิ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของเด็กปฐมวัยตามมาตรฐานด้านผู้เรียนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านสะเดาหนองไผ่ จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งจำแนกรายมาตรฐานตามมาตรฐานด้านผู้เรียน ทั้ง 7 มาตรฐานของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านสะเดาหนองไผ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2 จำนวน 29 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง(Purposive Sampling) ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยทำการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 5 วัน วันละ 20 นาที รวมการทดลองทั้ง

สิ้น 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบประเมินพัฒนาการของเด็กปฐมวัยตามมาตรฐานด้านผู้เรียน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .71 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสะเดาหนองไผ่ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การทดสอบค่า t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า

1. มาตรฐานด้านผู้เรียนของเด็กปฐมวัย มาตรฐานที่ 1, 4, 6, 9, 10 และ 12 หลังการใช้หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสะเดาหนองไผ่ จังหวัดชัยภูมิ สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. มาตรฐานด้านผู้เรียนของเด็กปฐมวัย มาตรฐานที่ 5 สูงกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับก่อนการทดลองใช้หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านสะเดาหนองไผ่

พัชรีย์ ภีระคำ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้หลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ในโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ในโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ รวมถึงการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้การศึกษาปฐมวัย ในการศึกษาได้ใช้ทั้งกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยประชากรที่ใช้ ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 52 คน และกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนในระดับปฐมวัย จำนวน 52 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม และแบบสังเกตการณ์จัดกิจกรรมตามหลักสูตรของครูผู้สอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาความถี่ ร้อยละ นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยายและการพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. การบริหารและบริการหลักสูตร โรงเรียนได้มีการวางแผนแบบมีส่วนร่วมเพื่อเตรียมการดำเนินการใช้หลักสูตร ครูผู้สอนเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมมากที่สุด ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การบริการเอกสารหลักสูตรเป็นหน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษา การจัดบริการสื่อ เครื่องเล่น และวัสดุอุปกรณ์ประกอบการจัดประสบการณ์ โรงเรียนส่วนใหญ่ได้มอบหมายให้ครูผู้สอนในระดับปฐมวัย เป็นผู้ทำการสำรวจแล้วรายงานความต้องการ การจัดอาคารสถานที่และการใช้แหล่งเรียนรู้ คำนึงถึงความสะดวกและความปลอดภัยเป็นหลัก โรงเรียนส่วนใหญ่มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรในช่วงก่อนการใช้หลักสูตร

2. การดำเนินการจัดกิจกรรมตามหลักสูตร ครูผู้สอนได้จัดทำแผนการจัดประสบการณ์ด้วยตนเองเป็นรายสัปดาห์ ในการจัดประสบการณ์ยึดหลักการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการ สาระการเรียนรู้ที่นำมาจัดมีความครอบคลุมทั้ง 4 สาระ กิจกรรมประจำวันมีขอบข่ายครอบคลุมเรื่องการพัฒนาภาษา มุมประสบการณ์ที่จัดในห้องเรียน ได้แก่ มุมบล็อก มุมหนังสือ มุมศิลปะ มุมบ้าน

และมุนดนตรี ครูผู้สอนส่วนใหญ่ใช้เทคนิคและวิธีในการจัดประสบการณ์โดยใช้วิธีการร้องเพลง การเล่านิทานและสนทนา พูดคุย การเลือกใช้สื่อ เครื่องเล่น และวัสดุอุปกรณ์ ครูผู้สอนคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของผู้เรียน สื่อที่ใช้ในการจัดประสบการณ์มากที่สุด คือ รูปภาพของจริง และสื่อธรรมชาติ นอกจากนี้ยังมีการประเมินพัฒนาการผู้เรียนเป็นรายบุคคลอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องตลอดปี

3. การสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรเป็นหน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษา โดยใช้วิธีการเยี่ยมชั้นเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่มีวิธีการในการส่งเสริมการใช้หลักสูตร ด้วยการส่งบุคลากรเข้ารับการอบรม นอกจากนั้นยังมีการส่งเสริมการใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นด้วย

4. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 คือ การขาดงบประมาณในการดำเนินงาน บุคลากรมีจำนวนไม่เพียงพอ โรงเรียนได้รับเอกสารคู่มือประกอบการใช้หลักสูตรที่ค่อนข้างล่าช้าและได้รับเอกสารไม่ครบ สื่อ เครื่องเล่นและวัสดุอุปกรณ์มีจำนวนไม่เพียงพอกับการใช้งานและอยู่ในลักษณะชำรุดเสียหาย ห้องเรียนมีขนาดไม่เหมาะสมและขาดงบประมาณในการซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดเสียหาย ครูผู้สอนขาดงบประมาณ และไม่มีเวลาในการจัดทำแผนการจัดประสบการณ์ การจัดกิจกรรมประจำวันในแต่ละวัน ไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ครบทุกกิจกรรม การนิเทศและติดตามผลทำได้ไม่ต่อเนื่อง

สุธีรักษ์ ทรงมุสิก (2547) ทำการวิจัยเรื่อง สภาพการใช้หลักสูตรสถานศึกษาของครูปฐมวัย สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานคร การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรสถานศึกษาของครูปฐมวัยสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อเปรียบเทียบสภาพการใช้หลักสูตรสถานศึกษาของครูปฐมวัย สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพทางการสอนที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ ครูทุกคนที่ทำการสอนระดับปฐมวัยสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขต 7 ปีการศึกษา 2548 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 79 โรงเรียน รวมครูทั้งสิ้น 360 คน โดยใช้วิธีการแบบเจาะจง ได้รับแบบสอบถามคืนมา 73 โรงเรียน จำนวนครู 252 คน คิดเป็นร้อยละ 70 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่สร้างโดยผู้วิจัย เป็นแบบ สอบถามความรู้ความเข้าใจ และสภาพการใช้หลักสูตรสถานศึกษาของครูปฐมวัย สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานคร มีค่าความเชื่อมั่น วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยและ t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูปฐมวัย สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นด้วยกับสภาพการใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยในโรงเรียน

2. ความคิดเห็นของครูปฐมวัยกลุ่มตัวอย่างเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุ ระดับชั้นที่

สอน ประสบการณ์การสอน และขนาดของโรงเรียนมีความแตกต่างกันคือ

2.1 ครูปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัยที่ใช้ในโรงเรียนและสภาพการนำหลักสูตรปฐมวัยในสถานศึกษามาสู่การปฏิบัติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ครูปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่างที่สอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 และชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัยที่ใช้ในโรงเรียนและสภาพการนำหลักสูตรปฐมวัยในสถานศึกษามาสู่การปฏิบัติไม่แตกต่างกัน

2.3 ครูปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์สอนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัยที่ใช้ในโรงเรียนและสภาพการนำหลักสูตรปฐมวัยในสถานศึกษามาสู่การปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 ครูปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่างที่สอนอยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัยที่ใช้ในโรงเรียนและสภาพการนำหลักสูตรปฐมวัยในสถานศึกษามาสู่การปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษสถานภาพเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

ผลการศึกษสถานภาพเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 3 กลุ่มได้แก่ 1) การสร้างและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2) การบริหารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย และ 3) การใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ดังผลการวิจัยต่อไปนี้

1. การสร้างและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

การสร้างและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า มีการสร้างและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 3 ประเภทได้แก่ 1) การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น 2) การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ(หลักสูตรเฉพาะสาระใดสาระหนึ่ง) และ 3) การพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดทางพุทธศาสนาและทฤษฎีพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก (หลักสูตรตามแนวคิดหรือทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง) ซึ่งกระบวนการสร้างและพัฒนาหลักสูตร ส่วนใหญ่จำแนกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ศึกษาความต้องการด้านหลักสูตร

ขั้นที่ 2 สร้างร่างหลักสูตร และ

ขั้นที่ 3 ศึกษาความเหมาะสมของหลักสูตร

2. การบริหารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

การบริหารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า การบริหารหลักสูตร จำแนกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การเตรียมความพร้อมในการบริหารหลักสูตร และ 2) ประเมินการบริหาร

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

2.1 การเตรียมความพร้อมในการบริหารหลักสูตร การศึกษาปฐมวัย ผลการวิจัย การเตรียมความพร้อมในการบริหารหลักสูตร การศึกษาปฐมวัย ประกอบด้วย 7 ภารกิจต่อไปนี้ 1) การเตรียมความพร้อมของสถานศึกษา 2)การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา 3)การวางแผนดำเนินการ ใช้หลักสูตรสถานศึกษา 4)การนำหลักสูตรสถานศึกษาสู่การปฏิบัติ 5)การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล 6)การสรุปผลการดำเนินงานของสถานศึกษา และ 7) การปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

2.2 การประเมินการบริหารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พบว่า ผู้บริหารมีความพร้อมในระดับปานกลางในภารกิจที่ 1 ถึง 5 ส่วนภารกิจที่ 6 ถึง 7 มีความพร้อมในระดับน้อย

ส่วนครูมีความพร้อมในระดับมากถึงปานกลางในภารกิจที่ 1 ถึง 4 ส่วนภารกิจที่ 5 ถึง 7 มีความพร้อมในระดับน้อย

3. การใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

การใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า มีการติดตามการใช้หลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และสภาพการใช้หลักสูตรสถานศึกษาของครูปฐมวัย 2 วิธีได้แก่ 1) ใช้การ ทดลองนำหลักสูตรไปใช้จริงในชั้นเรียน 2) ใช้วิธีการสำรวจ

3.1 ผลการทดลองใช้หลักสูตรตามมาตรฐานด้านผู้เรียน โดยเปรียบเทียบพัฒนาการ ของเด็กปฐมวัยตามมาตรฐานด้านผู้เรียนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรสถานศึกษา พบว่ามาตรฐาน ด้านผู้เรียนของเด็กปฐมวัย มาตรฐานที่ 1, 4, 6, 9, 10 และ 12 หลังการใช้หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านสะเดาหนองไผ่ จังหวัดชัยภูมิ สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 ผลการสำรวจ พบว่ามีภารกิจหลัก 4 ประการ ในการใช้หลักสูตร ได้แก่ 1) เตรียม การใช้หลักสูตร 2) จัดบริการสื่อ เครื่องเล่น และวัสดุอุปกรณ์ประกอบการจัดประสบการณ์ 3) การดำเนิน การจัดกิจกรรมตามหลักสูตร 4)การสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร การนิเทศ และติดตามผลการใช้หลักสูตร

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้/พัฒนาการของเด็ก ปฐมวัย

ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้/พัฒนาการของเด็กปฐมวัย ครั้งนี้ จำแนกการวิเคราะห์ตามพัฒนาการของเด็กปฐมวัย 4 ด้านได้แก่ 1) พัฒนาการด้านร่างกาย 2) พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ 3) พัฒนาการด้านสังคม และ 4) พัฒนาการด้านสติปัญญา ซึ่ง

แต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกาย ของเด็กปฐมวัย

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้/พัฒนาการด้านร่างกายของเด็กปฐมวัย ครั้งนี้ได้เสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกาย ของเด็กปฐมวัย

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกาย ของเด็กปฐมวัย รายละเอียดของแต่ละส่วน มีดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกาย ของเด็กปฐมวัย

สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกาย ของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย เรื่องที่วิจัย และสารสังเขป ดังต่อไปนี้

เบญจวรรณ วงศ์ศักดิ์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบการเล่นนิ้วมือที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดทางหลวงโพธิ์ทอง จังหวัดนนทบุรี การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบการเล่นนิ้วมือ กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัย ชาย – หญิง อายุ 4 – 6 ปี จำนวน 24 คนที่ศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดทางหลวงโพธิ์ทอง จังหวัดนนทบุรี ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงก่อนกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบการเล่นนิ้วมือ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบการเล่นนิ้วมือมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วราภรณ์ คงศรีศักดิ์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมเล่นนิทานโดยภาษาถิ่นล้านนาประกอบการเล่นนิ้วมือที่มีต่อการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านน้ำคา จังหวัดน่าน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่นนิทานโดยภาษาถิ่นล้านนา ประกอบการเล่นนิ้วมือ ประชากร คือ เด็ก

ปฐมวัย ชายและหญิง อายุ 4 – 6 ปี จำนวน 20 คน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลละอายุ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านน้ำคา อำเภอเขียงกลาง จังหวัดน่าน ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงเวลากิจกรรมเสริมประสบการณ์ เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการเล่นนิ้วมือ และแบบวัดการใช้กล้ามเนื้อเล็ก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมเล่นนิทานโดยภาษาถิ่นล้านนาประกอบการเล่นนิ้วมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรม และการสังเกตโดยภาพรวมพบว่า เด็กปฐมวัยมีการใช้มือ และนิ้วมืออย่างคล่องแคล่วประสานสัมพันธ์กับตา

กนิษฐา ประเสริฐพงษ์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมประกอบอาหารที่มีต่อพฤติกรรมการรับประทานผักสำหรับเด็กปฐมวัย โรงเรียนพืงครัตน์ จังหวัดเชียงใหม่ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบพฤติกรรมการรับประทานผักของเด็กปฐมวัยก่อนและระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมประกอบอาหาร 2) ศึกษาความคงทนของ พฤติกรรมการรับประทานผักของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 3-4 ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล 1/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ในโรงเรียนพืงครัตน์จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแผนการจัดกิจกรรมประกอบอาหาร แบบสอบถามผู้ปกครองเกี่ยวกับพฤติกรรมการรับประทานอาหารประเภทผัก แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการรับประทานผัก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการรับประทานผักระหว่างได้รับการจัดกิจกรรม เพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมประกอบอาหาร

2. พฤติกรรมการรับประทานผักยังคงทนอยู่หลังจากยุติการจัดกิจกรรมประกอบอาหาร

หทัยวัลย์ บุญประสงค์ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมประกอบอาหารประเภทขนมไทยที่มีต่อการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมประกอบอาหารประเภทขนมไทยที่มีต่อการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเด็กปฐมวัยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานีเขต 1 ได้โดยการสุ่มมา 1 ห้องเรียนจาก 2 ห้องเรียนจำนวน 30 คน และสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยทำการจับฉลากนักเรียนห้องที่สุ่มได้เพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง 15 คน ในการดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยทำการทดลองเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดกิจกรรมประกอบอาหารประเภทขนมไทยและแบบทดสอบเชิงปฏิบัติ

(Performance Test) การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเด็กปฐมวัย ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .90 และแผนการจัดกิจกรรมการประกอบอาหารประเภทขนมไทย แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบ One-Group Pretest – Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test for Dependent Samples ผลการศึกษาพบว่า การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมประกอบอาหารประเภทขนมไทยโดยรวมอยู่ในระดับดี จำแนกรายได้อยู่ในระดับดี 2 ด้าน คือ ด้านการชิมรส และด้านการสัมผัส ส่วนด้านการฟัง ด้านการเห็น และด้านการดมกลิ่นอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการทดลอง พบว่า สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วารุณี พันธ์ศรี (2551) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อสมรรถภาพทางกลไกของเด็กปฐมวัย การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อสมรรถภาพทางกลไกของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนอนุบาลนครราชสีมา ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง(Purposive Sampling) จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไกสำหรับเด็กปฐมวัย(Kasetsart Motor Fitness Test) แบบสังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้การใช้เพลงพื้นบ้าน และแผนการสอนการใช้เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้านที่มีต่อสมรรถภาพทางกลไก ของเด็กปฐมวัย จำนวน 6 แผน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ค่าสถิติ “ที” ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้เข้าร่วมทำกิจกรรมการใช้เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้าน มีผลทำให้สมรรถภาพทางกลไกหลังการทดสอบสูงกว่าก่อนการทดสอบทุกรายการ

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกาย ของเด็กปฐมวัย

ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกาย ของเด็กปฐมวัย พบว่า มีงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับพัฒนาการด้านร่างกายของเด็กปฐมวัย จำนวน 5 เรื่อง ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบการเล่นนิ้วมือ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ เด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดกิจกรรมเล่านิทานโดยภาษาถิ่นล้านนาประกอบการเล่นนิ้วมือ มีค่าเฉลี่ยการใช้กล้ามเนื้อเล็ก สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรม และการสังเกตโดยภาพรวมพบว่า เด็กปฐมวัยมีการใช้มือ และนิ้วมืออย่างคล่องแคล่วประสานสัมพันธ์กับตา

2. พฤติกรรมการรับประทานผักของเด็กปฐมวัย ระหว่างได้รับการจัดกิจกรรมประกอบ

อาหาร เพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรม และพฤติกรรมการรับประทานผักยังคงทนอยู่ หลังจากยุติการจัดกิจกรรมประกอบอาหาร

3. การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมประกอบอาหาร ประเภทขนมไทยโดยรวมอยู่ในระดับดี คือ ด้านการชิมรส และด้านการสัมผัส ส่วนด้านการฟัง ด้านการเห็น และด้านการดมกลิ่นอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการทดลอง พบว่า สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. สมรรถภาพทางกลไกของเด็กปฐมวัยที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการใช้เพลงประกอบการละเล่นพื้นบ้าน สูงกว่าก่อนการทดสอบทุกรายการ

3.2 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ของเด็กปฐมวัย

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้/พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจของเด็กปฐมวัย ครั้งนี้ ได้เสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ของเด็กปฐมวัย

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์จิตใจ ของเด็กปฐมวัย รายละเอียดของแต่ละส่วน มีดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ของเด็กปฐมวัย

สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย เรื่องที่วิจัย และสารสังเขป ดังต่อไปนี้

ชำนาน กงสะเด็น (2550) ทำการวิจัยเรื่อง เชาวอารมณ์ของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมโยคะอาสนะประกอบเสียงดนตรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเชาวอารมณ์ของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมโยคะอาสนะประกอบเสียงดนตรี กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชาย-หญิง ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนฝายหินหนองพุ่มวิทยาสรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 5 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดประสบการณ์การจัดกิจกรรมโยคะอาสนะประกอบเสียงดนตรี จำนวน 5 แผน ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 5 วันๆ ละ 20 นาที 2) แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์เด็ก อายุ 3-5 ปี ของกรมสุขภาพจิต (2546) ที่ประเมินความสามารถหลัก 3 ด้านคือ ดี เก่ง สุข แยกเป็น 9 ด้านย่อยคือ (1) ด้านดี คือการรู้จักอารมณ์ การมีน้ำใจ การรู้ว่าอะไรถูก อะไรผิด (2) ด้านเก่ง คือ ความกระตือรือร้น/สนใจใฝ่รู้ การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง กานกล้าพูด

กล้าทำ (3) ด้านสุข คือ ความพอใจ ความอบอุ่นใจ และความสนุกสนานร่าเริง ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ เท่ากับ 0.81 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง(Quasi* Experimental Design) ซึ่งใช้แบบแผนการทดลองแบบ Time Series Design ที่ใช้ในกลุ่มตัวอย่างเดียว สถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการจัดกิจกรรมโยคะอาสนะประกอบเสียงดนตรี มีคะแนนเฉลี่ยเขี้ยวอารมณ์หลังการทดลองมีส่วนต่างสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งในด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข

อารยา ผลัญญา (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เสียงเพลงเพื่อเสริมสร้างความฉลาดทางอารมณ์สำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของเสียงดนตรีที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ในวัยเด็ก รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยแบบทดลอง แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาล จำนวน 15 คน(อายุระหว่าง 4 ปีถึง 5 ปี) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี ฉบับครูเป็นผู้ประเมินของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธี t-test เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลองกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

พจณี ศิริวรรณ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง(Quasi* experimental design) มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโนนม่วง จังหวัดขอนแก่นที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 24 คน เป็นกลุ่มควบคุม 12 คน และกลุ่มทดลอง 12 คน กลุ่มทดลองเข้าร่วมกิจกรรมตามแนวคิดสตรัคติวิสต์ จำนวน 10 ครั้ง ครั้งละประมาณ 90 นาที และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการจัดกิจกรรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต (กรมสุขภาพจิต. 2546) และแผนการจัดกิจกรรมตามแนวคิดสตรัคติวิสต์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ The Wilcoxon Match Paired Signed-Rank Test และ The Mann-Whitney U test ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทิพวรรณ คันธา (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้การละเล่นพื้นบ้านของเด็กอีสานเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยโรงเรียนหลักเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความฉลาดทางอารมณ์และความพึงพอใจต่อการละเล่นพื้นบ้านอีสานของเด็กปฐมวัย หลังจากการใช้กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านอีสาน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยอายุ 4-5 ปี จำนวน 27 คน ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนหลักเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ (1) แผนการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านอีสาน จำนวน 50 แผน (2) แบบสังเกตความฉลาดทางอารมณ์ และ (3) แบบสัมภาษณ์ความพึงพอใจการละเล่นพื้นบ้านอีสาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านอีสาน เด็กปฐมวัยมีความฉลาดทางอารมณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจในการละเล่นพื้นบ้านอีสานที่เล่นเป็นกลุ่ม โดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์ประกอบการเล่น ชอบเล่นนอกห้องเรียนมากกว่าในห้องเรียน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการประเมินของครูและผู้ปกครองสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .32

เยาวลักษณ์ ชำนาญพงษ์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลการจัดกิจกรรมเกมเพื่อพัฒนาเชาวน์อารมณ์ของนักเรียนระดับปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลการจัดกิจกรรมเกมเพื่อพัฒนาเชาวน์อารมณ์ของนักเรียนระดับปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 2 อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 10 คน โรงเรียนนาเสียวศึกษาการ อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) กิจกรรมเกมเพื่อพัฒนาเชาวน์อารมณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 4 เกม 2) แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนที่ร่วมกิจกรรมเกมวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows เพื่อหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. เกมวิธีข้าวสาร พัฒนาเชาวน์อารมณ์ด้านการรักษาระเบียบวินัยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.70$) ตั้งแต่การร่วมกิจกรรมเกมในครั้งที่ 4 ส่วนด้านมีความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ด้านการแสดงอารมณ์ต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม มีความตระหนักและเข้าใจอารมณ์ตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 1.90, 1.90$ และ 1.85 ตามลำดับ)

2. เกมตามฉันทมาเถาะ พัฒนาเชาวน์อารมณ์ด้านการสร้างความสนุกสนานให้แก่ตนเอง และผู้อื่นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.70$) ตั้งแต่การร่วมกิจกรรมเกมในครั้งที่ 3 ส่วนด้านการแสดงอารมณ์ต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 1.90$) และด้านความซื่อสัตย์เป็นที่ไว้วางใจ การรักษาระเบียบวินัยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.16$ และ 1.45 ตามลำดับ)

3. เกมสุนัขไล่ท่อน พัฒนาเชาวน์อารมณ์ด้านการแสดงอารมณ์ต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสมกับการรักษาระเบียบวินัยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 2.70 และ 2.40 ตามลำดับ) ตั้งแต่การเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งที่ 4 ส่วนด้านความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ความตระหนักและเข้าใจ ความซื่อสัตย์เป็นที่ไว้วางใจ ความสามารถในการรอคอย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 2.05, 1.95, 1.95 และ 1.80 ตามลำดับ)

4. เกมตาหมากรุก พัฒนาเชาวน์อารมณ์ด้านความสามารถในการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับผู้อื่น อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 2.40) ตั้งแต่การเข้าร่วมกิจกรรมเกมในครั้งที่ 5 ส่วนด้านสนองความต้องการของผู้อื่น การแสดงอารมณ์ต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม ความซื่อสัตย์เป็นที่ไว้วางใจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 2.20, 2.20 และ 2.15 ตามลำดับ)

พัฒน์พร สุพรรณโรจน์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยคละอายุ โรงเรียนบ้านหนองสลัดไค จังหวัดสุพรรณบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยคละอายุก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ 2) ศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยคละอายุที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยคละอายุระหว่าง 4-6 ปี จำนวน 20 คน ที่ศึกษาอยู่ในห้องเรียนคละอายุชั้นอนุบาลปีที่ 1 และชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านหนองสลัดไค จังหวัดสุพรรณบุรี ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. เด็กปฐมวัยคละอายุที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความเชื่อมั่นในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ระหว่างได้รับประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ เด็กปฐมวัยคละอายุ มีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

รัศมิภพิต ปิติมล (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบกึ่งชี้แนะเพื่อส่งเสริมความเชื่อมั่นด้านการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย โรงเรียนศรีจิตรา จังหวัดปทุมธานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความเชื่อมั่นด้านการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติแบบกึ่งชี้แนะ 2) เปรียบเทียบความเชื่อมั่นด้านการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติแบบกึ่งชี้แนะ กลุ่มตัวอย่างคือเด็ก

ปฐมวัยที่มีอายุ 4 - 5 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนศรีจิตรา สังกัดสำนักงานพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2 จำนวน 30 คน เป็นชาย 19 คน และหญิง 11 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติแบบกึ่งชี้แนะ จำนวน 6 แผน รวม 6 สัปดาห์ และแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นด้านการกล้าแสดงออก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติแบบกึ่งชี้แนะมีความเชื่อมั่นด้านการกล้าแสดงออกสูงขึ้น
2. พฤติกรรมความเชื่อมั่นด้านการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองมีคะแนนความเชื่อมั่นด้านการกล้าแสดงออกสูงกว่าก่อนการทดลอง

สมจินตนา คุปตสุนทร (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านของไทย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยในช่วงระยะเวลาที่แตกต่างกันและแยกเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าแสดงออก ด้านการเป็นตัวของตัวเอง ด้านการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านของไทย ก่อนการจัดประสบการณ์และระหว่างการจัดประสบการณ์ในแต่ละช่วงระยะเวลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนอายุระหว่าง 3-4 ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนบุญสมอนุบาล จันทบุรีโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 16 คน เพื่อจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านของไทย เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านของไทย และแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยโดยให้ผู้สังเกต 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของการสังเกต $RAI = 0.76$ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (One-Way Repeated-Measure ANOVA) และ t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยก่อนการจัดประสบการณ์และระหว่างการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านของไทยในแต่ละช่วงสัปดาห์ มีความเชื่อมั่นในตนเองโดยเฉลี่ยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ และมีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ด้านการกล้าแสดงออก ด้านการเป็นตัวของตัวเอง และด้านการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม เพิ่มขึ้น ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

วรรณวิมล อภินิษฐ์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยชายหญิงอายุระหว่าง 3-5 ปี จำนวน 15 คน ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลคละอายุ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนอนุบาลอภินิษฐ์ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงกิจกรรม การเคลื่อนไหวและจังหวะ เป็นเวลา 9 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย (1) แผนการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ และ (2) แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุทัย ธารมรรค (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมศิลปะแบบร่วมมือที่มีต่อการคลายการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลราชบุรี การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการคลายการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะแบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 41 คน ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนอนุบาลราชบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมศิลปะแบบร่วมมือและแบบวัดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของศรีสุดา พิสิษฐ์ศักดิ์ ซึ่งดัดแปลงมาจากเครื่องมือวัดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของเพียเจต์และฮอย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐานและการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะแบบร่วมมือมีการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ของเด็กปฐมวัย

ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ของเด็กปฐมวัย พบว่า มีงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ ของเด็กปฐมวัย จำนวน 10 เรื่อง ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. หลังการจัดกิจกรรมโยคะอาสนะประกอบเสียงดนตรี นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเขาวัว
อารมณ์สูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งในด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข
2. หลังการใช้เสียงเพลงกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นกว่าก่อน
การทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. หลังการจัดกิจกรรมตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ ทำให้กลุ่มทดลองมีความฉลาด
ทางอารมณ์สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. หลังการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านอีสาน เด็กปฐมวัยมีความฉลาดทางอารมณ์
สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความพึงพอใจในการเล่นพื้นบ้านอีสานที่เล่นเป็นก
ลุ่มโดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์ประกอบการเล่น ชอบเล่นนอกห้องเรียนมากกว่าในห้องเรียน
5. การจัดกิจกรรมเกมช่วยพัฒนาเชาวน์อารมณ์ด้านการรักษาระเบียบวินัย การสร้าง
ความสนุกสนานให้แก่ตนเองและผู้อื่น การแสดงอารมณ์ต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม และการสร้าง
สัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นในระดับมาก
6. หลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ เด็กปฐมวัยร้อยละ ๖๖ มีความเชื่อมั่นใน
ตนเองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระหว่างได้รับประสบการณ์
การเรียนรู้แบบร่วมมือ เด็กปฐมวัยร้อยละ ๖๖ มีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น
7. หลังการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติแบบกึ่งชี้แนะ เด็กปฐมวัยมีความเชื่อมั่นด้านการ
กล้าแสดงออกสูงขึ้น และสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
8. ก่อน ระหว่าง และหลังการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านของไทย เด็กปฐมวัย มี
ความเชื่อมั่นในตนเองโดยเฉลี่ยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ และมี
การเปลี่ยนแปลงของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ด้านการกล้าแสดงออก ด้านการ
เป็นตัวของตัวเอง และด้านการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ $p < .01$
9. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนีโอฮิว
แมนนิส มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
10. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะแบบร่วมมือ มีการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง
ระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

3.3 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็ก ปฐมวัย

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้/พัฒนาการด้าน
สังคมของเด็กปฐมวัย ครั้งนี้ ได้เสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาศาสนภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
รายละเอียดของแต่ละส่วน มีดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย เรื่องที่
วิจัย และสารสังเขป ดังต่อไปนี้

สังเวียน พึ่งแสง (2552) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตปัญญา
ที่มีต่อพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลง
พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตปัญญา และเพื่อเปรียบเทียบ
ความแตกต่างของพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบจิต
ปัญญา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี กำลัง
ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ มห
มงคล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 จำนวน 1 ห้องเรียน แล้วสุ่มนักเรียน
จำนวน 15 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
ค้นคว้า คือแผนการจัดกิจกรรมการสอบแบบจิตปัญญา และแบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมที่มีค่า
ความเชื่อมั่นของผู้สังเกตเท่ากับ .913 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยง
เบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated – Measures ANOVA) และ t-test
แบบ Dependent ผลการศึกษาพบว่า

1. การเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ ก่อนการจัดกิจกรรมการสอน
แบบจิตปัญญาและหลังจัดกิจกรรมการสอนแบบจิตปัญญามีค่าเฉลี่ยพัฒนาการทางสังคมของเด็ก
ปฐมวัยแยกรายด้านและโดยรวมแตกต่างกัน คือหลังการจัดกิจกรรมการสอนแบบจิตปัญญาแต่ละ
สัปดาห์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการสอนแบบจิตปัญญาในทุก ๆ ด้าน

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตปัญญามีผลทำให้พัฒนาการทางสังคมของเด็ก
ปฐมวัยในแต่ละสัปดาห์ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทุก ๆ ด้านและโดยรวม
และเมื่อเปรียบเทียบรายคู่ในแต่ละช่วงเวลาของพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยรวม มี
ความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทุก ๆ ช่วงเวลา

สุดาพร วิชิตชัยชาคร (2551) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มี
ต่อพัฒนาการของพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยและเด็กปฐมวัยที่มีความต้องการพิเศษใน

ห้องเรียนร่วม การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อการพัฒนาการของพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยและเด็กปฐมวัยที่มีความต้องการพิเศษในห้องเรียนร่วม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 5 - 6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนเกษมพิทยา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) 1 ห้องเรียน จากจำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งมีจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนร่วมระหว่างเด็กปฐมวัยปกติจำนวน 12 คน และเด็กปฐมวัยที่มีความต้องการพิเศษจำนวน 3 คน และจัดให้เด็กได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน เฉลี่ยวันละ 45 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดประสบการณ์แบบโครงการและแบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการประยุกต์มาจากการดำเนินการวิจัยแบบ Single Subject Design กับแบบ One Group Time – Series เข้าด้วยกัน โดยมีผู้สังเกตจำนวน 2 คน ด้วยค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต $RAI = 0.96$ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างลักษณะพฤติกรรมกับจุดประสงค์ IOC ระหว่าง 0.67 - 1.00 วิเคราะห์ข้อมูลโดย การทดสอบนัยสำคัญโดยใช้การทดสอบของ Wilcoxon Matched Pairs Signed – Rank Test ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยปกติและเด็กปฐมวัยที่มีความต้องการพิเศษในห้องเรียนร่วมหลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ มีพฤติกรรมด้านสังคมโดยรวมและรายด้านได้แก่ ด้านการช่วยเหลือ ด้านการยอมรับ และด้านการแบ่งปัน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มัลลิกา พวกพล (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมด้านสังคมของนักเรียนระดับชั้นปฐมวัย โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของนักเรียนปฐมวัยก่อนและหลังการใช้เกมการศึกษา และศึกษาผลการใช้เกมการศึกษาต่อการพัฒนาการด้านพฤติกรรมทางสังคมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนปฐมวัย โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2549 จำนวน 18 คน เข้าร่วมกิจกรรม 30 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แผนประสบการณ์เกมการศึกษา 30 แผน เกมการศึกษา 30 เกม แบบทดสอบพฤติกรรมทางสังคม ด้านความเอื้อเฟื้อ ความมีระเบียบวินัยและความรับผิดชอบ แบบสังเกตพฤติกรรมด้านสังคม ด้านความเอื้อเฟื้อ ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมทางสังคม ความเอื้อเฟื้อ ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ของนักเรียนปฐมวัยหลังจากได้ทำกิจกรรมเกมการศึกษาสูงกว่าก่อนได้ทำกิจกรรมเกมการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ขวัญนา นครคำสิงห์ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้ตัวแบบวิถีทัศน์ต่อ พฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการ ใช้ตัวแบบวิถีทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 และเพื่อศึกษาตัวแปร พยากรณ์ที่สามารถทำนายพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนจากปัจจัยภูมิหลัง ได้แก่ เพศ ลำดับ การเกิด ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของมารดา และการ อบรมเลี้ยงดู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านปากอูน (ปากอูนผดุงวิทย) อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม จากผลการ ประเมินพฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนรายบุคคลโดยครูประจำชั้น เลือกกลุ่ม 2 ตัวอย่างจาก นักเรียนที่มีคะแนนต่ำโดยนำคะแนนมาเรียงจากน้อยไปหามาก จำนวน 30 คน รูปแบบการวิจัยเป็น แบบ One - Group Pretest - Posttest Design ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ 1) แบบวัดพฤติกรรมจริยธรรมเชิงรูปภาพมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .81 2) แบบประเมินพฤติกรรม จริยธรรมของนักเรียนรายบุคคลโดยครูประจำชั้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .76 3) แผนการ จัดการเรียนรู้จำนวน 10 แผน 4) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลังของนักเรียนและแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ปรับปรุงมา จากแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูของ นิตย บุษงามงคล และคณะ (2538) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 5) วิถีทัศน์การ์ตูน จำนวน 10 เรื่อง กลุ่มทดลองได้ดูวิถีทัศน์ตัวแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 20-30 นาที จำนวน 10 ครั้งติดต่อกัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) t-test Dependent และ สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ผล การวิจัยปรากฏว่า

1. พฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสามารถทำนายพฤติกรรมจริยธรรมได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรรษา แดงบุญเรือง (2548) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเล่านิทานที่มีต่อพัฒนาการทาง จริยธรรมของเด็กปฐมวัยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพื้นฐานจริยธรรมของเด็กปฐมวัย ด้านความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความซื่อสัตย์ และผลการใช้ นิทานสอนจริยธรรมแก่เด็กปฐมวัยด้านความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความซื่อสัตย์ การวิจัยเชิงทดลองนี้กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัย 30 คน เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการเล่านิทานพร้อมใช้สื่อประกอบ ใช้นิทาน 12 เรื่องที่สอดคล้องกับจริยธรรมด้านต่าง ๆ และใช้ แบบทดสอบวัดพื้นฐานจริยธรรมเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้

t-test ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งเล็กน้อยเป็นเพศชาย บิดามารดาจบการศึกษาระดับปริญญาตรี บิดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนและธุรกิจส่วนตัว มารดาประกอบอาชีพรับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการพัฒนาจริยธรรมเพิ่มสูงมากขึ้นทางด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และด้านความซื่อสัตย์ ผลจากการสังเกตการณ์ขณะดำเนินกิจกรรมการเล่นทานโดยใช้สื่อประกอบ พบว่า ประเภทของนิทานที่เด็กปฐมวัยชอบ มีลักษณะดังนี้ นิทานที่เกี่ยวกับสัตว์พูดได้เป็นเรื่องที่ใช้จินตนาการที่ดีมากกว่าตัวละครที่มีพฤติกรรมที่ไม่ดี ผลจากการสังเกตการณ์พฤติกรรมผู้เรียนขณะเล่นนิทาน พบว่า สื่อที่เด็กปฐมวัยชอบและสนใจมากที่สุด คือ หุ่นมือ

สุริรัตน์ รอดแผ้วพาล (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อสร้างเสริมจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อเสริมสร้างจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ในเด็กปฐมวัย ตลอดจน เปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดจริยธรรม เรื่อง ความซื่อสัตย์ ก่อนและหลังจากฟังนิทาน และศึกษาพฤติกรรมความสนใจของเด็กที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดสามง่าม(คงทองอนุสรณ์) อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) สื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ 2) แบบทดสอบก่อนและหลังจากฟังนิทาน 3) แบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่า E1/E2 ในการหาประสิทธิภาพของสื่อ ใช้ค่า t-test for Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังฟังนิทานจากสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ มีค่า 80.74 /80.40 คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดจริยธรรม เรื่อง ความซื่อสัตย์ของนักเรียนหลังฟังนิทานสูงกว่าก่อนฟังนิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในภาพรวมส่วนใหญ่เด็กมีพฤติกรรมความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

จินตนา จันทรดา (2550) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของนิทานใฝ่สัมฤทธิ์ต่อการพัฒนาพฤติกรรมรับผิดชอบของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมรับผิดชอบของกลุ่มทดลองที่ได้รับการพัฒนาโดยการใช้ทานใฝ่สัมฤทธิ์ 2) เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมรับผิดชอบ หลังการ

ทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง 3) เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และพฤติกรรมรับผิดชอบ ของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการพัฒนาโดยการใช้นิทานใฝ่สัมฤทธิ์ หลังการทดลองทันทีและหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนกุสุมาวดี จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 20 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบค่าที (t - test) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมรับผิดชอบของกลุ่มทดลองหลังการได้พัฒนาโดยการใช้นิทานใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนได้รับการพัฒนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมรับผิดชอบของกลุ่มทดลองหลังได้รับการพัฒนาโดยการใช้นิทานใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมรับผิดชอบของกลุ่มทดลองหลัง 3 สัปดาห์สูงกว่าการวัดทันทีเมื่อสิ้นสุดการพัฒนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- ข้อเสนอแนะสำคัญ คือ ครูผู้สอนสามารถนำนิทานใฝ่สัมฤทธิ์ไปสอดแทรกและบูรณาการได้ทุกกิจกรรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมรับผิดชอบ

เตือนใจ อินเทียง (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อความรับผิดชอบของเด็กปฐมวัย โรงเรียนคาริกา กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรับผิดชอบของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัยชาย หญิง อายุระหว่าง 5 - 6 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล ปีที่ 3 ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนคาริกา กรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คนได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ คู่มือการจัดประสบการณ์แบบโครงการ และแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการมีความรับผิดชอบสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรจินา จันทรเพ็ญ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความมีวินัยในตนเองโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัด ประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ 3) ศึกษาความคิดเห็นของเด็กปฐมวัยที่มีต่อกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2/2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนอนุบาลกาญจนบุรี อำเภอเมืองกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การ

ศึกษากาญจนบุรี เขต 1 จำนวน 30 คน แบบแผนการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียว ทำการสอบก่อนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ ประกอบด้วย เกม บทบาทสมมติ และสถานการณ์จำลอง 2) แบบสังเกตเพื่อวัดความมีวินัยในตนเอง 3) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า

1. แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ มีค่าประสิทธิภาพ 98.52/98.61
2. ความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความมีวินัยในตนเองหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ ซึ่งหลังจากการจัดประสบการณ์นักเรียนมีวินัยในตนเอง คือ ด้านการเข้าแถวสูงสุด และมีความมีวินัยในตนเองด้านการตรงต่อเวลาต่ำสุด
3. นักเรียนเห็นด้วยต่อการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในระดับมาก โดยเห็นว่าการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ช่วยทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง นักเรียนชอบและมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

ต้องจิตต์ จิตติ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในช่วงเวลาที่แตกต่างกันโดยใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนอนุบาลเทพารักษ์ ตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม การทดลองใช้เวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 40 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ และแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านการรู้จักเวลา ด้านความอดทนอดกลั้น ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และด้านความเป็นผู้นำผู้ตามสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่สูงขึ้นตลอดช่วงของการจัดกิจกรรม

ศศิพันธ์ นิลจันทร์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมเล่นิทานที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในชุมชนแออัดคลองเตย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในชุมชนแออัดคลองเตยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทาน ในแต่ละช่วงสัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชาย-หญิงที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 สถานรับเลี้ยงเด็กดองประทีป มูลนิธิดวงประทีป ชุมชนแออัดคลองเตย กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) การทดลองใช้เวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน วันละ 35 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมเล่นิทานหนังสือภาพ และแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ได้ค่าความเชื่อมั่น RAI = .86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบผลในระหว่างสัปดาห์ โดยใช้ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (One-Way Repeated-Measure ANOVA) และ t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยในชุมชนแออัดคลองเตยหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานในแต่ละช่วงสัปดาห์ ที่แตกต่างกัน มีระดับคะแนนของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ และมีการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในด้านความรับผิดชอบ ความซื่อตรง การตรงต่อเวลา และการควบคุมตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

กรรณิการ์ พงศ์เลิศวุฒิ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบละครสร้างสรรค์ต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย โดยเฉลี่ยและจำแนกรายด้าน ได้แก่ การควบคุมตนเอง ความรับผิดชอบ และการตรงต่อเวลา ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบละครสร้างสรรค์ก่อนจัดกิจกรรมและระหว่างจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชาย หญิง ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนเปรมฤดีศึกษา เขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 1 ห้องเรียน ใช้แบบสังเกตประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองและเลือกเด็กที่มีคะแนนความมีวินัยในตนเองน้อย 12 อันดับสุดท้าย มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบละครสร้างสรรค์เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน วันละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบละครสร้างสรรค์ และแบบสังเกตประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยใช้ผู้สังเกต 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต RAI = 0.77 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ(One-Way Repeated-Measures ANOVA) และ t-test

แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบละครสร้างสรรค์ก่อนและระหว่างจัดกิจกรรมโดยเฉลี่ยรวมและจำแนกรายด้านในแต่ละช่วงสัปดาห์มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงระหว่างก่อนจัดกิจกรรมและระหว่างจัดกิจกรรมเพิ่มขึ้นตลอดช่วงเวลา 8 สัปดาห์

วีรวรรณ อินทร์กรุงเก่า (2550) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเล่นิทานคติธรรมที่มีต่อพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลของการเล่นิทานคติธรรมที่มีต่อพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเด็กปฐมวัย ซึ่งประกอบด้วยด้านการแบ่งปัน และด้านการช่วยเหลือเกื้อกูล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ เด็กปฐมวัยชายและหญิง จำนวน 30 คน ที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี และศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนอนุบาลแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนกิจกรรมการเล่นิทานคติธรรม จำนวน 12 แผน แบบทดสอบพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเด็กปฐมวัย แบบบันทึกพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Dependent t-test ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นิทานคติธรรม มีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวัดพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้านการแบ่งปัน และด้านการช่วยเหลือเกื้อกูล หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ผลจากการบันทึกพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเด็กปฐมวัย พบว่า เด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมการจัดกิจกรรมการเล่นิทานคติธรรม แสดงพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งประกอบด้วย ด้านการแบ่งปันและด้านการช่วยเหลือเกื้อกูลมากขึ้น

วิไลลักษณ์ แจ่มแสง (2548) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการเล่นของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านพนาสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่เล่นของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น และ 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่เล่นของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น กับที่เล่นของเล่นปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยอายุ 4-5 ปี จำนวน 30 คน ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านพนาสวรรค์ เขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์ เขต 2 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ล้างสุ่มอย่างง่ายเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองเล่นของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มควบคุมเล่นของเล่นปกติ ดำเนินการทดลองในช่วงกิจกรรมเสรีเป็นเวลา 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) ของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น 2) คู่มือการใช้ของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น 3) แบบสังเกตพฤติกรรมร่วมมือ และ 4) แบบวัดพฤติกรรมร่วมมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่เล่นของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น มีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมร่วมมือสูงขึ้น
2. เด็กปฐมวัยที่เล่นของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น กับเด็กปฐมวัยที่เล่นของเล่นปกติ มีพฤติกรรมร่วมมือแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณิงนิช ชังชนะ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการเล่นเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลปรานี กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเป็นกลุ่ม และ 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นเป็นกลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กปฐมวัยอายุ 4-5 ปี จำนวน 20 คน ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนอนุบาลปรานี กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) คู่มือการจัดกิจกรรมการเล่นเป็นกลุ่ม 2) แบบวัดพฤติกรรมร่วมมือ ซึ่งมีค่าความเที่ยง .84 และ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมร่วมมือ ซึ่งมีค่าความเที่ยง .80 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเป็นกลุ่ม มีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมร่วมมือ สูงขึ้นอย่างชัดเจน
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเป็นกลุ่ม มีพฤติกรรมร่วมมือสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอื้องฟ้า ท่าซุซันท์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์การเขียนร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบ ธรรมชาติที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนอนุบาลวัดสระแก้ว จังหวัดสระแก้ว การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเขียนร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กปฐมวัยชายหญิง อายุ 4-5 ปี ที่ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนอนุบาลวัดสระแก้ว จังหวัดสระแก้ว จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงเวลาการจัดกิจกรรมเสรี เป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดประสบการณ์การเขียนร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ และแบบสังเกตพฤติกรรมร่วมมือ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.87 สถิติที่ใช้ในการ

วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ก่อนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมร่วมมือเฉลี่ยร้อยละ 39.67 ระหว่างการทดลองในแต่ละช่วงระยะเวลา เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมร่วมมือสูงขึ้นคือ ระยะสัปดาห์ที่ 1 ร้อยละ 45 ระยะสัปดาห์ที่ 4 ร้อยละ 40 ระยะสัปดาห์ที่ 7 ร้อยละ 68.33 ระยะสัปดาห์ที่ 10 ร้อยละ 74.33 และหลังการทดลองเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมร่วมมือเฉลี่ยร้อยละ 77.17 แสดงว่าการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมร่วมมือในทางที่สูงขึ้น

ศศิมา พรหมรักษ์ (2546) ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมความร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชาย – หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนชุมชนวัดจงบึงโก มีตรภาพที่ 157 ตำบลหนองรี อำเภอลำสนธิ จังหวัดลพบุรี ได้มาโดยการสังเกตเด็กที่มีพฤติกรรมความร่วมมือต่ำจำนวน 10 คน เพื่อจัดให้เด็กได้รับการจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20 นาที รวม 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ แผนการจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ และแบบสังเกตการพัฒนาพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กปฐมวัย โดยใช้ผู้สังเกต 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต (RAI) = 0.85 ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างลักษณะพฤติกรรมกับจุดประสงค์ (IOC) = 0.67-1.00 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Rank Test ผลการศึกษพบว่า ภายหลังได้รับการจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความร่วมมือสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีพฤติกรรมความร่วมมือเฉลี่ยโดยรวมและจำแนกตามรายด้าน ได้แก่ ด้านการช่วยเหลือ ด้านการเป็นผู้นำ ด้านความรับผิดชอบ และด้านการแก้ปัญหาความขัดแย้ง สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์

ธนาภรณ์ ธนิตย์ธีรพันธ์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสัมพันธภาพของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบเพลง การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงของการพัฒนาสัมพันธภาพของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบเพลงก่อนการจัดกิจกรรมและระหว่างการจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3-4 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลสังขสิทธิ์ ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลากมา 1

ห้องเรียนจากจำนวน 2 ห้องเรียน แล้วคัดเลือกเด็กที่มีการพัฒนาสัมพันธภาพต่ำ จำนวน 12 คน จากการประเมินผลด้วยแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อจัดให้เด็กได้รับกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบเพลง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 15 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบเพลงและแบบประเมินการพัฒนาสัมพันธภาพของเด็กปฐมวัย ที่มีค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกตเท่ากับ 0.87 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated-Measures ANOVA) ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมและระหว่างการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบเพลงในแต่ละช่วงสัปดาห์ ที่มีพัฒนาสัมพันธภาพโดยเฉลี่ยรวมแล้วการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการเปลี่ยนแปลงในแต่ละช่วงสัปดาห์ มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เพิ่มขึ้นตลอดช่วงเวลา 8 สัปดาห์

2. เมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยมีการพัฒนาสัมพันธภาพของเด็กปฐมวัยจำแนกรายด้าน ได้แก่ การพูด การแสดงท่าทาง การมีส่วนร่วมกับเพื่อนพบว่า คะแนนการพัฒนาสัมพันธภาพทั้ง 3 ด้าน มีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่สอดคล้องกับการวิเคราะห์แบบคะแนนรวมทั้งหมด ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลีลาวดี ชนะมาร (2549) ทำการวิจัยเรื่อง กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะเพื่อพัฒนา ลักษณะความเป็นผู้นำในเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะความเป็นผู้นำในเด็กปฐมวัยจากการเข้าร่วมกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยชายและหญิงอายุระหว่าง 5-6 ปีจำนวน 20 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ ฝ่ายปฐมวัย มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะลักษณะความเป็นผู้นำในเด็กปฐมวัยด้านความเชื่อมั่นในตนเองและการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแผนการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ และแบบสังเกตลักษณะผู้นำในเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าความถี่ และ Friedman Test ผลการวิจัยพบว่า

1. แผนการจัดกิจกรรมที่ส่งผลให้เด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะมีลักษณะความเป็นผู้นำด้านความเชื่อมั่นในตนเองมากที่สุดคือแผนที่ 8 เพลงแสนสนุก(Mean Rank = 15.45) รองลงมาคือแผนที่ 14 แม่ไก่ตัวอ้วน (Mean Rank = 12.7)

2.แผนการจัดกิจกรรมที่ส่งผลให้เด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะมีลักษณะความเป็นผู้นำด้านการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นมากที่สุดคือแผนที่ 4 กระดาษพอยด์หรรษา(Mean Rank = 14.82) รองลงมาคือแผนที่ 15 ผู้กล้า(Mean Rank = 12.27) และแผนที่ 12 ผ้าเช็ดหน้าเปลี่ยนร่าง(Mean Rank = 11.50) ตามลำดับ

3. .แผนการจัดกิจกรรมที่ส่งผลให้เด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะมีลักษณะความเป็นผู้นำมากที่สุด คือค่าเฉลี่ยของค่าลำดับชั้นแล้ว พบว่าแผนที่ 8 เพลงแสนสนุก (Mean Rank = 15.35) รองลงมาคือแผนที่ 14 แม่ไก่ตัวอ้วน (Mean Rank = 13.15) และแผนที่ 15 ผู้กล้า (Mean Rank = 12.50) ตามลำดับ ซึ่งลักษณะความเป็นผู้นำในเด็กปฐมวัยแต่ละแผนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฐฐาสิริ ศักดิ์ทอง(2548) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีต่อทักษะชีวิตของเด็กวัยอนุบาล การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีต่อทักษะชีวิตด้านการกระทำ จิตใจ สังคม และปัญญาและการคิด ของเด็กวัยอนุบาล กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 40 คน จากโรงเรียนวัดราชคฤห์ สังกัดกรุงเทพมหานคร แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 การพัฒนาการจัดการสอนโดยใช้วรรณกรรมสำหรับเด็ก ขั้นที่ 2 การสร้างเครื่องมือวิจัย และขั้นที่ 3 การทดลองใช้กระบวนการสอนโดยใช้วรรณกรรมสำหรับเด็ก ผลการวิจัยมีดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถเกี่ยวกับทักษะชีวิตของเด็กวัยอนุบาลหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองใช้กระบวนการสอนโดยใช้วรรณกรรม สำหรับเด็กอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถเกี่ยวกับทักษะชีวิตของเด็กวัยอนุบาลสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กระบวนการสอนประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การนำเสนอประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม 2) การสังเกตและสะท้อนความคิด 3) การสรุปความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรม และ 4) การทดลองใช้ในสถานการณ์จริง

อัษฎาฐ ปาลินทร (2546) ทำการศึกษาเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเล่นด้วยการระดมพลังสมองที่มีต่อทักษะการจัดการของเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะการจัดการของเด็กปฐมวัยที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเล่นด้วยการระดมพลังสมอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน จาก 3 ห้องเรียน และสุ่มโดยใช้ตารางเลขสุ่ม(Table of Random Number) จำนวน 15 คน เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏเลย สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นด้วยการระดมพลังสมองระยะเวลาในการทดลอง 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเล่นด้วยการระดมพลังสมอง และแบบสังเกตทักษะการจัดการ โดย

ใช้ผู้สังเกต 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต(RAI) 0.92 และดัชนีความสอดคล้องระหว่างลักษณะพฤติกรรมกับจุดประสงค์(IOC) 0.66-1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ(Repeated – Measures ANOVA) ผลการศึกษาพบว่า ทักษะการจัดการของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นด้วยการระดมพลังสมอง ก่อนและขณะจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงระหว่างก่อนการจัดกิจกรรมและขณะจัดกิจกรรม มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มมากขึ้นเป็น 0.55-1.47 เท่า ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะของการวิจัยเพื่อ 1) ทาคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย 2) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย ใน 3 ด้าน ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ เจตคติ และการปฏิบัติการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 38 คนได้รับการเรียนการสอนแบบพุทธวิธี กลุ่มควบคุม จำนวน 39 คน ได้รับการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ซึ่งมีเนื้อหาเช่นเดียวกัน ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 8 สัปดาห์ๆ ละ 4 วัน วันละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ รูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธี คู่มือประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีและแผนการสอน และแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่น 0.76 แบบวัดเจตคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่น 0.88 และแบบสังเกตพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่น 0.88 แบบแผนการวิจัยใช้แบบ Nonrandomized Control-Group Pretest-Post-test Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ Dependent Sample และแบบ Independent Sample ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ได้รูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีที่ยึดธรรมะหลักคือ หลักอริยสัจ 4 และธรรมะประกอบคือ หลักกัลยาณมิตร หลักโยนิโสมนสิการ หลักไตรสิกขา และหลักอิทธิบาท 4 มีขั้นตอนการสอน 8 ขั้นตอนคือ สร้างความตระหนักและเจตคติ คิดถึงสาเหตุของปัญหา เสนอและคิดทางเลือก วางแผนดำเนินการ ประเมินและหาทางเลือก ปฏิบัติตามขั้นตอน ประเมินผลและปรับปรุง

วัดประเมินผลและสรุปผล รวมทั้งได้เอกสารคู่มือประกอบรูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธรวิถี และแผนการสอน

2. คุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธรวิถีประเมินจากผู้เชี่ยวชาญพบว่า ด้านการนำไปใช้มีความเหมาะสมมากที่สุดเกือบทุกประเด็น(ค่าเฉลี่ย 4.75-4.80) และด้านเนื้อหาที่มีความเหมาะสมมากที่สุดทุกประเด็น(ค่าเฉลี่ย 4.60-4.80)

3. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการณ์การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งด้านความรู้ความเข้าใจ(มากขึ้น ร้อยละ 12.96) ด้านเจตคติ(มากขึ้น ร้อยละ 6.89) และด้านการปฏิบัติ(มากขึ้น ร้อยละ 7.31) และมีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ทั้งด้านความรู้ความเข้าใจ ($t = 4.86, P=.00$) ด้านเจตคติ($t = 4.55, P=.00$) และด้านการปฏิบัติ ($t = 3.80, P=.00$)

นภัส วรรณชนธ์ (2552) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ที่มีต่อการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวของเด็กปฐมวัยได้รับการจัดรูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กชาย – หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนการกุศลวัดหนองแขว ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจำนวน 15 คน เป็นกลุ่มทดลอง เพื่อรับการจัดรูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 35 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แผนการจัดกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ และแบบประเมินการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวของเด็กปฐมวัย ที่มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.86 ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One – Group Pretest – Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ $t - test$ for Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ผ่านกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้แบบศิลปะย้า และแบบศิลปะถ่ายโยงแล้ว มีการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวโดยรวม และจำแนกรายด้านมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และอยู่ในระดับดีมาก

เสาวนีย์ จันทร์ทิ (2546) ทำการศึกษาเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญาที่มีต่อการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนชุมชนวัดวังเคียน จังหวัดชัยนาท

จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญา การทดลองใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน แบบแผนการทดลองเป็นแบบ One - Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญา และแบบประเมินการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัยที่มีค่าความเชื่อมั่น .924 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t – test Dependent ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญาหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับดีมาก และมีการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญาหลังการทดลอง มีการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้านการอนุรักษ์ต้นไม้และการอนุรักษ์น้ำสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้านการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อมรา ตังบริบูรณ์รัตน์ (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การปรับนิทานชาดกเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ ศึกษาการปรับนิทานชาดกเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ เด็กปฐมวัยชายและหญิง จำนวน 30 คน อายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนสุวิทย์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดสระแก้ว โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานชาดกที่มีผลต่อความรู้ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในเด็กปฐมวัย จำนวน 6 แผน และแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และค่า t-test Dependent ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การปรับนิทานชาดกเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ มีคะแนนความรู้ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กานต์สุดา ประภาศุฒิสาร (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับเด็กปฐมวัย : กรณีศึกษาโรงเรียนอนุบาลสุโขทัยศึกษา จังหวัดเพชรบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับเด็กปฐมวัย กลุ่มประชากรที่ใช้คือ นักเรียนชั้นอนุบาล 3 ของโรงเรียน

อนุบาลวุฒิสารศึกษา จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 3 ห้องเรียนคือ อนุบาล 3/1 จำนวน 22 คน อนุบาล 3/2 จำนวน 22 คน และอนุบาล 3/3 จำนวน 23 คน รวมทั้งสิ้น 67 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง ที่หลากหลายสื่อ ประกอบ และยึดตามการจัดกิจกรรม 6 กิจกรรม ซึ่งประกอบไปด้วย 1) กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ 2) กิจกรรมเสริมประสบการณ์ 3) กิจกรรมสร้างสรรค์ 4) กิจกรรมเสรี 5) กิจกรรมกลางแจ้ง 6) กิจกรรมเกมการศึกษา แบบประเมินผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง มีทั้งหมด 20 ข้อ แบ่งออกเป็น ความพอประมาณ 4 ข้อ การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว 4 ข้อ เกื้อหนุนความรู้ 4 ข้อ และเกื้อหนุนคุณธรรม 4 ข้อ คะแนนรวมสูงสุดของแต่ละด้านเท่ากับ 4 คะแนน ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทำการทดลองเป็นเวลา 20 สัปดาห์ วิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลวุฒิสารศึกษา จังหวัดเพชรบุรี พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียงของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3/1, 3/2 และ 3/3 แตกต่างกัน ซึ่งมีคะแนนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง ($\bar{x} = 18.45, 18.43$ และ 17.95) สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง ($\bar{x} = 16.36, 16.78$ และ 15) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียงของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 ทั้งหมด มีคะแนนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง ($\bar{x} = 18.48$) สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง ($\bar{x} = 16.04$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ศรันยา วราขุน (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์แตกต่างกัน การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์แตกต่างกัน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและพฤติกรรมการปรับตัวของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 และ 3 ของโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 104 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้คือ แบบทดสอบทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กปฐมวัย แบบวัดพฤติกรรมการปรับตัว แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวและแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(One-Way Analysis of Variance) และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน(Pearson's Product Mo-

ment Correlation Coefficient) ผลการศึกษาพบว่า

1. โดยรวมเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์สูงและปานกลาง มีทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อวิเคราะห์ตามตัวแปรเพศพบว่า เด็กปฐมวัยเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง มีทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสูงกว่าเด็กปฐมวัยเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างในกลุ่มเด็กปฐมวัยเพศชาย และเมื่อวิเคราะห์ตามตัวแปรอายุพบว่า เด็กปฐมวัยอายุ 5 ปี 1 เดือนถึง 6 ปี ที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลาง มีทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสูงกว่าเด็กปฐมวัยอายุ 5 ปี 1 เดือนถึง 6 ปี ที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างในเด็กปฐมวัยอายุ 4 ปี 1 เดือนถึง 5 ปี

2. เด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์แตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มที่จำแนกตามตัวแปรเพศ และอายุ มีพฤติกรรมการปรับตัวโดยรวมไม่แตกต่างกัน

3. ทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กปฐมวัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการปรับตัวด้านรวมและด้านย่อยบางด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จินตนา นภาพร (2548) ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย : กรณีศึกษานักเรียนโรงเรียนอนุบาลปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษา โดยใช้กรณีศึกษา มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน อายุ 5-6 ปี เพศชาย จำนวน 3 คน ในการวิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมจากการสังเกตใช้แบบสัมภาษณ์และพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการกับครูพี่เลี้ยง เพื่อน บิดามารดา และตัวเด็กเอง รวมถึงการไปเยี่ยมบ้านของเด็กแต่ละกรณี โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์และแยกเป็นหมวดหมู่พบว่า ปัจจัยส่วนตัวเด็กมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว คือ กรณีศึกษามีระดับสติปัญญา และความฉลาดทางด้านอารมณ์อยู่ในระดับต่ำ ส่วนปัจจัยภายนอก ได้แก่ ภูมิหลังของครอบครัวและสภาพแวดล้อมทางด้านสังคมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของกรณีศึกษา

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย พบว่า มีงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย จำนวน 28 เรื่อง ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตปัญญามีผลทำให้พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในแต่ละสัปดาห์ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทุก ๆ ด้านและโดยรวม และเมื่อเปรียบเทียบรายคู่ในแต่ละช่วงเวลาของพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยรวม มี

ความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในทุก ๆ ช่วงเวลา

2. เด็กปฐมวัยปกติและเด็กปฐมวัยที่มีความต้องการพิเศษในห้องเรียนร่วมหลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ มีพฤติกรรมด้านสังคมโดยรวมและรายด้านได้แก่ ด้านการช่วยเหลือ ด้านการยอมรับ และด้านการแบ่งปัน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. พฤติกรรมทางสังคม ความเอื้อเฟื้อ ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ของนักเรียนปฐมวัยหลังจากได้ทำกิจกรรมเกมการศึกษาสูงกว่าก่อนได้ทำกิจกรรมเกมการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. พฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียนที่ได้รับตัวแบบวิถีทัศน์ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสามารถทำนายพฤติกรรมจริยธรรมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. พัฒนาการทางจริยธรรมของกลุ่มตัวอย่าง เพิ่มสูงมากขึ้นทางด้านความมีระเบียบวินัย ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และด้านความซื่อสัตย์ และผลจากการสังเกตการณ์ขณะดำเนินกิจกรรมการเล่นนิทานโดยใช้สื่อประกอบ พบว่า ประเภทของนิทานที่เด็กปฐมวัยชอบ มีลักษณะดังนี้ นิทานที่เกี่ยวกับสัตว์พูดได้เป็นเรื่องที่ใช้นิทานการที่ตีมากกว่าตัวละครที่มีพฤติกรรมที่ไม่ดี สื่อที่เด็กปฐมวัยชอบและสนใจมากที่สุด คือ หุ่นมือ

6. เทปนิทานประกอบหนังสือเพื่อสร้างเสริมจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ที่พัฒนามีประสิทธิภาพ 80.74 /80.40 และคะแนนความซื่อสัตย์ของนักเรียนหลังฟังนิทานสูงกว่าก่อนฟังนิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในภาพรวมส่วนใหญ่เด็กมีพฤติกรรมความสนใจต่อสื่อเทปนิทานประกอบหนังสือ

7. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมรับผิดชอบของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการพัฒนาโดยใช้นิทานใฝ่สัมฤทธิ์ สูงกว่ากลุ่มควบคุม และสูงกว่าก่อนได้รับการพัฒนา และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการมีความรับผิดชอบสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. ความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านการรู้จักเวลา ด้านความอดทนอดกลั้น ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และด้านความเป็นผู้นำผู้ตามสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่สูงขึ้นตลอดช่วงของการจัดกิจกรรม เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นนิทาน มีระดับคะแนนของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในด้านความรับผิดชอบ ความซื่อตรง การตรงต่อเวลา และการควบคุมตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ และพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดกิจกรรมเล่นนิทาน

ประกอบละครสร้างสรรค์ ก่อนและระหว่างจัดกิจกรรมโดยเฉลี่ยรวมและจำแนกรายด้านในแต่ละช่วงสัปดาห์มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงระหว่างก่อนจัดกิจกรรมและระหว่างจัดกิจกรรมเพิ่มขึ้นตลอดช่วงเวลา

9. พฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้านการแบ่งปัน และด้านการช่วยเหลือเกื้อกูลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานคติธรรม สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ผลจากการบันทึกพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเด็กปฐมวัย พบว่าเด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานคติธรรม แสดงพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งประกอบด้วย ด้านการแบ่งปันและด้านการช่วยเหลือเกื้อกูลมากขึ้น

10. เด็กปฐมวัยที่เล่นของเล่นจากภูมิปัญญาท้องถิ่น มีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมร่วมมือสูงขึ้น และมีพฤติกรรมร่วมมือแตกต่างกันกับเด็กปฐมวัยที่เล่นของเล่นปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเป็นกลุ่ม มีพฤติกรรมร่วมมือสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีแนวโน้มและอัตราการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมร่วมมือ สูงขึ้นอย่างชัดเจน เด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดประสบการณ์ การเขียนร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมร่วมมือในทางที่สูงขึ้น เด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ มีพฤติกรรมความร่วมมือสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีพฤติกรรมความร่วมมือเฉลี่ยโดยรวมและจำแนกตามรายด้าน ได้แก่ ด้านการช่วยเหลือ ด้านการเป็นผู้นำ ด้านความรับผิดชอบ และด้านการแก้ปัญหาความขัดแย้ง สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์

11. พัฒนาลักษณะภาพของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวประกอบเพลงโดยเฉลี่ยรวมแล้วมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เพิ่มขึ้นตลอดช่วงเวลาการทดลอง และหลังการทดลองเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

12. ลักษณะความเป็นผู้นำในเด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ มีลักษณะความเป็นผู้นำด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ด้านการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นมากที่สุด

13. ความสามารถเกี่ยวกับทักษะชีวิต ของนักเรียนหลังการใช้กระบวนการสอนโดยใช้วรรณกรรมสำหรับเด็ก สูงขึ้น และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

14. ทักษะการจัดการของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นด้วยการระดมพลังสมอง ก่อนและขณะจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มมากขึ้น

15. พฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับรูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีที่ยึดธรรมะหลักคือ หลักอริยสัจ 4 และธรรมะประกอบคือ หลักกัลยาณมิตร หลักโยนิโสมนสิการ หลักไตรสิกขา และหลักอิทธิบาท 4 มีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองมากกว่าก่อนการ

ทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ และมีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้ง 3 ด้าน เด็กปฐมวัยที่ผ่านกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้แบบศิลปะย่ำ และแบบศิลปะถ่ายภาพแล้ว มีการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวโดยรวม และจำแนกรายด้านมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญาหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับดีมาก และมีการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การปรับนิทานชาดกเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ มีคะแนนความรู้ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

16. เด็กปฐมวัย มีคะแนนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียง สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

17. ทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและพฤติกรรมกาปรับตัวของเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมกาใช้คอมพิวเตอร์สูงและปานกลาง สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมกาใช้คอมพิวเตอร์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กปฐมวัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมกาปรับตัวด้านรวมและด้านย่อยบางด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

18. พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย พบว่า ปัจจัยส่วนตัวเด็ก คือ ระดับสติปัญญา ความฉลาดทางด้านอารมณ์ และปัจจัยภายนอก ได้แก่ ภูมิหลังของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย

3.4 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้/พัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ครั้งนี้ ได้เสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย รายละเอียดของแต่ละส่วน มีดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย

สารสังเขปเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย แบ่งการนำเสนอเป็น 5

กลุ่ม คือ 1) การคิด 2) ความสามารถทางพหุปัญญา 3) ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ 4) ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ 5) ความสามารถทางภาษา ประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย เรื่องที่วิจัย และสาระสังเขป ดังต่อไปนี้

1) การคิด

ปัทมา แจ่มจำรัส (2548) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถด้านการคิดของเด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมปั้นแป้งโดชนิดแข็ง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการคิดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังทำกิจกรรมปั้นแป้งโดชนิดแข็ง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนอนุบาลสุพรรณบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 1 จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยทำการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 5 วัน วันละ 20 นาที รวมระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบประเมินความสามารถด้านการคิดซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .72 และแผนการจัดกิจกรรมปั้นแป้งโดชนิดแข็งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การทดสอบค่า t-test แบบ Dependent Samples ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการคิดของเด็กปฐมวัย หลังการทำกิจกรรมปั้นแป้งโดชนิดแข็ง สูงกว่าก่อนทำกิจกรรมปั้นแป้งโดชนิดแข็งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สนัดดา ด้านศิริวิโรจน์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนการวิพากษ์วรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีต่อความสามารถในการคิดของเด็กวัยอนุบาล การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการสอนการวิพากษ์วรรณกรรมสำหรับเด็ก ที่มีต่อความสามารถในการคิดของเด็กวัยอนุบาล 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดลำดับ ด้านการขยายความและด้านการตีความ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กอนุบาล 2 อายุ 5-6 ปี ของโรงเรียนพญาไท จำนวน 78 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้การสอนการวิพากษ์วรรณกรรมสำหรับเด็ก จำนวน 39 คน และกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดประสบการณ์แบบปกติตามแนวการจัดประสบการณ์ของสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 39 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความสามารถในการคิดของเด็กวัยอนุบาล ผลการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้

1. หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีความสามารถในการคิดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดลำดับ ด้านการขยายความ และด้านการตีความ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. หลังการทดลองการสอนการวิพากษ์วรรณกรรมสำหรับเด็ก กลุ่มทดลองมีความ

สามารถในการคิดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดลำดับ ด้านการขยายความ และด้านการตีความ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัญชลี ไสยวรรณ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัย และประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัย ด้วยการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้ ตอนที่ 1 สร้างโครงร่างรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัย โดยการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ 10 คน และทดลองประเมินโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) กับนักเรียนอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนอนุบาลวัดไตรรัตนาราม กรุงเทพมหานคร ตอนที่ 2 ศึกษานำร่องรูปแบบการเรียนการสอนโดยทดลองใช้กับนักเรียนอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 3 ห้องเรียน ที่โรงเรียนอนุบาลวัดไตรรัตนาราม กรุงเทพมหานคร ตอนที่ 3 ทดสอบประสิทธิภาพรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นครูปฐมวัยและเด็กปฐมวัยของสถานศึกษา 3 แห่งคือ โรงเรียนบางบัว (เพ่งตั้งตรงจิตรวิทยาคาร) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนอนุบาลฤทธิยะวรรณาลัย สังกัดสำนักบริหารงานส่งเสริมการศึกษาเอกชน ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์วัดนวลจันทร์ สังกัดฝ่ายพัฒนาชุมชนและสวัสดิการสังคม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ใช้ระยะเวลาในการทดลอง รวม 6 สัปดาห์ จัดการเรียนการสอน 6 หน่วยการเรียนรู้ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัยให้เป็นฉบับสมบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัยที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย กระบวนการเรียนการสอน 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การเริ่มต้นคิด เป็นขั้นเริ่มต้นด้วยการกระตุ้นให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็น โดยใช้ประสาทสัมผัสอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างกับวัสดุอุปกรณ์หรือสถานการณ์ แล้วสื่อสารสิ่งที่คิดด้วยการพูดหรืออธิบาย และกระตุ้นให้สะท้อนสิ่งที่คิดด้วยการบอกเหตุผลที่คิด

ขั้นที่ 2 การสร้างความคิด เป็นขั้นกระตุ้นให้คิดย้อนกลับด้วยการทดลอง กระตุ้นให้คิดค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง กระตุ้นให้ทดสอบซ้ำ และกระตุ้นให้คิดทบทวนจุดบอดของความไม่เข้าใจตั้งแต่เริ่มต้นคิด

ขั้นที่ 3 การประมวลผลความคิด เป็นขั้นการกระตุ้นให้เด็กบอกข้อความรู้ด้วยการคิดย้อนกลับไปขั้นเริ่มต้นคิดและขั้นสร้างความคิด

ขั้นที่ 4 การขยายความคิด เป็นขั้นการกระตุ้นให้ขยายความคิดโดยใช้คำถามว่า “ถ้า” กระตุ้นให้ค้นหาคำตอบเพื่อยืนยันความคิด และกระตุ้นให้ทดสอบความคิดใหม่อย่างอิสระ

2. การประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้ สำหรับเด็กปฐมวัย ผลการประเมินพบว่า

2.1 เด็กปฐมวัยมีทักษะการคิดแสวงหาความรู้หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัย ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ โดยการสนทนากับเด็กปฐมวัย จำนวน 92 คน พบว่า หลังการทดลองเด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับมาก มีจำนวนร้อยละ 78.2-85.1

2.3 ครูปฐมวัยที่ทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้ สำหรับเด็กปฐมวัยเห็นว่า รูปแบบการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับมาก ปริยานุช จุลพรหม (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการคิดวิจารณ์ญาณของเด็กปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์ การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการคิดวิจารณ์ญาณของเด็กปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียนชาย-หญิง จำนวน 15 คน ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนสามเสนนอก(ประชาราษฎร์อนุกุล) สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลาก 1 ห้องเรียน จากจำนวน 6 ห้องเรียนและจับฉลากห้องที่สุ่มได้ใช้เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์ และแบบวัดความสามารถด้านการคิดวิจารณ์ญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 ในการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาความสามารถด้านการคิดวิจารณ์ญาณของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์ มีการพัฒนาสูงขึ้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณของเด็กปฐมวัยหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ระดับความสามารถด้านการคิดวิจารณ์ญาณของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมศิลปะประดิษฐ์โดยรวมทุกทักษะอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในแต่ละทักษะพบว่า ทักษะการใช้เหตุผล ทักษะการสังเคราะห์ และทักษะการประเมินค่ามีความสามารถอยู่ในระดับสูง ส่วนทักษะการวิเคราะห์มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง

พจนารถ บุญพงษ์ (2549) การพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเด็กปฐมวัยโดยใช้เกมฝึกทักษะการคิด การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเด็กปฐมวัยโดยใช้เกมฝึกทักษะการคิด ให้จำนวนนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ได้คะแนนในการคิดร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยนักเรียนปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดงบังครุราษฎร์บำรุง อำเภอเขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 4 ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 10 คน การศึกษาค้นคว้าใช้ระเบียบวิธี การวิจัยเชิงปฏิบัติการ ประกอบด้วย 3 วงจรปฏิบัติคือ ในวงจรที่ 1 ใช้แผนการจัดประสบการณ์ที่ 1-6 วงจรที่ 2 ใช้แผนการจัดประสบการณ์ที่ 7-12 วงจรที่ 3 ใช้แผนการจัดประสบการณ์ที่ 13-18 ใช้เวลาสอนทั้งหมด 6 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน ๆ ละ 45 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติคือ แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมฝึกทักษะการคิด จำนวน 18 แผน 2) เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการปฏิบัติ ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนของครู แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน แบบสัมภาษณ์นักเรียน และแบบทดสอบท้ายวงจร 3) เครื่องมือประเมินประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ คือแบบทดสอบวัดการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และสรุปความเรียง ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมฝึกทักษะการคิด มีความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น ซึ่งมีนักเรียนทุกคนได้คะแนนการคิดอย่างมีวิจารณญาณร้อยละ 80 ขึ้นไป และมีคะแนนเฉลี่ยทั้งห้องคิดเป็นร้อยละ 92.80

พรเพ็ญ ศรีวิรัตน์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การคิดอย่างมีวิจารณญาณของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเล่นเกมฝึกทักษะการคิด การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการเล่นเกมฝึกทักษะการคิดกับการเล่นสื่อตามมุม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยชาย – หญิง อายุ 5 – 6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนอนุบาลนครศรีธรรมราช ณ นครอุทิศสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน(Multi – Stage Random Sampling) จับฉลากแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน โดยกลุ่มทดลองเล่นเกมฝึกทักษะการคิด และกลุ่มควบคุมเล่นสื่อตามมุม ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยทำการทดลองสัปดาห์ละ 5 วัน ๆ ละ 20 นาที รวมระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบวัดการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .68 เกมฝึกทักษะการคิดที่สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย จำนวน 40 เกม และสื่ออุปกรณ์ของเล่นตามมุม แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest–Posttest Design สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การทดสอบค่า t-test แบบ Dependent Samples และค่า

t-test แบบ Independent Samples ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่เล่นเกมฝึกทักษะการคิดมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กปฐมวัยที่เล่นสื่อตามมมมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เด็กปฐมวัยที่เล่นเกมฝึกทักษะการคิดกับเด็กปฐมวัยที่เล่นสื่อตามมมมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณไม่แตกต่างกัน

ปิยวรรณ สันชุมศรี (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอบัวโน การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอบัวโนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนวิชาการ สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบ 2 ขั้นตอน โดยสุ่มแบบกลุ่มมา 1 ห้องเรียน จากทั้งหมด 4 ห้องเรียน จำนวน 32 คน และสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 16 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอบัวโน และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 25-30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอบัวโน แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ และแบบทดสอบการคิดเชิงเหตุผล ที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 ใช้แผนการทดลองแบบ Randomized Two-Group Pretest-Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent และ t-test แบบ Independent ในรูปแบบ Difference Scores ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอบัวโน มีความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ มีความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอบัวโน และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ มีความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอบัวโน มีค่าเฉลี่ยความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

รู้แบบปกติ

เกตุทิพย์ โยธา (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้นิทานประกอบคำถามปลายเปิดเพื่อส่งเสริมความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กอนุบาล 1 โรงเรียนพืงครตน์ จังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กอนุบาล 1 ที่ได้รับประสบการณ์จากการเล่านิทานประกอบคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนพืงครตน์ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง 12 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบคำถามปลายเปิด แบบประเมินการคิดเชิงเหตุผล ด้านจริยธรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กอนุบาล 1 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบคำถามปลายเปิด มีความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลด้านจริยธรรมหลังการทดลองสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัชดา เดชชนินทร์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาความคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเทศบาล 3 (วัดศาลาหัวยาง) จังหวัดสงขลา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังใช้เกมการศึกษา 2) ศึกษาผลการใช้เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาความคิดเชิงเหตุผล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 3 (วัดศาลาหัวยาง) จังหวัดสงขลา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบวัดความคิดเชิงเหตุผล แผนการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาเพื่อพัฒนาความคิดเชิงเหตุผล และแบบบันทึกการให้เหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การทดสอบค่าที ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการเปรียบเทียบความคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัย มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. กิจกรรมเกมการศึกษา ทำให้ความคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยพัฒนาขึ้น

วรารณ นาคะศิริ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสี การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทำศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 4-5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ส่วนการศึกษานูบาล โรงเรียนไพฑูริคศึกษา กรุงเทพมหานคร สังกัด

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน(Multi-Stage Random Sampling) ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยทำการทดลองสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที รวมระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบวัดการคิดเชิงเหตุผล ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .92 แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การทดสอบที(t-test แบบ Dependent Sample) ผลการวิจัยพบว่า การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยหลังการทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสีสูงกว่าก่อนทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เสาวณีย์ อุ้นประเสริฐสุข (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนแบบเดินเรื่อง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนแบบเดินเรื่องก่อนทดลองและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนอนุบาลบ้านท่าพระยาจักร สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภออุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม โดยสุ่มมา 1 ห้องเรียนจากทั้งหมด 4 ห้องเรียน ทำการวัดการคิดเชิงเหตุผลด้วยแบบวัดการคิดเชิงเหตุผลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วคัดเลือกเด็กที่ได้คะแนนการคิดเชิงเหตุผลต่ำจากลำดับสุดท้ายขึ้นมาจำนวน 15 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนแบบเดินเรื่องเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20-30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมการสอนแบบเดินเรื่อง และแบบวัดการคิดเชิงเหตุผล มีค่าความเชื่อมั่น .91 ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test Dependent ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนแบบเดินเรื่อง มีการคิดเชิงเหตุผลทั้งในภาพรวมและจำแนกตามแบบการคิดคือ การคิดแบบนิรนัยและการคิดแบบอุปนัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พิมพ์บุญ ไวว่อง (2550) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่สอนโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานปลายเปิด ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านเปิด อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่สอนโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานปลายเปิด ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านเปิด อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 2) ศึกษาพฤติกรรมเด็กปฐมวัยขณะที่ใช้กิจกรรมเล่านิทานปลายเปิด กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็น

นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3-4 ขวบ ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปฐมวัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านเป็ด ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 20 คน ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมเล่นนิทานปลายเปิด จำนวน 3 สัปดาห์ๆ ละ 5 วันๆ ละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 15 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภทคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังเล่นนิทานปลายเปิด และนิทานปลายเปิดที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการแก้ปัญหา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ t-test แบบ Dependent Sample และสถิติ Chi-Square ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยหลังได้รับการสอนโดยกิจกรรมเล่นนิทานปลายเปิด มีความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. พฤติกรรมการเรียนของเด็กปฐมวัย ในด้านการมีส่วนร่วม ความกระตือรือร้น และกล้าแสดงออก อยู่ในระดับมาก

ศิรินาถ บัวคลี (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยโดยใช้การจัดประสบการณ์แบบโครงงาน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์แบบโครงงาน 2) ศึกษาความสามารถในการทำโครงงาน และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์แบบโครงงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 โรงเรียนวัดบ้านโป่ง “สามัคคีคุณูปถัมภ์” จังหวัดราชบุรี จำนวน 20 คน ทดลองใช้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 แบบแผนการวิจัยคือ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดประสบการณ์แบบโครงงาน จำนวน 20 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการคิดแก้ปัญหา 3) แบบประเมินความสามารถในการทำโครงงาน 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์แบบโครงงาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ(%) ค่าเฉลี่ย(x)ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ค่าที (t-test) แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนหลังการจัดประสบการณ์แบบโครงงานสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์แบบโครงงาน
2. เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการทำโครงงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี คือ เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการทำโครงงานดออกอยู่ชั้นได้ มีความตั้งใจกระตือรือร้นในการศึกษาค้นคว้า มีความรับผิดชอบในการทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย มีการวางแผนการทำงาน มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและสรุปผลงานกลุ่ม
3. เด็กปฐมวัยมีความคิดเห็นว่าการจัดประสบการณ์แบบโครงงานทำให้ได้ลงมือปฏิบัติ

จริง มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างเด็กกับเด็ก และเด็กกับครู สุภาพร สายสวาท (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย โดยการจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลัก การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลัก ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลัก กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนอนุบาลกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 29 คน ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลัก 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า

1. แผนการจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลักของเด็กปฐมวัย มี 8 แผนได้แก่ หน่วยบ้าน หน่วยฝนจำ หน่วยของใช้ หน่วยกินอย่างมีคุณค่า หน่วยคมนาคม หน่วยน้ำ หน่วยต้นไม้แสนรัก และหน่วยอากาศ ซึ่งมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.38 / 84.05

2. ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย โดยการจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลัก ก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 โดยความสามารถหลังได้รับการจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลักสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ ซึ่งความสามารถในการแก้ปัญหาที่มีคะแนนสูงสุดได้แก่ การแก้ปัญหาของตนเองที่ต้องแก้ไขทันที และความสามารถในการแก้ปัญหาที่มีคะแนนต่ำสุดได้แก่ การแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

อายุพร สาชาติ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในภาพรวมและจำแนกรายด้าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุ 4-5 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนสามเสนนอก (ประชาราษฎร์อนุกุล) เขตดินแดง สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน จากจำนวนทั้งหมด 5 ห้องเรียน แล้วจับฉลากเป็นกลุ่มตัวอย่าง 15 คน เพื่อจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ใช้เวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 40 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ และแบบทดสอบพฤติกรรมในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้าง

ขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .94 แบบแผนการวิจัยใช้แบบ The One-Group Pretest-Posttest Design วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและ t-test แบบ Dependent Sample ผลจากการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติมีพฤติกรรมในการแก้ปัญหาโดยรวมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมรายด้าน ได้แก่ พฤติกรรมในการแก้ปัญหาของตนเอง พฤติกรรมในการแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น และ พฤติกรรมในการแก้ปัญหาเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นของเด็กปฐมวัย หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปิยะธิดา ขจรชัยกุล (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการคิดแก้ปัญหา สำหรับเด็กปฐมวัยตามแนวคิดทฤษฎีภูสุมิ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากระบวนการคิดแก้ปัญหาสำหรับเด็กปฐมวัยตามแนวคิดทฤษฎีภูสุมิ และ 2) ศึกษาความสามารถของเด็กปฐมวัยตามแนวคิดทฤษฎีภูสุมิ กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กอนุบาลที่มีอายุ 5-6 ปี จำนวน 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบทดสอบกระบวนการคิดแก้ปัญหา ซึ่งเป็นแบบทดสอบคู่ขนาน แบบสัมภาษณ์นักเรียน และแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. การพัฒนากระบวนการคิดแก้ปัญหาสำหรับเด็กปฐมวัยมีดังนี้ 1) ขั้นทำความเข้าใจปัญหา ใช้การเสริมแรงด้วยการพูดชมเชย จัดกิจกรรมโดยใช้การเล่น เพื่อฝึกทักษะการสังเกต ฝึกให้นำข้อมูลที่มีอยู่มาใช้แก้ปัญหา ใช้การตั้งคำถามเพื่อให้เด็กตอบ 2) ขั้นกำหนดแนวทางและวางแผน ใช้การเสริมแรงด้วยคำพูด ฝึกทักษะการสังเกต ใช้ประสบการณ์เดิมเพื่อสร้างความชัดเจนในประสบการณ์ใหม่ ฝึกคิดและวางแผน 3) ขั้นดำเนินการตามแผน ฝึกให้เด็กทดลอง ปฏิบัติด้วยตนเอง 4) ขั้นประเมินผล ฝึกให้ตรวจสอบคำตอบและตรวจสอบขั้นตอนที่คิดไว้

2. สำหรับความสามารถของเด็กในการคิดแก้ปัญหาพบว่า 1) ในระหว่างดำเนินการทดลอง เด็กกลุ่มทดลองจะมีความสามารถด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และสังคม สูงกว่าเด็กกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) หลังการทดลอง เด็กกลุ่มทดลองจะมีความสามารถด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และสังคม สูงกว่าเด็กกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ในระยะติดตามผล เด็กกลุ่มทดลองจะมีความสามารถด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และสังคมสูงกว่าเด็กกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิรติ สีนวล (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานฉงน การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานฉงน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิง อายุ

ระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนปทุมมานุกูล สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษา นครศรีธรรมราช เขต 4 อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย(Simple Random Sampling) โดยจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 2 ห้องเรียน แล้วคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถในการแก้ปัญหาต่ำ จำนวน 15 คน เพื่อจัดกิจกรรมเล่นนิทานฉันทนา ใช้เวลาในการทดลองจำนวน 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 35 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมเล่น นิทานฉันทนา และแบบทดสอบวัดความสามารถในการแก้ปัญหาสำหรับเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.89 แบบแผนการวิจัยใช้แบบ The One-Group Pretest-Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย และ t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า เด็ก ปฐมวัยหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมเล่นนิทานฉันทนา มีความสามารถในการแก้ปัญหาตนเอง และ ความสามารถในการแก้ปัญหาตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นของเด็กปฐมวัย มีค่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมเล่น นิทานฉันทนามีค่าสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานฉันทนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อารี ติรณปัญญา (2552) ผลการจัดโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการที่มีต่อการพัฒนาความคิด สร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการ จัด กิจกรรมนันทนาการ ที่มีต่อการพัฒนา ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย และเปรียบเทียบ ความคิดสร้างสรรค์ ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมนันทนาการ กับเด็กปฐมวัยที่ไม่ได้รับ การจัดโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กนักเรียนชาย – หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตโดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยวิธีการทำแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของเจเลนและเออร์บัน (Jellen & Urban) แล้ว เลือกเด็กที่มีคะแนนโดยรวมในระดับปานกลาง และต่ำ มาจำนวน 15 คน จัดเป็นกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม จำนวน 15 คน ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ แผนการจัดโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการที่มีผลต่อ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาด ภาพ ที่ซีที – ดีพี ของ เจเลนและเออร์บัน การวิจัยครั้งนี้ใช้แผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design และสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานในการวิจัย โดยใช้ การทดสอบค่าที (Dependent Samples t-test) แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน และ การทดสอบค่าที (Independent Samples t-test) แบบเป็นอิสระต่อกัน ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดโปรแกรม กิจกรรมนันทนาการ มีความคิดสร้างสรรค์ โดย รวม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาความคิดสร้างสรรค์รายด้าน พบว่า

การ เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการได้รับการจัดโปรแกรม กิจกรรมนันทนาการ ในด้านความคิดริเริ่ม ด้านคิดยืดหยุ่น และด้านความคิดละเอียดลออแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านคิดคล่องแคล่วไม่แตกต่างกัน

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการมีความคิดสร้างสรรค์โดยรวมสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ไม่ได้รับการจัดโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยหลังการได้รับการจัดโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการ จำแนกตามกลุ่มทดลอง และควบคุมใน ด้านคิดยืดหยุ่น ด้านความคิดละเอียดลออ และด้านความคิดริเริ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านคิดคล่องแคล่วไม่แตกต่างกัน

ปทุมรัตน์ ศิริบุพผ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างเกมสื่อประสมเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเกมมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์สำหรับเด็กปฐมวัยตามเทคนิคการสอนของ Williams ซึ่งสอนที่ให้คิดในวิถีทางของความคิดสร้างสรรค์ ในการศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสอนของ Williams และพัฒนาเกมมัลติมีเดียขึ้น แล้วตรวจสอบคุณภาพของเกม โดยใช้แบบประเมินคุณภาพเกมมัลติมีเดีย แบบประเมินความสอดคล้องของวัตถุประสงค์กับการออกแบบเนื้อหา แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เล่น และแบบทดสอบหลังการเล่น ผลจากการศึกษาพบว่า ทำให้ได้เกมมัลติมีเดียที่มีการออกแบบที่เหมาะสมกับการรับรู้ของเด็กปฐมวัย ซึ่งกิจกรรมภายในเกมกระตุ้นให้เด็กรู้จักคิด แสดงออกในวิถีของความคิดสร้างสรรค์อย่างสนุกสนาน มีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ที่กำหนดไว้ คือ คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเล่นเกมของผู้เล่นทั้งหมด ได้ร้อยละ 98 และจำนวนผู้เล่นร้อยละ 90 ทำคะแนนผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้

พิพร เชวณัฏฐ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยด้วยวิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์ โรงเรียนอนุบาลอินทราบ้านเด็ก อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแผนการสอนโดยใช้องค์ประกอบของสตอรี่ไลน์ที่ช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย เพื่อศึกษาพฤติกรรมสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย และเพื่อศึกษาความสามารถในการสร้างผลงานสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลอินทราบ้านเด็ก อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลอินทรา บ้านเด็ก อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 10 คนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ สารระความเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็กหัวเรื่องแม่ริมแสนสุข จำนวน 4 แผน

แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน แบบบันทึกคำพูดเพื่อรวบรวมข้อมูล ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน และแบบประเมินผลงานด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน โดย ระบุรหัสวัดและประเมินผล แล้วให้คะแนนตามระดับคุณภาพที่เป็นตัวเลข 3 ระดับ คือ ระดับมาก (3) ระดับปานกลาง (2) และระดับน้อย (1) ตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นจากองค์ประกอบของความคิด สร้างสรรค์ 4 ด้าน ได้แก่ ความคิดริเริ่ม ความคิดคล่อง ความคิดยืดหยุ่น และความคิดละเอียดลออ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า

1. ได้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยจำนวน 4 แผน ประกอบด้วยแผนที่สอนเกี่ยวกับ สถานที่สำคัญต่างๆในอำเภอแม่ริม บุคคลสำคัญอาชีพ ต่างๆ บทบาทและหน้าที่ของบุคคลอาชีพต่างๆ และการแก้ปัญหาความสับสนในอำเภอแม่ริม
2. พฤติกรรมสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย มีความถี่ของการแสดงพฤติกรรมในภาพรวม เพิ่มขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับในแต่ละแผน
3. ความสามารถในการสร้างผลงานสร้างสรรค์ มีคะแนนโดยรวมสูงขึ้นในการทำผลงาน แต่ละแผน คะแนนความสามารถในภาพรวมของแต่ละแผนที่มากที่สุดคือ คะแนนของความคิด ยืดหยุ่น รองลงมาคือคะแนนของความคิดริเริ่มและคิดละเอียดลออ สุดท้ายคือ คะแนนของความคิด คล่อง ตามลำดับ

ทิพวรรณ พานเข้ม (2550) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของกิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อเติมผลงาน ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1)ศึกษาระดับ ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อเติมผลงาน 2) เปรียบ เทียบคะแนนความคิดสร้างสรรค์ที่ได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อเติมผลงานก่อนและหลัง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือเด็กปฐมวัยชายและหญิง จำนวน 30 คน อายุระหว่าง 5-6 ปีที่ กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนอรรณพสาธิต เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานครโดยใช้ วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อ เติมผลงาน จำนวน 24 แผน และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ (TCT –DP (The Test for Creative Thinking-Drawing Production) ของ Jellen and Urban วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหา คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และ Dependent t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อ เติมผลงานอยู่ระดับต่ำ แต่หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อเติมผลงาน เด็กปฐมวัย มีระดับความคิดสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อเติมผลงาน มีคะแนนความคิด สร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัญญา ศิลปะกิจยาน (2549) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเล่นโดยใช้วัสดุธรรมชาติที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้วัสดุธรรมชาติ 2) ศึกษาระดับความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้วัสดุธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือเด็กปฐมวัยชายและหญิง จำนวน 30 คน อายุระหว่าง 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช ลังกาส่งสำนักงานเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้วัสดุธรรมชาติ จำนวน 24 แผน แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมความคิดสร้างสรรค์ และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ TCT –DP (The Test for Creative Thinking-Drawing Production) จากผลการวาดภาพของ Jellen and Urban วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และ Dependent t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้วัสดุธรรมชาติมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

2. ระดับความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้วัสดุธรรมชาติอยู่ในระดับต่ำ แต่หลังจากได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้วัสดุธรรมชาติ เด็กปฐมวัยมีระดับความคิดสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง

เพ็ญศรี แสนเกา (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ที่เน้นความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ที่เน้นความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับปฐมวัย และศึกษาความสามารถด้านความคิดสร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียน โดยให้นักเรียนจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนบ้านคอนสาร อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) เครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติ ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ที่เน้นความคิดสร้างสรรค์ จำนวน 12 แผน 2) เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการปฏิบัติ ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนและการสอน แบบสัมภาษณ์ แบบบันทึกประจำวัน แบบฝึกหัดความคิดสร้างสรรค์ และผลงานนักเรียน 3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินประสิทธิภาพ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์โดยอาศัยรูปภาพเป็นสื่อแบบ ก. ของทอแรนซ์ รูปแบบการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ที่มีวงจรการปฏิบัติการวิจัย 3 วงจร คือ วงจรที่ 1 ประกอบด้วยแผนการจัดประสบการณ์ที่ 1- 4 วงจรที่ 2 ประกอบด้วยแผนการจัดประสบการณ์ที่ 5 - 8 วงจรที่ 3 ประกอบ

ด้วยแผนการจัดประสบการณ์ที่ 9-12 ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสังเกต การบันทึก การสัมภาษณ์นักเรียน และแบบฝึกหัด นำมาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผลการวิจัยพบว่า

1. ได้รูปแบบการจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ที่เน้นความคิดสร้างสรรค์ และได้รับการพัฒนาแล้ว ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอนคือ 1) ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนเพื่อที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ 2) ขั้นสอน เป็นการพัฒนามโนคติและฝึกความคิดสร้างสรรค์ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนย่อย คือ ขั้นเผชิญสถานการณ์ ขั้นจัดกระทำกับสื่อรูปธรรม และขั้นกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ 3) ขั้นสรุป เป็นการสรุปมโนคติ ความรู้ที่ได้เรียนมา 4) ขั้นวัดและประเมินผล เป็นการประเมินความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

2. นักเรียนจำนวนร้อยละ 95.00 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป

รัชนิกร แก้วแกมเกษ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้หุ่นและละครเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านทุ่งดินดำ จังหวัดสุพรรณบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการใช้หุ่นและละครในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย 2) เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-6 ปี จำนวน 30 คนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 1-2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านทุ่งดินดำ จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลองดำเนินการทดลองในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมการใช้หุ่นและละคร แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของเจเลนและเออร์บัน ที่แปลและเรียบเรียงโดย อนินทิตา โปษะภุชณะ และแบบสังเกตพฤติกรรมความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การหาค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า การใช้หุ่นและละครสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยได้ โดยเมื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมการใช้หุ่นและละครมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริจันทร์ ศรีนวนนิต (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลของการจัดประสบการณ์การเล่นิทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะและการเล่นิทานโดยใช้ภาพประกอบที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์และความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานโดยใช้กิจกรรม

ศิลปะ 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัด
 ประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้ภาพประกอบ 3) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก
 ปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะ และ การเล่
 นทานโดยใช้ภาพประกอบ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์
 การเล่นทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะและการเล่นทานโดยใช้ภาพประกอบ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
 ครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง(Purposive
 Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน ใช้เวลาในการทดลอง
 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้
 กิจกรรมศิลปะ 2) แผนการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้ภาพประกอบ 3) กิจกรรมศิลปะ
 ประกอบการเล่นทาน 4) ภาพประกอบการเล่นทาน 5) แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์โดย
 อาศัยรูปภาพแบบ ก. ของทอแรนซ์(Torrance Test of Creative Thinking Figural Form A) 6)
 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะและการ
 เล่นทานโดยใช้ภาพประกอบ วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าเฉลี่ย () ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) สถิติที่
 ใช้ในการทดสอบที(t-test for Dependent Sample) ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะแล้ว มี
 คะแนนความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้ภาพประกอบ มีคะแนน
 ความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้ภาพประกอบ มีคะแนน
 ความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้กิจกรรม
 ศิลปะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะมีความพึง
 พอใจต่อ รูปแบบการเล่นทานในระดับชอบมาก คิดเป็นร้อยละ 99.33 และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการ
 จัดประสบการณ์การเล่นทานโดยใช้ภาพประกอบ มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเล่นทานใน
 ระดับชอบมาก คิดเป็นร้อยละ 100

อรดี ตระตะกุลเสรี (2549) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเล่นไม่จบเรื่องที่มีต่อความ
 คิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการเล่นไม่
 จบเรื่องที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย 2) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนน
 เฉลี่ยความคิดสร้างสรรค์ของเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ
 เด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 4½ -5½ ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2548 จำนวน 56 คน ของโรงเรียนอนุบาลนครราชสีมา ภาควิชา คหกรรมศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย แบ่ง กลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการจัด ประสบการณ์การเล่นทานไม้จอบเรื่องสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 20 แผน และแบบทดสอบความ คิดสร้างสรรค์โดยอาศัยรูปภาพแบบ A ของ Torrance วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน และ t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานไม้จอบเรื่อง มีคะแนนเฉลี่ยความ คิดสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานไม้จอบเรื่องมีคะแนนเฉลี่ยความ คิดสร้างสรรค์สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ไม่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทานไม้จอบเรื่อง อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เบญจมาศ หาญกล้า (2548) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและ จังหวะโดยใช้อุปกรณ์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยโรงเรียนอนุบาลฤทธิยะวรรณาลัย กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะโดยใช้อุปกรณ์ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนจากแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์กับคะแนนจากแบบสังเกตความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะโดยใช้อุปกรณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็ก ปฐมวัย อายุระหว่าง 4-5 ปี ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียน อนุบาลฤทธิยะวรรณาลัย กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัย ดำเนินการทดลองในช่วงเวลาการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ เครื่อง มือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะโดยใช้อุปกรณ์ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ และแบบสังเกตความคิดสร้างสรรค์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และ ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผล การวิจัยปรากฏว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะโดยใช้อุปกรณ์ มีความคิด สร้างสรรค์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. คะแนนความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยจากแบบทดสอบไม่สัมพันธ์กับคะแนนความ คิดสร้างสรรค์จากแบบสังเกต

วรางคณา กันประชา (2548) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมศิลปะด้วยนิ้วมือ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับและเปรียบเทียบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะด้วยนิ้วมือที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนสาธิตอนุบาล มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ศูนย์กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน จากเด็กจำนวน 50 คน ด้วยการทดสอบ 2 ท้อง เลือกเด็กที่มีคะแนนต่ำมาก 15 คน อันดับสุดท้ายมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมศิลปะด้วยนิ้วมือ และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของเจเลนและเออร์บัน(Jellen and Urban) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .9856 แบบแผนการวิจัยใช้แบบ The One-Group Pretest-Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย และ t-test แบบ Dependent Samples ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมศิลปะด้วยนิ้วมือมีความคิดสร้างสรรค์ทั้งโดยภาพรวมและรายด้านก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะด้วยนิ้วมือ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .05$

วลี กรุงมณี (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนบ้านวังดิน จังหวัดลำพูน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 20 คน ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนชุมชนบ้านวังดิน ในเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 2 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง เป็นเวลา 9 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์แบบสตอรี่ไลน์ และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของทอเรนซ์ ซึ่งแปลและปรับปรุงโดย อารี รังสินนท์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ มีสูงกว่าก่อนได้รับการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรรณิการ์ กลิ่นหวาน (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมเน้นผู้เรียน 4 แบบที่มีต่อการคิดแบบอเนกนัยของเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการคิดแบบอเนกนัยของเด็กปฐมวัยโดยภาพรวมและจำแนกรายด้านคือ ด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดริเริ่ม และความคิดยืดหยุ่น ก่อนและหลังการได้รับการจัดกิจกรรมเน้นผู้เรียน 4 แบบ กลุ่ม

ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุระหว่าง 5-6 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนดำรงราชานุสรณ์ อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบ 2 ขั้นตอน คือ สุ่มแบบกลุ่มด้วยการจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จากทั้งหมด 5 ห้องเรียน แล้วสุ่มแบบง่ายมาจำนวน 15 คน เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการจัดกิจกรรมเน้นผู้เรียน 4 แบบ ใช้เวลาทดลอง 9 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 30 นาที แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ One-Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ แผนการจัดกิจกรรมเน้นผู้เรียน 4 แบบ และแบบทดสอบการคิดแบบอเนกนัยที่ผู้วิจัยพัฒนา ที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.82 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test Dependent ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กปฐมวัยภายหลังได้รับการจัดกิจกรรมเน้นผู้เรียน 4 แบบ มีความสามารถในการคิดแบบอเนกนัยอยู่ในระดับดี ทั้งในภาพรวมและจำแนกรายด้านคือ ด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่นและความคิดริเริ่ม

2. ความสามารถในการคิดแบบอเนกนัยของเด็กปฐมวัยหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในภาพรวมและจำแนกรายด้านคือ ด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น และความคิดริเริ่ม

วิธนา ประชากุล (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเล่นวัสดุปลายเปิดที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้วัสดุปลายเปิด และเพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้วัสดุปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนชุมชนบ้านเวียงใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดขอนแก่น ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มแบบกลุ่มอย่างง่ายมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 3 ห้องเรียน ได้นักเรียนจำนวน 24 คน เพื่อจัดกิจกรรมการเล่นวัสดุปลายเปิด เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 20 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมการเล่นวัสดุปลายเปิด และแบบทดสอบทีซีที-ดีพี(TCT-DP : Test for Creative Thinking-Drawing Production) ของเจเลนและเออร์บัน (Jellen and Urban) ที่ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนน 0.89 ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test Dependent ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยภายหลังการจัดกิจกรรมการเล่นวัสดุปลายเปิด อยู่ในระดับปานกลาง

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นโดยใช้วัสดุปลายเปิด มีความคิดสร้างสรรค์

หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุวรรณ ก้อนทอง (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมศิลปะประกอบเสียงดนตรีคลาสสิกที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะประกอบเสียงดนตรีคลาสสิก กับเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนจินดารัตน์ อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 คน กลุ่มควบคุม 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะประกอบเสียงดนตรีคลาสสิก และกลุ่มควบคุมได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะแบบปกติ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 20-30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพของเจเลนและเออร์บัน(Jellen and Urban.1966) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า แบบทดสอบ ทิชิตี ดีพี(TCT-DP : The Test for Creative Thinking-Drawing Production) และแผนการจัดกิจกรรมศิลปะประกอบเสียงดนตรีคลาสสิก การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะประกอบเสียงดนตรีคลาสสิก และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะแบบปกติ มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะประกอบเสียงดนตรีคลาสสิก และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะแบบปกติ มีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประสิทธิ์รักษ์ เจริญผล (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต่อเติมด้วยลายเส้น การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต่อเติมด้วยลายเส้นที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย โดยเปรียบเทียบทั้งคะแนนความคิดสร้างสรรค์โดยรวมและรายด้านของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต่อเติมด้วยลายเส้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 อายุระหว่าง 5-6 ปี ของโรงเรียนพระแม่มาลีสาทร กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ด้วยการจับฉลาก 1 ห้องเรียน จากจำนวน 6 ห้องเรียน และจับฉลากห้องที่สุ่มได้อีกครั้ง เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน เพื่อให้เด็กกลุ่มทดลองได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต่อเติมด้วยลายเส้น ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละประมาณ 40 นาที เครื่องมือที่ใช้ศึกษาค้นครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรม

ศิลปะสร้างสรรค์ต่อเติมด้วยลายเส้น และแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ จากการวาดภาพ TCT-DT : Test for Creative Thinking-Drawing Production) ของเจเลนและเออร์บัน(Jellen and Urban) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9676 ทำการศึกษาโดยใช้การวิเคราะห์แบบแผนการทดลอง กลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง(One-Group Pretest-Posttest Design) และใช้ t-test for Dependent Samples ทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต่อเติมด้วยลายเส้น มีความคิดสร้างสรรค์ทั้งโดยรวมและแยกรายด้านก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$

ณัฐวรรณ ขนชัยภูมิ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลของการใช้กิจกรรมฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการวาดภาพกับการปั้นที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดสระบัว เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการวาดภาพกับการปั้นที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการวาดภาพ และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการปั้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ แบบทดสอบโดยอาศัยรูปภาพเป็นสื่อแบบ ก ของทอแรนซ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบค่าที(t-test) ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. นักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการวาดภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการปั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการวาดภาพกับนักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการปั้นมีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พันธิตรา เกาะสุวรรณ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนรู้แบบไฮ/สโคป ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเปรมประชาวัฒนา อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบไฮ/สโคปที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเปรมประชาวัฒนา อำเภอบางใหญ่

จังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้แบบไฮ/สโคป ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการเรียนรู้แบบไฮ/สโคป เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์โดยอาศัยรูปภาพแบบ ก. ของทอร์แรนซ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบไฮ/สโคป มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบไฮ/สโคป มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบไฮ/สโคป และนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ไม่ได้ไม่ได้รับการเรียนรู้แบบไฮ/สโคป มีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน

วนิดา เกื้อแก้ว (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยจากการใช้ชุดฝึกความคิด การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์ เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลคหกรรมศาสตร์เกษตร ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตร ภาควิชาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 30 คน ระยะเวลาการทดลองรวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) ชุดฝึกความคิด สร้างสรรค์ 2) แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาดภาพ(TCT-DP) (The Test for Creative Thinking-Drawing Production) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ มัธยฐานค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ และสถิติตรวจสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ก่อนและหลังการทดลองใช้สถิติ Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยหลังการสอนชุดฝึกความคิด สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับปานกลาง
2. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยแต่ละกลุ่มหลังการสอนชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณภา กรัสพรหม (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก

ปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 15 คนโดยการสุ่มอย่างง่าย เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการเป็นเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 4 วัน วันละ 40-50 นาที รวม 32 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แบบทดสอบ ทิชิตี-ดีพี ของ เจลแลนและเออร์บัน และแผนการจัดประสบการณ์แบบโครงการ การวิจัยครั้งนี้ใช้แผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติทดสอบที(t-test for Dependent Sample) ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ความสามารถทางพหุปัญญา

วิจิตรา มีสุข (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการพหุปัญญา การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการพหุปัญญา กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนเจริญพัฒนา อำเภอเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 15 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบทดลอง (Experimental Design) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยอาศัยการทดลองแบบกลุ่มเดียว โดยใช้แบบแผนการทดลองซึ่งเป็นการดำเนินการวิจัยแบบ(One Group Time-Series Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการพหุปัญญาจำนวน 15 แผน 2) แบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา 3) แบบบันทึกความคิดเห็นของนักเรียน ซึ่งได้รับการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมาย วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญามาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสรุปความเรียง ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการพหุปัญญา มีการพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาในทุกด้าน อันได้แก่ ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านดนตรี/จังหวะ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถในด้านเข้าใจตนเอง และความสามารถทางด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสูงขึ้นอย่างชัดเจน

สุพัตรา ตาลดี (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้านกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาลวัดกลาง สำนักการศึกษา เทศบาลนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 30 คน โดยได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละประมาณ 30 - 40 นาที จำนวน 20 ครั้ง โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมและมีผู้ช่วยวิจัยคอยสังเกต พฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์ประกอบการจัดกิจกรรมเกมการเล่นพื้นบ้านเพื่อพัฒนาพหุปัญญา จำนวน 20 แผน คู่มือการจัดกิจกรรมเกมการเล่นพื้นบ้าน จำนวน 20 เกม เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความสามารถทางพหุปัญญา แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้าน มิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านธรรมชาติวิทยา ความสามารถทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ แบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี ความสามารถทางด้าน การเข้าใจผู้อื่น ความ สามารถทางด้าน การเข้าใจตนเองสถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2 (S.D.) ร้อยละ (Percentage) สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญา ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนโดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample) ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{x} = 9.58$) คิดเป็นร้อยละ 95.91 และนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านมีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

พิมพ์พรรณ ทองประสิทธิ์ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง การทดลองใช้เวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุ

ปัญญา ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81 ดำเนินการวิจัยแบบ One Group Time-Series Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ มีความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี ความสามารถทางด้านการเข้าใจผู้อื่น ความสามารถทางด้าน的自我 และความสามารถทางด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ และความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้าน มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นตลอดในช่วงเวลาของการจัดกิจกรรม

ขวัญจิรา ภูสังข์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาที่ได้รับการจัดประสบการณ์ปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนวัดสีตาราม สำนักงานเขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย การทดลองนี้ใช้เวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 120 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดประสบการณ์ปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ และแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Rank Test ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ มีความสามารถทางพหุปัญญาสูงขึ้นทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี/จังหวะ ความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถทางด้าน的自我 และความสามารถทางด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถทางพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้น

วิไลนดา พงศ์ธราธิก (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นไทยกลางแจ้ง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นไทยกลางแจ้ง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยชาย – หญิง อายุ 5 – 6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ส่วนการศึกษาอนุบาล โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน(Multi-stage Random Sampling) ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยทำการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 5 วันๆ ละ 30 นาที รวมระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 40 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษา มีค่าความเชื่อมั่น 0.78 ความสามารถทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ มีค่าความเชื่อมั่น 0.80 ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ มีค่าความเชื่อมั่น 0.82 และความสามารถทางด้านธรรมชาติวิทยา มีค่าความเชื่อมั่น 0.78 นอกจากนี้มีแบบสังเกตความสามารถทางด้านพหุปัญญา 2 ด้านได้แก่ ความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ มีค่าความเชื่อมั่น 0.95 และความสามารถทางการเข้าใจตนเองมีค่าความเชื่อมั่น 0.91และมีแบบสำรวจความสามารถทางด้านพหุปัญญาอีก 2 ด้านได้แก่ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว มีค่าความเชื่อมั่น 0.92 และความสามารถทางด้านดนตรี มีค่าความเชื่อมั่น 0.87 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเล่นไทยกลางแจ้ง แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One –Group Pretest–Posttest Design และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ทดสอบค่า t –test แบบ Dependent Samples ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางด้านพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นไทยกลางแจ้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สันติศักดิ์ ผาผาย (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนวัดสวนมะเดื่อสามัคคี อำเภอวังม่วง จังหวัดสระบุรี จำนวน 15 คนซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย การทดลองใช้เวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 4 วัน วันละ 90 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ และแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญา ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ The Wilcoxon Matched

Pairs Signed-Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ มีความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้าน ได้แก่ ความสามารถทางภาษา ความสามารถทางด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี/จังหวะ ความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถทางการเข้าใจตนเอง และความสามารถทางการรักษารวมชาติ และสิ่งแวดล้อมสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ และความสามารถทางพหุปัญญามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นตลอดช่วงของการจัดกิจกรรม

สิริยา พันโสรี (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการแสดงออกของพื้นฐานทางศิลปะของเด็กปฐมวัยด้วยกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาการแสดงออกของพื้นฐานทางศิลปะของเด็กปฐมวัยด้วยกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ก่อนการจัดกิจกรรม และระหว่างการจัดกิจกรรมว่ามีความแตกต่างของการแสดงออกของพื้นฐานทางศิลปะของเด็กปฐมวัยแต่ละช่วงสัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 103 คนกำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนนาจะหลวย (กรป.กลางอุปถัมภ์) อำเภอนาจะหลวย จังหวัดอุบลราชธานี ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ด้วยการจับฉลาก 1 ห้องเรียน จากจำนวน 3 ห้องเรียนและจับฉลากห้องที่สุ่มได้ใช้เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน วันละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์และกฎเกณฑ์การให้คะแนนการแสดงออกของพื้นฐานทางศิลปะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ(One-Way Repeated-Measures ANOVA) และ t-test แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาการแสดงออกของพื้นฐานทางศิลปะของเด็กปฐมวัยด้วยกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ มีคะแนนเฉลี่ยรวมแตกต่างจากก่อนจัดกิจกรรมและเปลี่ยนแปลงสูงขึ้นตลอดช่วง 8 สัปดาห์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .05$ ส่วนสัปดาห์อื่นๆ มีการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้นเพียงบางด้าน 3) ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

นิอร รอดขาว (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เรียนรู้แบบ Six Steps Approach การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach 2) เพื่อศึกษาความสามารถของเด็กปฐมวัยในการนำความรู้และทักษะเบื้องต้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดกระต่ายเต้น อำเภอนาทม จังหวัดกาฬสินธุ์ ปีการศึกษา

2550 โดยมีแบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach 2) แบบประเมินความรู้และทักษะเบื้องต้นของเด็กปฐมวัย 3) แบบประเมินความสามารถของเด็กปฐมวัยในการนำความรู้และทักษะเบื้องต้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน 4) แบบสัมภาษณ์ความพึงพอใจเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าร้อยละ(%) ค่าเฉลี่ย($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ค่า t-test แบบ Dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach เด็กปฐมวัยมีความรู้และทักษะเบื้องต้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังจากที่เด็กปฐมวัยได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach

2. ความสามารถในการนำความรู้และทักษะเบื้องต้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยครูและผู้ปกครองเป็นผู้ประเมินพบว่า เด็กปฐมวัยสามารถนำความรู้เบื้องต้นไปใช้ในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับมาก

3. ความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach อยู่ในระดับมากทุกประเด็น

กันยารัตน์ เมืองพระฝาง (2549) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่มีต่อทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่มีต่อทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในด้านรูปทรงของเด็กปฐมวัย 2) เปรียบเทียบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่มีต่อทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ระหว่างกลุ่มที่สอนโดยการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม กับกลุ่มที่สอนแบบปกติของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยที่เด็กหญิงและเด็กชายที่มีอายุระหว่าง 4 ½ - 5 ½ ปี จำนวน 60 คนของโรงเรียนอนุบาลคหกรรมศาสตร์ เกษตร คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย ด้วยวิธีจับฉลาก กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมทางคณิตศาสตร์ด้านรูปทรงและแบบทดสอบทักษะคณิตศาสตร์พื้นฐานทางด้านรูปทรง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test จากโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. คะแนนหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05

3. คะแนนหลังการทดลอง และคะแนนก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. คะแนนหลังการทดลอง และคะแนนก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปาริฉัตร ผลเจริญ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่มีผลต่อทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่มมา 1 ห้องเรียน จากห้องเรียนทั้งหมด 9 ห้องเรียน จากนั้นนำมาทำการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากอีกครั้งเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน เพื่อเข้ารับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 4 วัน วันละ 30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ จำนวน 25 แผน และแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.79 การดำเนินการทดลองได้แก่ แบบแผนการทดลอง One-Group Pretest-Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test for Dependent Samples ทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ มีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อจำแนกเป็นรายทักษะแล้วพบว่า ทักษะการจำแนกประเภท ด้านความเหมือน ความต่าง สิ่งที่สัมพันธ์กัน และทักษะการเปรียบเทียบ ด้านน้ำหนัก จำนวน ปริมาณ รูปทรงเรขาคณิต การเรียงลำดับ ตำแหน่ง ระยะทางสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทักษะการเปรียบเทียบด้านขนาด รูปร่าง สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิตยา บุญปุ่ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้วิธีการสืบค้นที่มีต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กอนุบาล การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้วิธีการสืบค้นที่มีต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กอนุบาล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 อายุ 5-6 ปี ของโรงเรียนอนุบาลพิจิตร จำนวน 68 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 36 คน และกลุ่มควบคุม 32 คน กลุ่มทดลองได้รับการจัดประสบการณ์

โดยใช้วิธีการสุ่มค้น ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการจัดประสบการณ์ตามปกติ ทั้งสองกลุ่มได้รับการจัดประสบการณ์เป็นเวลา 12 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความสามารถทางคณิตศาสตร์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที(t-test) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความสามารถทางคณิตศาสตร์ในกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนความสามารถทางคณิตศาสตร์ในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลิดา จันทรตรี (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัยด้วยชุดการสอนคณิตศาสตร์ขั้นพื้นฐาน การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัยด้วยชุดการสอน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาย-หญิง ชั้นศูนย์ทดลองเด็กหูหนวก ปฐมวัยปีที่ 3 และปีที่ 4 อายุระหว่าง 5-7 ปี โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ ในพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ชุดการสอนคณิตศาสตร์ขั้นพื้นฐาน ซึ่งประกอบด้วยแผนการใช้ชุดการสอน สื่อการเรียนรู้ที่เป็นของจริง สื่อที่เป็นงานไฟฟ้า และแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย มีความเชื่อมั่น .85 แบบแผนการวิจัยใช้แบบ The One-Group Pretest-Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนเฉลี่ย และ t-test แบบ Dependent ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย มีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในภาพรวม และแยกเป็นรายด้านหลังการใช้ชุดการสอนคณิตศาสตร์ขั้นพื้นฐานสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทิตดาว ดวงเงา (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมการเล่นแบบไทยเพื่อพัฒนามโนทัศน์ด้านคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย การค้นคว้าแบบอิสระครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กิจกรรมการเล่นแบบไทยเพื่อพัฒนามโนทัศน์ด้านคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลสวนน้อย จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 24 คน เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ทำกิจกรรม 20 ครั้ง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเล่นแบบไทยจำนวน 10 แผน แบบทดสอบมโนทัศน์ด้านคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย กระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2546 ประกอบด้วย การนับและจำนวน 1 – 30 ตัวเลขจำนวนคู่และจำนวนคี่ การเปรียบเทียบจำนวนมากกว่า น้อยกว่า เท่ากัน องค์ประกอบการบวกจำนวน 10 และการลบจำนวน 10 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย ผลการศึกษาค้นคว้าว่า กิจกรรมการเล่นแบบไทย ทำให้เด็กปฐมวัย เกิดการเรียนรู้และ

พัฒนามโนทัศน์ด้านคณิตศาสตร์ได้สูงขึ้น

ประกายดาว ใจคำปัน (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนมีบทบาทหลักเพื่อสร้างความเข้าใจเชิงมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีบทบาทหลักเพื่อสร้างความเข้าใจเชิงมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย โดยศึกษาจากกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นนักเรียนในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนชุมชนบ้านท่าข้าม อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 25 คน โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 8 หน่วยการเรียนรู้ 40 แผนการจัดประสบการณ์ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบความเข้าใจเชิงมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย จำนวน 5 ฉบับ การจัดประเภทหรือการจัดหมวดหมู่ การจัดลำดับ การเปรียบเทียบจำนวนและการนับจำนวน เวลา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีบทบาทหลักและทำกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดที่สอดคล้องกับแผนการจัดประสบการณ์ทั้ง 8 กิจกรรม นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดี รวมทั้งการทำแบบทดสอบความเข้าใจเชิงมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย เมื่อเปรียบเทียบแล้ว พบว่านักเรียนมีคะแนนในเรื่องจำนวนและการนับจำนวนอยู่ในระดับดี ส่วนความเข้าใจเชิงมโนทัศน์ในเรื่องการจัดประเภทหรือการจัดหมวดหมู่ การจัดลำดับ การเปรียบเทียบ และเรื่องเวลา อยู่ในระดับดี

พัชรบูลย์ สัจจนานนท์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เกมคณิตศาสตร์พัฒนามโนคติทางจำนวนของเด็กปฐมวัย โรงเรียนศูนย์การbinทหารบกอุปถัมภ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษา มโนคติทางจำนวนของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้เกมคณิตศาสตร์ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนศูนย์การbinทหารบกอุปถัมภ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 1 จำนวน 30 คน ผู้วิจัยใช้ประชากรเป็นกลุ่มศึกษาในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เกมคณิตศาสตร์ และแบบทดสอบวัดมโนคติทางจำนวนของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยทดสอบก่อนการทดลองด้วยแบบทดสอบวัดมโนคติทางจำนวน จากนั้นดำเนินการทดลองโดยใช้เกมคณิตศาสตร์ตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ จำนวน 24 แผน ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20 นาที หลังใช้เกมคณิตศาสตร์ทดสอบอีกครั้งด้วยแบบทดสอบชุดเดิมและบันทึกผลคะแนน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และค่าสัมประสิทธิ์ความแปรผัน ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์

การเรียนรู้ โดยการใช้เกมคณิตศาสตร์ มีคะแนนมโนคติทางจำนวนหลังการใช้เกมคณิตศาสตร์สูงกว่าก่อนการใช้เกมคณิตศาสตร์ และเด็กปฐมวัยมากกว่าร้อยละ 80 สามารถทำแบบทดสอบวัดมโนคติทางจำนวน หลังการใช้เกมคณิตศาสตร์ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60

นิติกานต์ ขวัญบุญ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาเกมการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการสร้างชุดเกมการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อพัฒนาเกมการศึกษาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 3) ทดลองใช้เกมการศึกษา 4) ประเมินผลและปรับปรุงแก้ไข โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 25 คน โรงเรียนเทศบาลวัดดอนไก่อีดี สังกัดเทศบาลเมืองกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร เกมการศึกษาที่สร้างขึ้นทดลองใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม เกมการศึกษา และแบบทดสอบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าสถิติ ร้อยละ(%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ค่า t-test แบบ Dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนและบุคคลที่เกี่ยวข้องต้องการให้มีการพัฒนาเกมการศึกษา โดยมีรูปแบบเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ภาพมีสีสันสวยงาม
2. เกมการศึกษาที่สร้างขึ้นประกอบด้วย คำนำ วัตถุประสงค์ คู่มือครู แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ คู่มือนักเรียน แบบทดสอบ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตัวเลข 1-10 เกมการศึกษามีประสิทธิภาพ 82.73/85.60 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้
3. นำเกมการศึกษาไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โดยให้เรียนรู้ร่วมกันเรียนเป็นกลุ่ม ขณะเรียนโดยใช้เกมการศึกษา นักเรียนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจเรียน และสนุกสนานกับการปฏิบัติกิจกรรม
4. ผลการเรียนรู้ด้านความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน หลังโดยใช้เกมการศึกษามีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนเห็นด้วยต่อการเรียนรู้โดยใช้เกมการศึกษาในระดับมาก โดยเห็นว่าเกมการศึกษามีรูปแบบที่น่าสนใจช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีความสุขในการเรียน มีความคิดสร้างสรรค์และมีเจตคติที่ดีต่อเกมการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์

อรพิน ติระตระกูลเสรี (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้เกมการศึกษาที่มีต่อทักษะทางคณิตศาสตร์ด้านการเรียงลำดับของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการใช้เกมการศึกษาที่มีต่อทักษะทางคณิตศาสตร์ด้านการเรียงลำดับของเด็กปฐมวัย 2) เปรียบเทียบ

ความแตกต่างของคะแนนทักษะทางคณิตศาสตร์ด้านการเรียงลำดับของเด็กปฐมวัย ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ เด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 3½ -4½ ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 48 คน ของโรงเรียนอนุบาลคหกรรมศาสตร์เกษตร ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาทักษะทางคณิตศาสตร์ด้านการเรียงลำดับ จำนวน 10 แผน และแบบทดสอบทักษะทางคณิตศาสตร์ด้านการเรียงลำดับของเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนหลังการทดลองของเด็กกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. คะแนนหลังการทดลองของเด็กกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุธีรา ท้าวเวชสุวรรณ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่จัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง กับการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่จัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง กับการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง และการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างได้แก่เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลกาญจนบุรี อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้อง โดยจับฉลากนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองจัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง กับกลุ่มควบคุมจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู โดยมีแบบแผนการวิจัยแบบ Non-Randomized Control Group Pretest- Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง 2) แผนการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู 3) แบบประเมินความพร้อมทางคณิตศาสตร์ และ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง และการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย () ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ค่าที (t-test แบบ Independent) ผลการวิจัยพบว่า

1. ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่จัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง กับการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยเด็กปฐมวัยที่จัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลงมีความพร้อม

ทางคณิตศาสตร์สูงกว่า เด็กปฐมวัยที่จัดประสบการณ์ตามคู่มือครู โดยความพร้อมเรื่องการจับคู่หนึ่งต่อหนึ่งมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด

2. ความคิดเห็นของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง กับการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู โดยสอบถาม 3 ด้านคือ บรรยากาศ กิจกรรมในการจัดประสบการณ์และประโยชน์ที่ได้รับ พบว่า กลุ่มทดลองที่จัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับพอใจมากทั้ง 3 ด้าน และกลุ่มควบคุมที่จัดประสบการณ์ตามคู่มือครู ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับพอใจมากเช่นเดียวกัน คือ เด็กปฐมวัยชอบกิจกรรมการเล่นเกมและร้องเพลง

จินตวิ พรหมพอง (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อม ทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย และศึกษาความพร้อมทางคณิตศาสตร์และพฤติกรรมการเรียนของเด็กปฐมวัย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนบ้านหลุก อำเภอมะนัง จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 20 แผน 2) แบบทดสอบความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 40 ข้อ 3) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. แผนการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 20 แผน จัดเป็นหน่วยการเรียนรู้ 4 หน่วยการเรียนรู้ ใช้เวลาทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ สามารถนำไปใช้กับเด็กได้ผลดี ภายหลังที่เรียนโดยใช้แผนนี้แล้ว เด็กปฐมวัยมีความพร้อมทางคณิตศาสตร์สูงขึ้น

2. พฤติกรรมการเรียนของเด็กปฐมวัยเมื่อได้รับการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์แล้ว พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นทางด้านทักษะและความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจำนวนและตัวเลข การนับ การจับคู่ การจัดประเภท การเปรียบเทียบ การจัดเรียงลำดับ รูปทรงเรขาคณิต พื้นที่ และการวัด

สายพิน ใจยวน (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้วิธีการสอนแบบเล่น-เรียน-สรุป-ฝึกทักษะ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างแผนการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้วิธีการสอนแบบเล่น-เรียน-สรุป-

ฝึกทักษะ และ 2) ศึกษาผลการใช้แผนการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้วิธีการสอนแบบเล่น-เรียน-สรุป-ฝึกทักษะ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนบ้านทุ่งหัวช้าง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย 13 แผน และใช้เวลาแผนละ 60 นาที แบบทดสอบความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยจำนวน 10 ข้อ และแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนโดยรวม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าร้อยละแล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70.00 และ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย ส่วนการสังเกตพฤติกรรม วิเคราะห์โดยการสรุปและบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า

1. ได้แผนการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้วิธีการสอนแบบเล่น-เรียน-สรุป-ฝึกทักษะ จำนวน 13 แผน แผนละ 60 นาที
2. นักเรียนมีความพร้อมทางคณิตศาสตร์เรื่อง การรู้ค่าและตัวเลข 1-10 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70.00 โดยมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.64
3. พฤติกรรมการทำกิจกรรมของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความสนใจ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน สามารถใช้การสังเกตและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ มีการแบ่งปันช่วยเหลือผู้อื่น มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน สามารถเก็บวัสดุอุปกรณ์หลังเลิกเล่นส่งครูได้อย่างถูกต้องและเป็นระเบียบเรียบร้อย

ปนัดดา คำภักดี (2549) การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวกเลขและลบเลขสำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการบวกเลขและลบเลข สำหรับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 2) เปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนสำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและเรียนแบบปกติในชั้นเรียน 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการบวกเลขและลบเลข สำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและเรียนแบบปกติในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 3 ภาคเรียนปลายปีการศึกษา 2548 โรงเรียนการตวิทยาลย์ กรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายโดยการแบ่งกลุ่มทดลองที่เรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 30 คน เรียนแบบปกติในชั้นเรียน 30 คน เมื่อสิ้นสุดการเรียนให้นักเรียนทำแบบทดสอบแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าการเรียนแบบปกติในชั้นเรียน

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุไรพร รอดเชื้อ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การเรียนรู้โดยการเล่นที่มีต่อพัฒนาการทางทักษะคณิตศาสตร์ด้านจำนวนของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1)ศึกษาพัฒนาการทางทักษะคณิตศาสตร์ด้านจำนวน จากการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยการเล่นของเด็กปฐมวัย 2) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยทั้งเด็กหญิงและเด็กชายที่มีอายุระหว่าง 3 ½ -4 ½ ปี จำนวน 60 คน ของโรงเรียนอนุบาล คหกรรมศาสตร์เกษตร ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบง่ายด้วยวิธีจับฉลาก กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้คือแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยการเล่น ทักษะคณิตศาสตร์ด้านจำนวนของเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนหลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. คะแนนหลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอื้ออารี ทองพิทักษ์ (2546) ทำการศึกษาเรื่อง ทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติม การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย หญิง ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) มหาวิทยาลัยรามคำแหง หัวหมาก บางกะปิ กรุงเทพฯ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 15 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็น แผนการสอนการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติม และแบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์สำหรับเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .95 แบบแผนการวิจัยใช้แบบ The One – Group Pretest – Posttest Design) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนเฉลี่ย และ t-test แบบ Dependent ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมมีทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมมีทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์

เมื่อจำแนกตามรายด้านก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมพบว่า ทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์ด้านความสัมพันธ์ของความยาวและระยะทาง ตำแหน่งที่ตั้ง และการจัดลำดับสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านความสัมพันธ์ของทิศทางการจัดลำดับสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์

ณัฐชดา สาครเจริญ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการวิทยาศาสตร์พื้นฐานของเด็กปฐมวัยโดยการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับการพัฒนากระบวนการวิทยาศาสตร์พื้นฐานของเด็กปฐมวัยโดยการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนสามเสนนอก (ประชาราษฎร์อนุกุล) สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยการจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 6 ห้องเรียน แล้วจับฉลากนักเรียนอีกครั้งเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน เพื่อจัดให้เด็กได้รับการจัดกิจกรรมการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 40 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้ และแบบประเมินทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ ที่มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.83 ในการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test Dependent ผลการศึกษพบว่า การพัฒนาทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์พื้นฐานของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้โดยรวมและจำแนกรายทักษะอยู่ในระดับดี และเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนทดลองพบว่าสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำนวน ตาลละลักษมณ์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย จังหวัดเพชรบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย 2) เปรียบเทียบทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย อายุ 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาในชั้นอนุบาล 2 จำนวน 20 คน ได้มาโดยการสุ่มหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ ชุดกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และแบบประเมินทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ E_1/E_2 และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ สำหรับเด็กปฐมวัย ทั้ง 4 ชุดมีประสิทธิภาพ 82.61/82.85 , 83.57/82.14 , 83.33/82.77 และ 88.80/87.75 ตามลำดับ

2. เด็กปฐมวัยมีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หลังการใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัญชลี ชัยรัชตกุล (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 30 คน ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) คู่มือการจัดประสบการณ์แบบโครงการเพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และ (2) แบบทดสอบวัดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการมีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ด้านการสังเกต การจำแนกประเภท การแสดงปริมาณ และการสื่อความหมายสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งระวี ศิริกิตติศัพท์ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของกิจกรรมการทดลองที่มีต่อทักษะวิทยาศาสตร์ด้านการสังเกตและการจำแนกของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการทดลองที่มีต่อทักษะวิทยาศาสตร์ด้านการสังเกตและการจำแนกของเด็กปฐมวัย โดยเปรียบเทียบก่อนทดลองและหลังการทดลอง กลุ่มประชากร คือ เด็กปฐมวัยที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี โรงเรียนอนุบาลคหกรรมศาสตร์เกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 96 คน ทำการทดลองเดือน เมษายน 2549 โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจง จำนวน 19 คน กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการจัดกิจกรรมการแบบทดลอง เป็น 2 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 8 กิจกรรม ใช้เวลากิจกรรม ละคร 30 นาที เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย กิจกรรมการทดลอง 8 กิจกรรม และแบบวัดทักษะวิทยาศาสตร์ด้านการสังเกตและการจำแนก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ค่าสถิติที่ใช้ t-test ผลการวิจัยพบว่า

1. หลังการทดลองเด็กกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนทักษะวิทยาศาสตร์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. หลังการทดลองเด็กกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนทักษะวิทยาศาสตร์ด้านการสังเกตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. หลังการทดลองเด็กกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนทักษะวิทยาศาสตร์ด้านการจำแนกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. หลังการทดลองเด็กกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะวิทยาศาสตร์ด้านการสังเกตและการจำแนกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งทิพย์ ชุ่มเปีย (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการสังเกตของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวโปรแกรมมาทาล การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาการสังเกตของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวโปรแกรมมาทาล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนบ้านหัวถนน จำนวน 9 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เพื่อจัดประสบการณ์ตามแนวโปรแกรมมาทาล เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 4 วัน วันละ 30 นาที แบบแผนการทดลองเป็นแบบ The Single Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวโปรแกรมมาทาล 2) แบบทดสอบวัดการสังเกต ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .70 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test 3) แบบบันทึกพัฒนาการสังเกต โดยใช้ผู้สังเกต 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต(Rater Agreement Indexes : RAI) = .90 ผลการทดลองครั้งนี้พบว่า ทักษะการสังเกตทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณลักษณะ ด้านการกะบประมาณ และด้านการเปลี่ยนแปลงล้วนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์รายบุคคลพบว่า เด็กปฐมวัยส่วนใหญ่มีการพัฒนาการสังเกตสูงขึ้น

ลดารวรรณ ดิสม (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบต่อภาพ การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบต่อภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนเบญจมบพิตร สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้มาโดยการสุ่มกลุ่มด้วยการจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 2 ห้องเรียน แล้วจับฉลากนักเรียนอีกครั้งเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 24 คน เพื่อจัดให้เด็กได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบต่อภาพ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 30 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบต่อภาพและแบบประเมินทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ที่มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .76 ในการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test Dependent ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบต่อภาพโดยรวมและจำแนกรายด้านอยู่ในระดับดี และเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนทดลองพบว่า สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เรือนรัตน์ ศรีแสง (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้กระบวนการสอนแผนที่ที่มีต่อความรู้เกี่ยวกับแผนที่ของเด็กอนุบาล การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้กระบวนการสอนแผนที่ที่มีต่อความรู้เกี่ยวกับแผนที่ของเด็กอนุบาล 5 ด้าน ได้แก่ สัญลักษณ์ ระยะทาง ทิศทาง การทำแผนที่ และการใช้แผนที่ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือเด็กอนุบาล 2 ที่มีอายุ 5-6 ปี โรงเรียนวัดปทุมวนาราม สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 34 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองใช้การจัดประสบการณ์การใช้กระบวนการสอนแผนที่ จำนวน 17 คน และกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดประสบการณ์ปกติในช่วงกิจกรรมเกมศึกษาและกิจกรรมเสรี จำนวน 17 คน ระยะเวลาดำเนินการทดลอง 12 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับแผนที่ของเด็กอนุบาล ผลการวิจัยพบว่า

1. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองที่ใช้กระบวนการสอนแผนที่ มีความรู้เกี่ยวกับแผนที่สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองที่ใช้กระบวนการสอนแผนที่ มีความรู้เกี่ยวกับแผนที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5) ความสามารถทางภาษา

หนึ่งฤทัย อ่อนสุดใจ (2548) ทำการศึกษาเรื่อง เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษา : ความคิดรวบยอดเรื่อง สัตว์ ของเด็กก่อนวัยเรียน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาและความคิดรวบยอดเรื่องสัตว์ของเด็กก่อนวัยเรียนของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้เกมการศึกษาในการสอนเด็ก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษา และความคิดรวบยอดเรื่องสัตว์ของเด็กก่อนวัยเรียน ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยทำการศึกษาผลต่างของระดับคะแนนการเรียนรู้ทางภาษา และความคิดรวบยอดของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเด็กก่อนวัยเรียนจำนวน 40 คนอายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น อนุบาลศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลคหกรรมศาสตร์เกษตร ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ 2 ปีการศึกษา 2546 โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงและวิธีสุ่มอย่างง่าย โดยดำเนินการทดสอบการเรียนรู้ทางภาษาและความคิดรวบยอดของนักเรียนกลุ่มควบคุม และนักเรียนกลุ่มทดลอง ด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยนำเกมการศึกษาที่สร้างขึ้นทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยนำเกมการศึกษาที่สร้างขึ้น เพื่อใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาและความคิดรวบยอดของเด็กก่อนวัยเรียน จัดกิจกรรมให้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งค่าสถิติที่ใช้คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ t-test ผลการวิจัยพบว่า ระดับคะแนนการเรียนรู้ทางภาษา และความคิดรวบยอดเรื่องสัตว์ของนักเรียน ภายหลังการทดลองของกลุ่ม

ทดลองและกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อเปรียบเทียบ ระดับคะแนนการเรียนรู้ทางภาษา และความคิดรวบยอดเรื่องสัตว์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดสอบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

พรรณมาส เบญจธนสมบัติ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้ประโยคของเด็กอนุบาลอายุ 5 ถึง 6 ปี ในกรุงเทพมหานคร การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาชนิดของประโยค 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน และศึกษาการใช้ประโยค 4 ลักษณะ ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม และประโยคบังคับ หรือขอร้องของเด็กอนุบาล ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ เด็กอนุบาลอายุ 5 ถึง 6 ปี ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร และสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 66 คน ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 12 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบบันทึกคำพูด ผลการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. เด็กอนุบาลอายุ 5 ถึง 6 ปี ในกรุงเทพมหานคร ใช้ชนิดประโยคความเดียว ร้อยละ 87.34 ประโยคความรวม ร้อยละ 9.29 และประโยคความซ้อน ร้อยละ 3.36 ตามลำดับ
2. เด็กอนุบาลอายุ 5 ถึง 6 ปี ในกรุงเทพมหานครใช้ลักษณะประโยคบอกเล่า ร้อยละ 76.07 ประโยคบังคับหรือขอร้อง ร้อยละ 8.63 ประโยคคำถาม ร้อยละ 8.12 และประโยคปฏิเสธ ร้อยละ 7.17 ตามลำดับ

วรารณ บุญสุข (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยและความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย จากการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะ การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยและความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย จากการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะ โดยเปรียบเทียบความเข้าใจดังกล่าวในช่วงก่อนและหลังการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนศึกษาพิเศษสุพรรณบุรี อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน จัดให้เด็กได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะเป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ๆ ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 25 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะ และแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ค่าดัชนีความแม่นยำเชิงเนื้อหา 0.67-1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการทดสอบ Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ผลการศึกษาพบว่า

1. ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย สูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย สูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนโดยการจัดกิจกรรมศิลปะ อยู่ในระดับสูง

สิริมงคล สุวรรณผา (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิง ชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) มหาวิทยาลัยรามคำแหง หัวหมาก บางกะปิ กรุงเทพฯ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 2 ห้องเรียน แล้วคัดเลือกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาต่ำ จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่น .80 แบบแผนการวิจัยใช้แบบ One-Group Pretest-Posttest Design) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนเฉลี่ย และ t-test แบบ Dependent การทดลองเพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในครั้งนี้ ใช้เวลาในการทดลอง วันละ 30 นาที สัปดาห์ละ 4 วัน จำนวน 8 สัปดาห์ รวมทั้ง 32 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยด้านการฟังหลังการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีค่าสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการพูดหลังการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีค่าสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีค่าสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พิชญาดา ธาตุอินจันทร์ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้นิทานภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและใช้นิทานภาพพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยและเพื่อศึกษาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1/2 โรงเรียนบ้านเวียง ตำบลเวียง อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 21 คน โดยเลือกแบบ

เจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย หนังสือนิทานภาพ จำนวน 5 เล่ม แผนการจัดประสบการณ์การใช้นิทานภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 1/2 จำนวน 10 แผน แผนละ 50 นาที และแบบสังเกตทักษะการฟังและการพูด วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบการบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า

1. นิทานภาพที่สร้างขึ้นมีจำนวน 5 เล่ม มีลักษณะการเสนอภาพเป็น 3 แบบคือ เสนอภาพแบบไม่มีคำบรรยาย แบบเสนอภาพสามมิติ แบบเสนอภาพพร้อมคำอ่าน และแบบเสนอภาพพร้อมเรื่องราวบรรยายได้ภาพ

2. หลังจากใช้นิทานภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ทั้ง 5 เล่ม นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดอยู่ในระดับดีมาก

ศิริณี นฤมลวัฒนกุล (2548) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานชาดกประกอบภาพตัดต่อ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานชาดกประกอบภาพตัดต่อ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย-หญิง ชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนวัดวชิรธรรมสาธิต บางจาก พระโขนง กรุงเทพฯ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) โดยจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 8 ห้องเรียน และจับฉลากนักเรียนมา 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นแบบสอบถามวัดความสามารถด้านการฟังและการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบแผนการวิจัยใช้แบบ The One-Group Pretest-Posttest Design วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนเฉลี่ย และการทดสอบความแตกต่างด้วย t-test แบบ Dependent การจัดกิจกรรมการเล่านิทานชาดกประกอบภาพตัดต่อในครั้งนี้ ใช้เวลาในการทดลอง วันละ 30 นาที สัปดาห์ละ 3 วัน จำนวน 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานชาดกประกอบภาพตัดต่อส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด ดังนี้

1. นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการฟังในเรื่อง การบอกความหมายของคำที่ได้ยิน และการฟังนิทานหรือเรื่องราวแล้วจับใจความได้มากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการพูดในเรื่องการบอกชื่อสิ่งของ การเล่าเรื่องมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการฟังโดยรวม ด้านการพูดโดยรวม และด้านการฟังและการพูดรวมทั้งหมดมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เสารวัน อินวงศ์ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้คาราโอเกะเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กไทยใหญ่ ระดับปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียว โดยการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการใช้คาราโอเกะพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กไทยใหญ่ระดับปฐมวัย โดยศึกษาจากกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นนักเรียนในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนชุมชนบ้านหมอกจำแป่ อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 15 คน ผลการวิจัยพบว่า หลังการเข้าร่วมในกิจกรรมการใช้คาราโอเกะ นักเรียนมีพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณพักรชญา สุวรรณเนตร (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้วิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัย โรงเรียนเทศบาล 4 (บ้านเชียงราย) จังหวัดลำปาง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัยโดยวิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์ กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนเทศบาล 4 (บ้านเชียงราย) สังกัดสำนักการศึกษาเทศบาลนครลำปาง โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง 1 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ 3 เรื่อง คือ เรื่องบ้านแสนสุข เรื่องโรงเรียนในฝัน เรื่องชุมชนน่าอยู่ แบบทดสอบความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัยเป็นรูปภาพ จำนวน 12 ภาพ และคำถามประกอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ทาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการพูดโดยใช้วิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์ มีความสามารถในการพูดแสดงความต้องการ พูดตั้งคำถาม พูดเล่าเรื่องราว และพูดแสดงความคิดเห็นสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศุภวรรณ ฤทธิคุปต์ (2550) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของเกมการศึกษาที่มีต่อทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของเกมการศึกษาที่มีต่อทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ เด็กนักเรียนชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ที่ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 30 คน ของโรงเรียนอนุบาลแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ฯ อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์เกมการศึกษาทักษะการอ่าน จำนวน 20 แผน แบบทดสอบทักษะการอ่านของเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test Dependent ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษา มีคะแนนทักษะการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศุทธิรัตน์ แก้วเล็ก (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์การอ่านร่วมกันที่มีต่อความสามารถในการอ่าน สื่อความหมายของเด็กปฐมวัยในชั้นเรียนคละอายุ โรงเรียนบ้านคลองสมบูรณ์ จังหวัดสมุทรสงคราม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านสื่อความหมายของเด็กปฐมวัยคละอายุ ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การอ่านร่วมกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย อายุ 4-6 ปี ที่ศึกษาอยู่ในชั้นเรียนคละอายุ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านคลองสมบูรณ์ จังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงเวลาการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดประสบการณ์การอ่านร่วมกัน และแบบวัดความสามารถในการอ่านสื่อความหมายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .73 สถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การอ่านร่วมกันมีความสามารถในการอ่านสื่อความหมายสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิจิตรา ครองยุทธ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถด้านการสื่อความหมายของเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมการเล่นมุมบล็อกแตกต่างกัน : กรณีศึกษา โรงเรียนอนุบาลร่มไม้ จังหวัดชลบุรี การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าอิสระเพื่อศึกษาความสามารถด้านการสื่อความหมายของเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมการเล่นมุมบล็อกแตกต่างกัน ประชากรคือเด็กปฐมวัย ชายหญิงอายุ 4- 5 ปี ศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนอนุบาลร่มไม้ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างเลือกมาโดยการสุ่มวิธีการจับฉลาก ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบสังเกตความสามารถด้านการสื่อความหมายของเด็กปฐมวัย การเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการในช่วงเวลา กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ใช้เวลา 4 สัปดาห์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมชอบเล่นมุมบล็อกมีความสามารถด้านการสื่อความหมายสูง เด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมไม่ชอบเล่นมุมบล็อก มีความสามารถด้านการสื่อความหมายต่ำ

ดุจเดือน จิรานนท์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้สมุดภาพอิเล็กทรอนิกส์ที่มีต่อความพร้อมทางการอ่านของเด็กอนุบาล การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้สมุดภาพอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความพร้อมทางการอ่านด้านความเข้าใจเรื่องจากภาพ ความเข้าใจในการฟัง และความสามารถในการรู้คำศัพท์ของเด็กอนุบาล ตัวอย่างประชากร คือ เด็กอนุบาลอายุ 5 ถึง 6 ปี จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบความพร้อมทางการอ่านของเด็ก

อนุบาล และแบบทดสอบความพร้อมทางการอ่านของเด็กอนุบาลจับคู่ขนาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความพร้อมทางการอ่านของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สมุดภาพอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าความพร้อมทางการอ่านของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีปกติ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

2. ความเข้าใจเรื่องจากภาพ ความเข้าใจในการฟัง และความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สมุดภาพอิเล็กทรอนิกส์ สูงกว่าเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีปกติ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

3. ความพร้อมทางการอ่านของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สมุดภาพอิเล็กทรอนิกส์หลังการจัดการเรียนการสอนสูงกว่า ก่อนการจัดการเรียนการสอน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

4. ความพร้อมทางการอ่านด้านความเข้าใจเรื่องจากภาพ ความเข้าใจในการฟัง และความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ ของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สมุดภาพอิเล็กทรอนิกส์ หลังการจัดการเรียนการสอน สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนการสอน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

นิไพพรรณ เกิดสว่าง (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้หนังสือชุดการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านของเด็กวัยอนุบาล การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้หนังสือชุดการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านเด็กวัยอนุบาล 3 ด้าน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรและคำ การอ่านคำและประโยคโดยใช้รูปภาพในการคาดคะเน และการอ่านแบบจำรูปคำ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือเด็กอนุบาล 2 ที่มีอายุ 5-6 ปี โรงเรียนโสมสัสดีสมุทรปราการ กรุงเทพมหานคร จำนวน 54 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้การสอนโดยใช้หนังสือชุดการอ่านจำนวน 27 คน และกลุ่มควบคุมที่ใช้การสอนอ่านแบบปกติ จำนวน 27 คน ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านของเด็กวัยอนุบาล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้

1. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มงคล นามโคตร (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การใช้หนังสือภาพเพื่อสร้างนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านหนองไผ่งาม จังหวัดสุรินทร์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลการใช้หนังสือภาพเพื่อสร้างนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง 2) เปรียบเทียบผลการใช้หนังสือภาพเพื่อสร้างนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัย ระหว่างเพศชายและเพศหญิงของแต่ละระยะการทดลอง และ 3) เปรียบเทียบผลการใช้หนังสือภาพเพื่อสร้างนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัยเป็นรายด้าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองไผ่งาม จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 15 คน แยกเป็นนักเรียนชาย 5 คนและนักเรียนหญิง 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดกิจกรรมการใช้หนังสือภาพเพื่อสร้างนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัย แบบสังเกตนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัย และแบบทดสอบนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนเฉลี่ยนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. คะแนนเฉลี่ยนิสัยการอ่านระหว่างเพศชายและเพศหญิงของแต่ละระยะการทดลองไม่แตกต่างกัน
3. คะแนนเฉลี่ยนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัยเป็นรายด้านก่อนและหลังทดลองแตกต่างกัน โดยคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกด้าน

ปิยรัตน์ กลอนดอน (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการอ่านหนังสือนิทานตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อความสนใจในการอ่านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนศรีสมบุญพัฒนา จังหวัดกำแพงเพชร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสนใจในการอ่านของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านหนังสือนิทานตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยอายุ 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านศรีสมบุญพัฒนา จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 20 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงเวลาการจัดกิจกรรมในวงกลม เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการอ่านหนังสือนิทานตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ และแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมการอ่านหนังสือนิทานตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมที่แสดงความสนใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 7.75 ระหว่างการทดลอง เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมที่แสดงความสนใจในการอ่านเฉลี่ย

ร้อยละ 32.68 และหลังการทดลองเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมที่แสดงความสนใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 56.12 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการอ่านหนังสือนิทานตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความสนใจในการอ่านในทางที่สูงขึ้น

วชิราภรณ์ ชุมพล (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในมุมหนังสือที่มีต่อความสนใจในการอ่านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสนใจในการอ่านของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในมุมหนังสือ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 55 คน ศึกษาอยู่ในชั้นเด็กเล็ก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงกิจกรรมกลุ่มเป็นเวลา 4 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย คู่มือการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านใน มุมหนังสือ และแบบสังเกตพฤติกรรมความสนใจในการอ่าน ทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในมุมหนังสือ มีความสนใจในการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณัฐนิชา บุญเพิ่มพูล (2552) ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดการสอนเพื่อเตรียมความพร้อมด้านการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กชาวเขาปฐมวัย การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชุดการสอนเพื่อเตรียมความพร้อมด้านการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กชาวเขาปฐมวัย ซึ่งกลุ่มเป้าหมายคือ เด็กชาวเขาระดับปฐมวัยที่มีอายุ 5-6 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 30 คน ของโรงเรียนบ้านกองลม และโรงเรียนบ้านนามน อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้สร้างขึ้นตามขั้นตอนการผลิตชุดการสอนซึ่งยึดระบบการสอนของดิกส์และแคร์รี่ (Dick and Carey) ดำเนินการรวบรวมข้อมูล โดยนำชุดการสอนนี้ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการใช้อยู่ละและค่าเฉลี่ย ซึ่งหลังจากที่ได้ทำการสอนครบทั้ง 3 หน่วยแล้วให้กลุ่ม เป้าหมายทำแบบทดสอบหลังเรียน ผลปรากฏว่า

1. ผู้เรียนจำนวนร้อยละ 100 สามารถทำแบบทดสอบระหว่างเรียนทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 94.06

2. คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 94.8 นั่นคือชุดการสอนเพื่อเตรียมความพร้อมด้านการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กชาวเขาปฐมวัยที่สร้างขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 100/94.8 ซึ่งถือได้ว่าชุดการสอนนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ธนพร ศรีมาทา (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลของการจัดทำกิจกรรมการวาดและ กิจกรรมการปั้นที่มีต่อความสามารถในการเขียนของเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการทำกิจกรรมการวาดและกิจกรรมการปั้นที่มีต่อความสามารถในการเขียนของเด็กปฐมวัย ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยของโรงเรียนบริบูรณ์ศิลปรังสิต อำเภอ ัญบุรี จังหวัดปทุมธานี จำนวนทั้งหมด 60 คน จำนวน 3 ห้องเรียน อายุระหว่าง 3-4 ปี กำลัง ศึกษาในระดับชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมการวาด 12 แผน และการจัดประสบการณ์กิจกรรมการปั้น 12 แผน และแบบ ทดสอบวัดผลความสามารถในการเขียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มาวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบผลความสามารถในการเขียน โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผล การวิจัยพบว่า ค่าร้อยละคะแนนที่ได้รับก่อนและหลังทำกิจกรรมการวาด มีผลของคะแนนความ สามารถด้านการเขียนต่างของคะแนนความสามารถด้านการเขียน เท่ากับร้อยละ 32.47 คะแนน ที่ได้ก่อนและหลังทำกิจกรรมการปั้นมีผลต่างของคะแนนความสามารถด้านการเขียนเท่ากับ ร้อยละ 20.66 และกลุ่มควบคุมก่อนเรียนและหลังเรียน มีผลต่างของคะแนนความสามารถด้านการ เขียนเท่ากับร้อยละ 15.72 จากการพิจารณาผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนทั้ง 3 กลุ่ม พบว่ากิจกรรมการวาดภาพ มีผลต่างของคะแนนความสามารถด้านการเขียนสูงที่สุด มีค่าเท่ากับ ร้อยละ 32.47 รองลงมาได้แก่ผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนกิจกรรมการปั้น มีค่า เท่ากับร้อยละ 20.66 ส่วนกลุ่มควบคุมผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนน้อยที่สุด มีค่า เท่ากับร้อยละ 15.72 แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการวาดมีผลต่อความสามารถในด้านการเขียนสูงที่สุด

ประภัสสร กอบไธสง (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัยโดย ใช้แบบฝึกทักษะการเขียน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัยโดย ใช้แบบฝึกทักษะการเขียน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านหนองคู อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 12 คน กลุ่มเป้าหมายได้รับการพัฒนาการเขียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดประสบการณ์ที่กำหนดไว้ การทดลองใช้เวลา 3 สัปดาห์ โดยใช้ รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัด ประสบการณ์ แบบฝึกทักษะการเขียน แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ แบบสังเกตพัฒนาการ และแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การวิเคราะห์ ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตีความและสรุป แล้วรายงานในลักษณะของการ บรรยาย การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ เป็นค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ แล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์การ ประเมินที่กำหนดไว้ ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้และการทำแบบฝึกทักษะของนักเรียน

ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการเขียนอยู่ในเกณฑ์ดี นักเรียนมีความกระตือรือร้นและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความเต็มใจ ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปอย่างราบรื่น มีความสุขและสนุกในการที่จะเรียนรู้ ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย อันเนื่องมาจากนักเรียนมีโอกาสดำเนินการทำแบบฝึกทักษะการเขียนที่ชอบได้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกว่าการเขียนกำลังถูกทดสอบ กล้าพูด กล้าแสดงออกและกล้าแสดงความคิดเห็น มีความมั่นใจในตนเอง สามารถควบคุมตนเองให้ทำงานได้จนสำเร็จ มีความรับผิดชอบ ปฏิบัติตามกฎกติกาที่วางไว้ มีระเบียบวินัยและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ส่งผลให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ โดยนักเรียนมีพัฒนาการแต่ละด้านดังนี้

1. พัฒนาการด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการเขียนเฉลี่ยร้อยละ 80.00 ซึ่งมีพัฒนาการอยู่ในเกณฑ์ดี
2. พัฒนาการด้านการเขียนลีลาเส้นพื้นฐาน เฉลี่ยร้อยละ 80.00 ซึ่งมีพัฒนาการอยู่ในเกณฑ์ดี
3. พัฒนาการด้านการเขียนพยัญชนะไทย เฉลี่ยร้อยละ 78.75 ซึ่งมีพัฒนาการอยู่ในเกณฑ์ดี
4. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียน ได้ค่าประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 80.03/81.67 ซึ่งเป็นค่าประสิทธิภาพที่อยู่ในเกณฑ์ที่ต้งไว้ คือ 80/80

สุชานันท์ สันติจิตรุ่งเรือง (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ใช้กิจกรรมฝึกทักษะการเขียน การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ใช้กิจกรรมฝึกทักษะการเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนชายและหญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าบางชัน สำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 2 ห้องเรียน แล้วคัดเลือกนักเรียนที่มีพัฒนาการเขียนอยู่ในชั้นที่ 1 ขึ้นขีดเขียน จำนวน 15 คน เพื่อทำกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน และเกณฑ์การให้คะแนนการพัฒนาการเขียน มีค่าความเชื่อมั่น .74 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ One-Way Repeated-Measure ANOVA และ t-test แบบ Dependent ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยก่อนและระหว่างการใช้กิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์ มีการพัฒนาการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยในระหว่างการจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์ เด็กปฐมวัยมีคะแนนเฉลี่ยการพัฒนาการเขียนสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมตลอดช่วง 8 สัปดาห์ และเมื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการพัฒนาการเขียนระหว่างช่วงสัปดาห์พบว่า คะแนนการพัฒนาการเขียนของเด็กปฐมวัยมีการ

เปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มขึ้นตลอดช่วง 8 สัปดาห์ ยกเว้นในช่วงสัปดาห์ที่ 2 เท่านั้นที่คะแนนการ พัฒนาการเขียนของเด็กปฐมวัยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ดวงกมล เกื้อมิตร (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดสภาพแวดล้อมตามแนวการสอน ภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อความสนใจในการเขียนของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านต้นประดู่ จังหวัด พัทลุง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสนใจในการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด สภาพแวดล้อมตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย อายุ 4-5 ปี ที่ ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านต้นประดู่ จังหวัดพัทลุง จำนวน 20 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงเวลากิจกรรมเสรี เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ คู่มือการจัดสภาพแวดล้อมตามแนว การสอนภาษาแบบธรรมชาติ และแบบสังเกตความสนใจในการเขียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ใน การวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ก่อนการจัดสภาพแวดล้อมตามแนวการสอน ภาษาแบบธรรมชาติ เด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนเฉลี่ยร้อยละ 30.33 ระหว่างการทดลอง เด็กปฐมวัยมีความสนใจในการเขียนเฉลี่ยร้อยละ 63.15 และหลังการทดลองเด็กปฐมวัยมีความ สนใจในการเขียนเฉลี่ยร้อยละ 72.66 แสดงว่าการจัดสภาพ แวดล้อมตามแนวการสอนภาษาแบบ ธรรมชาติทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลงความสนใจในการเขียนในทางที่สูงขึ้น

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็ก ปฐมวัย

ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย พบว่า มีงาน วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย จำนวน 87 เรื่อง จำแนกเป็น 5 กลุ่ม คือ 1) การคิด 2) ความสามารถทางพุทธิปัญญา 3) ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ 4) ทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ 5) ความสามารถทางภาษา ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1) การคิด

1. ความสามารถในการคิดของเด็กปฐมวัย หลังการทำกิจกรรมปั้นแป้งโดชนิดแข็ง และ การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้ สูงกว่าก่อนทำ อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การสอนการวิพากษ์วรรณกรรม เด็กกลุ่มทดลองมีความสามารถในการคิดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดลำดับ ด้านการขยายความ และด้านการตีความ สูงกว่า ก่อน การทดลอง และ สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถด้านการคิดวิจารณ์ของเด็ปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม ศิลปะประดิษฐ์โดยรวมทุกทักษะอยู่ในระดับสูง และสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาในแต่ละทักษะพบว่า ทักษะการใช้เหตุผล ทักษะการสังเคราะห์ และทักษะการประเมินค่ามีความสามารถอยู่ในระดับสูง ส่วนทักษะการวิเคราะห์มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง การใช้ เกมฝึกทักษะการคิด และ การเล่นเกมตามมุม ทำให้เด็กมีความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดอบีโน การใช้นิทานประกอบคำถามปลายเปิด การใช้กิจกรรมเกมการศึกษา การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยใช้ทรายสี การจัดกิจกรรมการสอนแบบเดินเรื่องสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ กิจกรรมเล่นิทานปลายเปิด การจัดประสบการณ์แบบโครงงาน การจัดประสบการณ์แบบใช้ปัญหาเป็นหลัก การจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ การพัฒนากระบวนการคิดแก้ไขปัญหาตามแนวคิดทฤษฎีสกีมา การจัดกิจกรรมเล่นิทานลงน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมด้วย วิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์ การจัดโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการ เกมสื่อประสม กิจกรรมสร้างสรรค์แบบต่อเติมผลงาน การเล่นเกมโดยใช้วัสดุธรรมชาติ การจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ที่เน้นความคิดสร้างสรรค์ การเล่นเกมปลายเปิด การจัดกิจกรรมการใช้หุ่นและละคร การใช้กิจกรรมฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการวาดภาพกับการปั้น การจัดประสบการณ์การเล่นิทานไม่จบเรื่อง การจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะโดยใช้อุปกรณ์ มีความคิดสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การจัดกิจกรรมเน้นผู้เรียน 4 แบบ ทำให้เด็กมีความสามารถในการคิดแบบอนกนัยอยู่ในระดับดี ทั้งในภาพรวมและจำแนกรายด้าน คือ ด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่นและความคิดริเริ่ม และสูงขึ้นกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การเรียนรู้แบบไฮ/สโคป การจัดประสบการณ์แบบโครงการ ทำให้เด็ก มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต่อเติมด้วยลายเส้น กิจกรรมศิลปะด้วยนิ้วมือ ทำให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์ทั้งโดยภาพรวมและรายด้าน ก่อนและหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ และ .05 ตามลำดับ เด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับปฐมวัยที่ได้ใช้ ชุดฝึกความคิด มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด กิจกรรมศิลปะประกอบเสียงดนตรีคลาสสิก มีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น และแตกต่างกับเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าใน การวาดภาพ กับ การปั้น มีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด

ประสบการณ์การเล่นิทานโดยใช้ภาพประกอบ มีคะแนนความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดประสบการณ์การเล่นิทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ความสามารถทางพหุปัญญา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการพหุปัญญา รูปแบบพหุปัญญา เพื่อการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ การจัดประสบการณ์ ปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน และ กิจกรรมการละเล่นไทยกลางแจ้ง ทำให้เด็กมีการพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านได้แก่ ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถด้านดนตรี/จังหวะ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถในด้านเข้าใจตนเอง และความสามารถทางด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสูงขึ้นอย่างชัดเจน และมีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

ผลการวิจัยสรุปได้ว่าหลังจากได้รับการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach เด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้และทักษะเบื้องต้นสูงกว่าก่อนทดลอง และมีความสามารถในการนำความรู้และทักษะเบื้องต้นไปใช้ในชีวิตประจำวันในระดับมาก และมีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ Six Steps Approach อยู่ในระดับมากทุกประเด็น หลังการใช้ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เด็กปฐมวัยมีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ แตกต่างกับก่อนทดลอง และแตกต่างกับกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์โดยผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ มีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อจำแนกเป็นรายทักษะแล้วพบว่า ทักษะการจำแนกประเภท ด้านความเหมือน ความต่าง สิ่งที่สัมพันธ์กัน และทักษะการเปรียบเทียบ ด้านน้ำหนัก จำนวน ปริมาณ รูปทรงเรขาคณิต การเรียงลำดับ ตำแหน่ง ระยะทางสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทักษะการเปรียบเทียบด้านขนาด รูปร่าง สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มที่จัดประสบการณ์โดยใช้วิธีการสืบค้น มีคะแนนความสามารถทางคณิตศาสตร์สูงกว่า กลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังการใช้ชุดการสอนคณิตศาสตร์ขั้นพื้นฐาน นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย มีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในภาพรวม และแยกเป็นรายด้านสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กิจกรรมการละเล่นแบบไทย ทำให้เด็กปฐมวัย เกิดการเรียนรู้และพัฒนาโมทัศน์ด้านคณิตศาสตร์ได้สูงขึ้น

หลังจากที่จัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีบทบาทหลัก นักเรียนมีความเข้าใจเชิงมโนทัศน์ทางคณิตศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีคะแนนในเรื่องจำนวนและการนับจำนวน การจัดประเภทหรือการจัดหมวดหมู่ การจัดลำดับ การเปรียบเทียบ และเรื่องเวลา อยู่ในระดับดี เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เกมคณิตศาสตร์ มีคะแนนมโนคติทางจำนวน สูงกว่าก่อนการใช้เกมคณิตศาสตร์ และเด็กมากกว่าร้อยละ 80 สามารถทำแบบทดสอบวัดมโนคติทางจำนวน หลังการใช้เกมคณิตศาสตร์ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60

เกมการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย ที่พัฒนาขึ้นมีรูปแบบเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ภาพมีสีสันสวยงาม และมีประสิทธิภาพ 82.73/85.60 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ และหลังการใช้เกมการศึกษา เด็กมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกมการศึกษา ทำให้เด็กมีทักษะทางคณิตศาสตร์ด้านการเรียงลำดับ สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง มีความพร้อมทางคณิตศาสตร์สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยความพร้อมเรื่องการจับคู่หนึ่งต่อหนึ่งมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด แผนการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย ที่พัฒนาขึ้น สามารถนำไปใช้กับเด็กได้ผลดี ภายหลังที่เรียนโดยใช้แผนนี้แล้ว เด็กปฐมวัยมีความพร้อมทางคณิตศาสตร์สูงขึ้น ทางด้านทักษะและความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจำนวนและตัวเลข การนับ การจับคู่ การจัดประเภท การเปรียบเทียบ การจัดเรียงลำดับ รูปทรงเรขาคณิต พื้นที่ และการวัด และ แผนการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้วิธีสอนแบบเล่น-เรียน-สรุป-ฝึกทักษะ ทำให้นักเรียนมีความพร้อมทางคณิตศาสตร์เรื่อง การรู้ค่าและตัวเลข 1-10 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70.00 โดยมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.64 และนักเรียนมีความสนใจ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน สามารถใช้การสังเกตและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ มีการแบ่งปันช่วยเหลือผู้อื่น มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน สามารถเก็บวัสดุอุปกรณ์หลังเลิกเล่นส่งครูได้อย่างถูกต้องและเป็นระเบียบเรียบร้อย บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการบวกเลขและลบเลขสำหรับเด็กปฐมวัย ทำให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่าการเรียนแบบปกติในชั้นเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การเรียนรู้โดยการเล่น ทำให้เด็กมีพัฒนาการทางทักษะคณิตศาสตร์ด้านจำนวน สูงกว่า ก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กิจกรรมการวาดภาพต่อเติม ทำให้เด็กมีทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อจำแนกตามรายด้าน พบว่า ทักษะพื้นฐานทางมิติสัมพันธ์ด้านความสัมพันธ์ของความยาวและระยะทาง ตำแหน่งที่ตั้ง และการจัดลำดับสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านความสัมพันธ์ของทิศทางการจัดลำดับสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) ทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์พื้นฐานของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้โดยรวมและจำแนกรายทักษะอยู่ในระดับดี และเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนทดลองพบว่าสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ชุดกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ทำให้เด็กปฐมวัยมีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ มีทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ด้านการสังเกต การจำแนกประเภท การแสดงปริมาณ และการสื่อความหมายสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กิจกรรมการทดลอง ทำให้เด็กปฐมวัยมีทักษะวิทยาศาสตร์ด้านการสังเกตและการจำแนก หลังการทดลองแตกต่างกับก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การจัดประสบการณ์ตามแนวโปรแกรมมาทาล ทำให้เด็กปฐมวัยส่วนใหญ่มีการพัฒนาการสังเกตสูงขึ้น และเด็กปฐมวัยหลังการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบต่อภาพ มีการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์โดยรวม และรายด้านอยู่ในระดับดี และเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนทดลองพบว่า สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การใช้กระบวนการสอนแผนที่ ทำให้เด็กกลุ่มทดลอง มีความรู้เกี่ยวกับแผนที่สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5) ความสามารถทางภาษา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. พัฒนาการเรียนรู้ทางภาษา ด้านความคิดรวบยอด โดยใช้ เกมการศึกษา ทำให้เด็กมีระดับคะแนนการเรียนรู้ทางภาษา และความคิดรวบยอดเรื่องสัตว์ หลังการทดลองมีความแตกต่างกับก่อนทดลอง และแตกต่างกับกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ การจัดกิจกรรมศิลปะ ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย มีความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย สูงขึ้น และมีความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ทักษะการฟังและการพูด การจัดประสบการณ์พื้นฐานทางด้านภาษาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ทำให้เด็กมีความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูด สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การใช้นิทานภาพ ทำให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดอยู่ในระดับดีมาก การจัดกิจกรรมการเล่นิทานชาดกประกอบภาพตัดต่อส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการฟังโดยรวม และการฟังในเรื่อง การบอกความหมายของคำที่ได้ยิน และการฟังนิทานหรือเรื่องราวแล้วจับใจความได้มากขึ้น และด้านการพูดโดยรวม และการพูดในเรื่องการบอกชื่อสิ่งของ การเล่าเรื่องมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กิจกรรมการใช้คาราโอเกะ ทำให้นักเรียนมีพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยเพิ่มขึ้น การใช้วิธีการ

สอนแบบสตอรี่ไลน์ ทำให้เด็กพัฒนาความสามารถในการพูดโดยมีความสามารถในการพูดแสดงความต้องการ พูดตั้งคำถาม พูดเล่าเรื่องราว และพูดแสดงความคิดเห็นสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ทักษะการอ่าน เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษา มีคะแนนทักษะการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การจัดประสบการณ์การอ่านร่วมกัน ทำให้เด็กมีความสามารถในการอ่านสื่อความหมายสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กปฐมวัยที่มี พฤติกรรมชอบเล่นมุมบล็อก มีความสามารถด้านการสื่อความหมายสูงและเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมไม่ชอบเล่นมุมบล็อก มีความสามารถด้านการสื่อความหมายต่ำ เด็กที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ สมุดภาพอิเล็กทรอนิกส์ มีความพร้อมทางการอ่านด้านความเข้าใจเรื่องจากภาพ ความเข้าใจในการฟัง และความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ สูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การใช้หนังสือชุดการอ่าน กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การใช้หนังสือภาพเพื่อสร้างนิสัยการอ่าน ทำให้คะแนนเฉลี่ยนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 การจัดกิจกรรมการอ่านหนังสือนิทานตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความสนใจในการอ่านในทางที่สูงขึ้น เด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในมุมหนังสือ มีความสนใจในการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ชุดการสอนเพื่อเตรียมความพร้อมด้านการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทย ของเด็กชาวเขาปฐมวัย ที่สร้างขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 100/94.8 ซึ่งถือได้ว่าชุดการสอนนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4. ทักษะการเขียน เด็กปฐมวัยที่ได้รับ กิจกรรมการวาดภาพ มีผลต่างของคะแนนความสามารถด้านการเขียนสูงที่สุด มีค่าเท่ากับร้อยละ 32.47 รองลงมาได้แก่ กิจกรรมการปั้น มีค่าเท่ากับร้อยละ 20.66 ส่วนกลุ่มควบคุม มีผลต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับร้อยละ 15.72 แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการวาด มีผลต่อความสามารถในด้านการเขียนสูงที่สุด และการใช้ แบบฝึกทักษะการเขียน ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการเขียนอยู่ในเกณฑ์ดี มีความกระตือรือร้นและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความเต็มใจ ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปอย่างราบรื่น มีความสุขและสนุกในการที่จะเรียนรู้ กล่าวพูด กล่าวแสดงออกและกล้าแสดงความคิดเห็น มีความมั่นใจในตนเอง สามารถควบคุมตนเองให้ทำงานได้จนสำเร็จ มีความรับผิดชอบ ปฏิบัติตามกฎกติกาที่วางไว้ มีระเบียบวินัยและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ส่งผลให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ กิจกรรมฝึกทักษะการเขียน ทำให้มีการพัฒนาการเขียน

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การจัดสภาพแวดล้อมตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลงความสนใจในการเขียนในทางที่สูงขึ้น

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์สถานการณ์ภาพของงานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการการศึกษาปฐมวัย

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานการณ์ภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการบริหารจัดการการศึกษาปฐมวัย ครั้งนี้ จำแนกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ 1) การจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย 2) การจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน และ 3) การจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม ซึ่งแต่ละกลุ่มมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์สถานการณ์ภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานการณ์ภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ครั้งนี้ ได้เสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

รายละเอียดของแต่ละส่วนมีดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย พบว่ามีการศึกษาใน 5 ด้านได้แก่ 1) พันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัย 2) ความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัย และการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับการศึกษาปฐมวัยของผู้ปกครอง 3) ความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัย 4) ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาปฐมวัย และ 5) ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย มีรายละเอียดประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย เรื่องที่วิจัย และสารสังเขป ดังต่อไปนี้

1) พันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัย

กันยา จันทน์ใจวงศ์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการจัดการเรียนร่วมของเด็กปฐมวัยที่มีความต้องการพิเศษในระดับอนุบาล การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิธีการจัดการเรียนร่วมของเด็กปฐมวัยที่มีความต้องการพิเศษในระดับอนุบาล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ

ศึกษาเป็นโรงเรียนอนุบาล 4 โรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมในสังกัดต่างๆ ได้แก่ สภาสถาบันราชภัฏ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารจำนวน 4 คน ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 8 คน ผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 10 คน ผู้ปกครองเด็กปกติ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสัมภาษณ์การจัดการเรียนร่วมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในระดับอนุบาล ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนร่วมของเด็กปฐมวัยที่มีความต้องการพิเศษในระดับอนุบาลในโรงเรียนสังกัดต่างๆ ทั้ง 4 โรงเรียนนั้น แต่ละโรงเรียนมีรูปแบบและแนวทางในการจัดการเรียนร่วมที่คล้ายคลึงกัน ทั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับการพัฒนาในทุกๆ ด้านให้ใกล้เคียงกับเด็กปกติ โดยเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เข้ามาเรียนร่วมในโรงเรียนนั้น จะต้องมีการเตรียมความพร้อมและกระตุ้นพัฒนาการด้านต่างๆ มาก่อนที่จะเข้าโรงเรียน และโรงเรียนจะต้องมีการเตรียมการในด้านบุคลากรต่างๆ เตรียมในเรื่องของอาคารสถานที่และงบประมาณ เตรียมในเรื่องของการจัดกิจกรรมและการประเมินผลของการเรียนร่วมเพื่อที่จะทำให้การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้

แสงเดือน นนทเปารยะ(2546) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี ในสังกัดไทย การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา 1) ภูมิหลังและความคาดหวังของพ่อแม่ที่จัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านให้แก่ลูกในช่วงอายุ 3-6 ปี 2) รูปแบบการจัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านของพ่อแม่ที่จัดการเรียนการสอนให้แก่ลูกที่อยู่ในช่วงอายุ 3-6 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ พ่อแม่ที่จัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านซึ่งมีลูกอยู่ในช่วงอายุ 3-6 ปี จำนวน 7 ครอบครัว โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. ภูมิหลังและความคาดหวังของพ่อแม่ที่จัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้าน

1.1 ภูมิหลังของพ่อแม่ที่จัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านให้แก่ลูกที่มีอายุอยู่ในช่วง 3-6 ปีนั้นมีความหลากหลายทั้งในด้านอายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ โดยในส่วนของปัจจัยที่ทำให้พ่อแม่ตัดสินใจจัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านนั้นเกิดจากการที่พ่อแม่ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนทั้งในด้านหลักสูตรและระบบการเรียนการสอนที่เป็นตัวทำลายศักยภาพของลูก

1.2 ความคาดหวังของพ่อแม่ที่จัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านคือ ลูกสามารถดำเนินชีวิตและอยู่ได้ด้วยตนเอง เป็นคนดี มีความสุขในการใช้ชีวิต ในการเรียนรู้และในการอยู่ร่วมกับสังคม

2. รูปแบบการจัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี

2.1 รูปแบบในการจัดการศึกษา มี 2 รูปแบบ คือ

1. การดำเนินการจัดการศึกษาแบบครอบครัวเดี่ยว โดยพ่อแม่เป็นผู้สอนเองทั้งหมด
2. การจัดการให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างครอบครัวกับครูพิเศษ ผู้เชี่ยวชาญ หรือสถาบันเฉพาะ

2.2 หลักการและแนวคิดในการจัดการศึกษาให้ความสำคัญกับการเล่นและการได้ลงมือกระทำโดยตัวเด็กเป็นผู้ริเริ่มสร้างสรรค์ มีพ่อแม่เป็นผู้คอยสนับสนุนส่งเสริมให้กำลังใจ

2.3 หลักสูตรและการจัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี นั้นยังไม่มี การกำหนดหลักสูตรและวิธีการเรียนการสอนตายตัว แต่ให้ความสำคัญกับการเล่น การเรียนรู้ อย่างอิสระตามธรรมชาติจากชีวิตประจำวัน มีความหลากหลาย และส่งเสริมทักษะการอ่าน

2.4 กิจกรรมการเรียนรู้ มี 2 ลักษณะคือ

- 1) กิจกรรมเดี่ยว ได้แก่ การเล่น การอ่าน การเดินทางทัศนศึกษาเรียนรู้ที่หลากหลาย และดูการ์ตูนภาษาอังกฤษจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์
- 2) กิจกรรมกลุ่ม ได้แก่ กิจกรรมเสริมที่เรียนกับผู้เชี่ยวชาญ หรือสถาบันเฉพาะ เช่น ภาษาอังกฤษ ศิลปะ คณิตศาสตร์ ดนตรี รำไทย เป็นต้น

2.5 สภาพแวดล้อม ให้ความสำคัญกับการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับพัฒนาการ และความต้องการของเด็ก มีการจัดเตรียมสื่อ วัสดุอุปกรณ์ที่หลากหลาย นอกจากนี้มีการปล่อยให้เป็นธรรมชาติตามวิถีการดำเนินชีวิตของครอบครัว

2.6 สื่อ อุปกรณ์ พบว่า มีการใช้หนังสือ ของจริง ของเล่นส่งเสริมพัฒนาการ และ อุปกรณ์ศิลปะ

2.7 การประเมินผล เป็นการประเมินจากสภาพจริง โดยการสังเกตร่วมกันระหว่างพ่อแม่

3. บทบาทของพ่อแม่ที่จัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านจะเป็นผู้คอยสนับสนุนส่งเสริมให้ ความรักและกำลังใจแก่เด็ก จัดเตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ สภาพแวดล้อมตามความสนใจและความ ต้องการของเด็ก ตลอดจนมีความเข้าใจในธรรมชาติและความต้องการของลูก

4. ปัญหาและอุปสรรคของพ่อแม่มีความหลากหลายตามความแตกต่างของภูมิหลังและ ปัจจัยในการจัดการศึกษาของแต่ละครอบครัว โดยพบว่า พ่อแม่มีปัญหาและอุปสรรคที่เป็นปัจจัย ภายในครอบครัว เช่น ในเรื่องเวลาของพ่อแม่ในการแสวงหาข้อมูลและความรู้ใหม่ๆ การงานตาม หน้าที่ซึ่งสนองตอบต่อปัจจัยทางเศรษฐกิจ ความไม่เข้าใจกันระหว่างพ่อและแม่ นอกจากนี้ปัญหา และอุปสรรคจากปัจจัยภายนอกครอบครัว เช่น การยอมรับของสังคม การไม่ได้รับความช่วยเหลือ จากรัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนไม่สามารถรวมกลุ่มการจัดการศึกษาในรูปแบบ ครอบครัวได้

วาสนา ชัตติยวงษ์ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินการจัดตั้งและการบริหารจัดการ ศูนย์พัฒนาศักยภาพเด็กก่อนวัยอนุบาลอย่างมีส่วนร่วมและพึ่งตนเองของชุมชน : กรณีศึกษา ตำบลกกโก อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยปฏิบัติการอย่างมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาความพร้อมในการมีส่วนร่วม และพึ่งตนเองของชุมชนในการจัดการศึกษาระดับก่อนวัยอนุบาล 2) ศึกษาการดำเนินการจัดตั้ง ศูนย์พัฒนาศักยภาพเด็กก่อนวัยอนุบาล ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการศูนย์ฯ โดยชุมชน และ 3) ศึกษาความยั่งยืนของศูนย์ฯ ที่ชุมชนจัดตั้งขึ้น ชุมชนที่ศึกษามีลักษณะผสมผสานระหว่างชุมชน เมืองกับชุมชนชนบท สภาพสังคมโดยรวม ประกอบด้วย โรงเรียนประถมศึกษา 2 แห่ง วัด 7 แห่ง สถานีอนามัย 1 แห่ง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอายุ 3 ปี 1 แห่ง มีการรวมกลุ่มเพื่อประกอบกิจกรรม ต่างๆ เช่น กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มเกษตรกรทำนา กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มอาสาสมัครสาธารณสุข ในชุมชนนี้มี ประชากรจำนวน 6,262 คน ประมาณ 3 ใน 4 ประกอบอาชีพรับจ้าง รับราชการ ส่วนที่เหลือ ประกอบอาชีพทางการเกษตร รายได้ของประชากรโดยเฉลี่ย 20,000 บาท/คน/ปี ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะของความพร้อมในการมีส่วนร่วมและพึ่งตนเอง ได้แก่ การรวมกลุ่มกันทำงาน การจัด ความสัมพันธ์ของกลุ่มแบบมีส่วนร่วม จิตสำนึกของการพึ่งตนเอง และการแสวงหาการสนับสนุน จากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีอยู่ในชุมชนแล้ว แต่การร่วมกันจัดการศึกษาอย่างพึ่งตนเองยังไม่มี การจัด สร้างขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม เมื่อผู้วิจัยได้เข้าไปเตรียมความพร้อมในการมีส่วนร่วมและพึ่งตนเอง โดยใช้ 3 เทคนิค ได้แก่ 1) เทคนิคการประเมินสถานะชนบทอย่างมีส่วนร่วม (Participatory Rural Appraisal : PRA) เพื่อกระตุ้นให้ชุมชนตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาเด็กก่อนวัยอนุบาล และรับรู้ถึงปัญหาการดูแลเด็กก่อนวัยอนุบาลในชุมชน 2) เทคนิคการวางแผนอย่างมีส่วนร่วม (Appreciation – Influence – Control : AIC) เพื่อวางแผนแก้ไขปัญหา และ 3) เทคนิคการ วิเคราะห์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อแสวงหาการสนับสนุนจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการแก้ปัญหา จึง เกิดความพร้อมในการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาระดับก่อนวัยอนุบาลโดยแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการจัดตั้งและบริหารจัดการศูนย์ฯ คณะกรรมการฯ ได้ดำเนินการจัดตั้งและ บริหารจัดการศูนย์ฯ โดยบูรณาการองค์ความรู้ในเรื่องการจัดตั้งศูนย์ฯ และการบริหารจัดการศูนย์ฯ เข้ากับทรัพยากรและภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อจัดหาและปรับปรุงสถานที่ จัดหางบประมาณและ บุคลากร ผลการประเมินประสิทธิภาพการบริหารจัดการศูนย์พัฒนาศักยภาพเด็กก่อนวัยอนุบาล พบว่า ศูนย์ฯ ที่บริหารจัดการโดยบุคลากรในชุมชนนั้นมีประสิทธิภาพ ผู้ปกครองที่นำเด็กมาให้ ศูนย์ฯ ดูแล และคณะกรรมการดำเนินการจัดตั้งและบริหารจัดการศูนย์ฯ มีความพึงพอใจ การจัด ตั้งศูนย์พัฒนาศักยภาพเด็กก่อนวัยอนุบาลในชุมชนจึงเป็นการตอบสนองความต้องการผู้ดูแลเด็ก ก่อนวัยอนุบาลของผู้ปกครองและชุมชน ดังนั้นหากยังมีความต้องการผู้ดูแลเด็กก่อนวัยอนุบาลอยู่ การดำเนินการที่ต่อเนื่องของศูนย์พัฒนาศักยภาพเด็กก่อนวัยอนุบาลเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

พัชรินทร์ อาลัยลักซ์ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง สภาพการจัดการศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบล ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสภาพการจัดการศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบล ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น กลุ่มเป้าหมายได้แก่ คณะผู้บริหารและนักวิชาการศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 11 ตำบล จำนวน 64 คนและกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ คือ ครูผู้ดูแลเด็กของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 4 ศูนย์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกต ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มเป้าหมายด้วยตนเองและได้รับกลับคืนมาครบ 64 ชุด คิดเป็น 100 % จากนั้น นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปรียบเทียบสภาพการจัดการศึกษา ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีขนาดต่างกัน โดยใช้สถิติวิเคราะห์ ANOVA ส่วนแบบสัมภาษณ์และแบบสังเกต ผู้วิจัยได้นำไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาจัดกระทำในรูปของการพรรณนาความ และวิเคราะห์อภิปรายผลร่วมกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการจัดการศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบล ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น โดยภาพรวม สามารถปฏิบัติได้ตามเกณฑ์การจัดตั้งและบริหารจัดการศูนย์พัฒนา เด็กเล็กขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ได้ในระดับมากทุกด้าน ($\bar{x} = 3.92$) โดยเรียงลำดับต่อไปนี้ ด้านบุคลากร ($\bar{x} = 3.96$) ด้านธุรการ การเงินและพัสดุ ($\bar{x} = 3.96$) ด้านอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม ($\bar{x} = 3.93$) ด้านวิชาการและการจัดประสบการณ์แก่เด็ก ($\bar{x} = 3.91$) และด้านความ สัมพันธ์กับชุมชนและการประชาสัมพันธ์ ($\bar{x} = 3.82$)

2. องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีขนาดต่างกัน (ขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก) สามารถจัดการศึกษา ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ไม่แตกต่างกัน

3. องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีขนาดต่างกัน สามารถจัดการศึกษา ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ด้านวิชาการและการจัดประสบการณ์แก่เด็ก ด้านบุคลากร ด้านธุรการ การเงินและพัสดุ ด้านความสัมพันธ์กับชุมชนและการประชาสัมพันธ์ ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นการจัดการศึกษา ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ด้านอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีการจัดการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

อรพรรณ รัตนวงศ์ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครนายก การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัด

ประสบการณ์ ด้านการจัดสิ่งแวดล้อม ด้านการเลือกใช้สื่อการเรียนรู้ ด้านการประเมิน ด้าน
โภชนาการ ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดนครนายก จำแนกตาม อายุ
ระดับการศึกษา รายได้ ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์ในการรับการฝึกอบรม ภูมิสำเนา
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ดูแลเด็กของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การปกครองส่วน
ท้องถิ่นจัดตั้งเอง และศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่ได้รับการถ่ายโอนจากส่วนราชการให้องค์การปกครองส่วน
ท้องถิ่น สังกัดกระทรวงมหาดไทย จังหวัดนครนายก ทั้งหมด 111 ศูนย์ จำนวน 177 คน ซึ่งได้จาก
การกำหนดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทุกคน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่สร้างโดยผู้วิจัย
มีความเชื่อมั่น 0.96 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐาน และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้ดูแลเด็กมีการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในภาพรวมอยู่ใน
ระดับปฏิบัติมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้ดูแลเด็กจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ด้าน
โภชนาการ ด้านการประเมินผล ด้านการจัดประสบการณ์ ด้านการจัดสิ่งแวดล้อม และด้านการ
เลือกใช้สื่อการเรียนรู้ในระดับมาก

2. ผู้ดูแลเด็กที่มีสถานภาพแตกต่างกันจำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา ระดับรายได้
ภูมิสำเนา มีการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กโดยรวมไม่แตกต่างกันยกเว้นผู้
ดูแลเด็กที่มีสถานภาพแตกต่างกันตามประสบการณ์ทำงาน และประสบการณ์ฝึกอบรมมีการจัด
สภาพแวดล้อมการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นงลักษณ์ โกศรี (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณภาพการจัดการ
ศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ขององค์การบริหารส่วนตำบล วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อ
ศึกษา 1) องค์ประกอบคุณภาพการจัดการศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วน
ตำบล 2) ศึกษาและเปรียบเทียบสภาพปัญหาการจัดการศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ขององค์การ
บริหารส่วนตำบลจำแนกตามภูมิภาค กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) กลุ่มตัวอย่างสำหรับ
การสัมภาษณ์ ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 10
คน และ 2) กลุ่มตัวอย่างสำหรับตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ผู้บริหารศูนย์พัฒนาเด็กเล็กของ
องค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 448 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์และ
แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS for windows สำหรับวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน
และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และใช้โปรแกรม LISREL สำหรับวิเคราะห์องค์ประกอบเชิง
ยืนยันอันดับที่สอง ผลการวิจัยพบว่า

1. องค์ประกอบคุณภาพการจัดการศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วน
ตำบลมีจำนวน 7 ด้าน และประกอบด้วยตัวบ่งชี้ทั้งหมด 79 ตัว ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านคุณภาพ

เด็ก ประกอบด้วยตัวบ่งชี้จำนวน 12 ตัว 2) องค์ประกอบด้านบุคลากร ประกอบด้วยตัวบ่งชี้จำนวน 16 ตัว 3) องค์ประกอบด้านการบริหารจัดการ ประกอบด้วยตัวบ่งชี้จำนวน 9 ตัว 4) องค์ประกอบด้านวิชาการและกิจกรรมตามหลักสูตร ประกอบด้วยตัวบ่งชี้จำนวน 11 ตัว 5) องค์ประกอบด้านอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วยตัวบ่งชี้จำนวน 9 ตัว 6) องค์ประกอบด้านความปลอดภัย ประกอบด้วยตัวบ่งชี้จำนวน 14 ตัว และ 7) องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนจากชุมชน ประกอบด้วยตัวบ่งชี้จำนวน 8 ตัว

2. โมเดลโครงสร้างคุณภาพการจัดการศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบล สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าไค-สแควร์เท่ากับ 914.41 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1401 ระดับความน่าจะเป็นเท่ากับ 1.00 ค่า GFI เท่ากับ 0.95 ค่า AGFI เท่ากับ 0.89 ค่า RMR เท่ากับ 0.044 และได้องค์ประกอบคุณภาพการจัดการศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบล เรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบจากมากไปน้อย คือ 1) การบริหารจัดการ 2) บุคลากร 3) วิชาการและกิจกรรมตามหลักสูตร 4) ความปลอดภัย 5) อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม 6) การมีส่วนร่วมและการสนับสนุนจากชุมชน และ 7) คุณภาพเด็ก

3. สภาพปัญหาการจัดการศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามภูมิภาค พบว่า สภาพปัญหาการจัดการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ ภาคใต้มีสภาพปัญหาการจัดการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ภาคตะวันออก เฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคเหนือมีสภาพปัญหาการจัดการศึกษาน้อยที่สุด ประพันธ์ ทองสีด้า (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับความรู้ในการดูแลเด็กปฐมวัย ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน การสนับสนุนจากหน่วยงานและชุมชน และการปฏิบัติงานของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 2) เปรียบเทียบความแตกต่างของการปฏิบัติงานในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และระยะเวลาการปฏิบัติงาน 3) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 163 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดความรู้ในการดูแลเด็กปฐมวัย แบบสอบถามความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน แบบสอบถามการสนับสนุนจากหน่วยงานและชุมชน และแบบสอบถามการปฏิบัติงานของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้รับคำปรึกษาจากผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA) และการวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. ความรู้ในการดูแลเด็กปฐมวัย ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน และการปฏิบัติงานของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอยู่ในระดับมาก ส่วนการสนับสนุนจากหน่วยงานและชุมชนอยู่ในระดับปานกลาง
2. การปฏิบัติงานของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก เมื่อจำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และระยะเวลาการปฏิบัติงาน พบว่า ไม่แตกต่างกัน
3. ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานและการสนับสนุนจากหน่วยงานและชุมชน สามารถร่วมกันทำนุบำรุงการปฏิบัติงานของผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กได้ร้อยละ 40.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จรรยา ชินสี (2552) ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางพัฒนาการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในเขตอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และแนวทางพัฒนาการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักวิชาการศึกษา หัวหน้าศูนย์/รักษาการหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และครูผู้ดูแลเด็กจำนวน 61 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ตามกรอบแนวคิดทฤษฎีเชิงระบบ 3 ด้านคือ ด้านปัจจัยพื้นฐาน ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ และการสังเคราะห์เนื้อหา ผลการศึกษาพบว่า การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในปัจจุบันยังพบปัญหาบุคลากรขาดประสบการณ์ ระดับการศึกษาค่อนข้างต่ำ งบประมาณไม่เพียงพอ การเบิกจ่ายงบประมาณไม่คล่องตัว อาคารสถานที่ไม่ได้มาตรฐาน สภาพแวดล้อมภายนอกยังไม่มีความร่มรื่นที่จะตอบสนองต่อการเรียนรู้ของเด็ก สภาพแวดล้อมภายใน การจัดมุมประสบการณ์ไม่ครอบคลุมกิจกรรมของเด็กตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด อุปกรณ์และสื่อการเรียนไม่เพียงพอ ไม่มีการกำหนดนโยบายและแผนที่จะพัฒนาศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอย่างชัดเจน ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการวางแผนน้อย ครูผู้ดูแลเด็กขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดประสบการณ์ และการประเมินพัฒนาการ บุคลากรได้รับการพัฒนาโดยการให้ทุนศึกษาต่อแต่ยังไม่ครบทุกคน ไม่มีบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้าไปเป็นทิศทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และเด็กเล็กมีสุขภาพฟันผุ สำหรับแนวทางพัฒนาพบว่า ควรสร้างแรงจูงใจและจัดสวัสดิการแก่บุคลากรให้มากขึ้น ประสานงานร่วมกันระหว่างศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในการจัดจ้างบุคลากรในตำแหน่งนักการศึกษาเพื่อปฏิบัติหน้าที่หมุนเวียนในแต่ละศูนย์ กำหนดเกณฑ์การจัดสรรงบประมาณในส่วนที่เป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษาให้เป็นแนวเดียวกัน ปรับปรุงอาคารสถานที่ สภาพแวดล้อม ให้มีมาตรฐานด้านความปลอดภัย ควรให้ความรู้เรื่องการผลิตสื่อ การจัดประสบการณ์และการประเมิน

พัฒนาการแก่ครูผู้ดูแลเด็ก พัฒนาศักยภาพให้ทั่วถึงและหลากหลายรูปแบบ ให้ความรู้เรื่องการนิเทศแก่บุคลากรที่รับผิดชอบ และขอความร่วมมือเจ้าหน้าที่ด้านสาธารณสุขมาให้ความรู้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องการดูแลและป้องกันสภาพพันธุ

เปี่ยมพร ตังตระกูลไพศาล (2551) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อการจัดการศึกษาปฐมวัย ของโรงเรียนมัธยมศึกษาคริสเตียนจังหวัดขอนแก่น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนระดับปฐมวัยต่อการจัดการศึกษาตามแนวการจัดการศึกษาวอลดอร์ฟ ของโรงเรียนมัธยมศึกษาคริสเตียน จังหวัดขอนแก่น ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้ปกครองนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1-3 จำนวน 90 คนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชุด คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง 0.910 การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับแบบสอบถามใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณหาค่าสถิติ ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและใช้การวิเคราะห์เนื้อหา สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อการจัดการศึกษาปฐมวัย ของโรงเรียนมัธยมศึกษาคริสเตียนอยู่ในระดับ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการจัดการ ศึกษา ด้านการจัดสภาพแวดล้อม และด้านการวัดประเมินผล ตามลำดับ

ต่อศักดิ์ เพื่องปัญญา (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลเอกชน อำเภอมือง จังหวัดเพชรบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อทราบการจัดการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลเอกชน ในอำเภอมือง จังหวัดเพชรบุรี 2) เพื่อทราบแนวทางในการจัดการโรงเรียนอนุบาลเอกชน ในอำเภอมือง จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียนอนุบาลเอกชน อำเภอมือง จังหวัดเพชรบุรี ผู้ให้ข้อมูล ประกอบด้วย ผู้ปกครองนักเรียนจำนวน 362 คน และผู้ปกครองที่เข้าร่วมการสนทนากลุ่ม(Focus Group) จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามและการสนทนากลุ่ม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ(%) ค่าเฉลี่ย($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) และการวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลเอกชน อำเภอมือง จังหวัดเพชรบุรี โดยภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการบริหารวิชาการ ด้านบริหารงานบุคคล ด้านบริหารงานทั่วไป และด้านบริหารงบประมาณ ตามลำดับ

2. แนวทางในการจัดการโรงเรียนอนุบาลเอกชน อำเภอมือง จังหวัดเพชรบุรี ในด้านงบประมาณรัฐบาลควรจะพิจารณาความเท่าเทียมกันทางด้านการบริหารจัดการด้านงบประมาณ หรือ

การสนับสนุนสื่อการศึกษา และสื่อการสอนเพิ่มเติมให้กับโรงเรียนที่ไม่ได้รับการอุดหนุนจากรัฐบาล นอกจากนั้นภาครัฐควรจัดให้มีการอบรม ศึกษาดูงานวิชาการสถานศึกษา ไม่คิดค่าใช้จ่ายหรือเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูกลง และผู้บริหารควรมีการการจัดให้มีเอกสารประชาสัมพันธ์การดำเนินงาน และกิจกรรมต่างๆของโรงเรียน และมีการเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

พระอธิการจำหมาย จุลลิกขี (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดในจังหวัดกระบี่ วัดอุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อ ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในจังหวัดกระบี่ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหาร ครูพี่เลี้ยง และกรรมการศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในจังหวัดกระบี่ จำนวน 241 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 217 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 89.66 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า การบริหารศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ทั้ง 10 ด้านมีการปฏิบัติระดับปานกลาง 3 ด้านคือ 1) ด้านอาคารสถานที่ 2) ด้านการจัดการเกี่ยวกับด้านความปลอดภัย 3) ด้านการจัดทำทะเบียนและการจัดทำข้อมูล ส่วนอีก 7 ด้านมีการปฏิบัติระดับมากคือ 1) ด้านวัสดุอุปกรณ์ 2) ด้านบุคลากร 3) ด้านการประเมินผล 4) ด้านการจัดกิจกรรมให้บริการแก่เด็ก 5) ด้านความสัมพันธ์ชุมชนและการประชาสัมพันธ์ 6) ด้านการรายงานเกี่ยวกับเด็กและรายงานผลการดำเนินงานและ 7) ด้านการจัดกิจกรรมเสริมอื่นๆตามลำดับ ปัญหาการบริหารศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ปัญหาการบริหารและการจัดการมีปัญหาระดับมาก ปัญหาด้านบุคลากรมีปัญหาในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาด้านความสัมพันธ์ชุมชน มีปัญหาด้านความปลอดภัยค่อนข้างไปทางน้อยตามลำดับ

2) ความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัย และการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับการศึกษาปฐมวัยของผู้ปกครอง

นันทิยา รักตประจิด (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษาปฐมวัยของกองทัพอากาศ การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษาปฐมวัยของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในสถานศึกษาปฐมวัยของกองทัพอากาศ ในด้านต่างๆ 6 ด้านได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลากร ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ด้านการบริการ และด้านความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษากับครอบครัวและชุมชน เปรียบเทียบความต้องการของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษาปฐมวัยของกองทัพอากาศ จำแนกตามสถานศึกษา ประสพการณ์การดูแลเด็กปฐมวัยและวุฒิทางการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ครั้งนี้เป็นผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในสถานศึกษาปฐมวัยของกองทัพอากาศ 12 แห่ง จำนวน 522 คน เป็นผู้บริหาร จำนวน 24 คน ครู จำนวน 88 คน และผู้ปกครอง จำนวน 410 คน ซึ่งได้จากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบบเจาะจง และวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น ร้อยละ 20 ของจำนวนผู้ปกครองในสถานศึกษาปฐมวัยที่มีจำนวนนักเรียนมากกว่า 70 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในสถานศึกษาปฐมวัยของกองทัพอากาศ มีความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัยในระดับมากและมากที่สุดทั้ง 6 ด้าน

2. ความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัยของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในสถานศึกษาปฐมวัยของกองทัพอากาศ เมื่อเปรียบเทียบตามประเภทสถานศึกษาปฐมวัย ประสบการณ์การดูแลเด็ก 0-5 ปี และวุฒิการศึกษาแล้วพบว่า

2.1 ผู้บริหารที่อยู่ในสถานศึกษาต่างกัน มีประสบการณ์การบริหารต่างกัน และมีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัยด้านการบริหาร ด้านบุคลากร ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ด้านการบริการ และด้านความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษากับครอบครัวและชุมชนไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ครูที่อยู่ในสถานศึกษาต่างกัน มีความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัยทั้ง 6 ด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความต้องการในการจัดการศึกษาด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ด้านบุคลากร ด้านการจัดสภาพแวดล้อม และด้านความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษากับครอบครัวและชุมชนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนครูที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการในการจัดการศึกษาด้านการบริหาร ด้านบุคลากร และด้านการบริการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ผู้ปกครองของเด็กในสถานศึกษาต่างกัน และมีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัยทั้ง 6 ด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มามี โชติมา (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลโชติมา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร การศึกษาครั้งนี้มีมุ่งศึกษาความต้องการของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลโชติมา 4 ด้านคือ การจัดประสบการณ์และกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน การจัดบริการนักเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง จำแนกตาม อายุ วุฒิการศึกษา อาชีพ และรายได้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้ปกครองนักเรียนที่กำลังศึกษาในโรงเรียนอนุบาลโชติมา

จำนวน 77 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมี 2 ชนิดคือ 1) แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ มีจำนวน 41 ข้อ ศึกษาระดับความต้องการของผู้ปกครองและสภาพปัจจุบันของโรงเรียนใน 4 ด้านคือ การจัดประสบการณ์และกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน การจัดบริการนักเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง 2. แบบบันทึกการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะหรือแนวทางแก้ปัญหาในการจัดการศึกษาของโรงเรียนใน 4 ด้านดังกล่าว จำนวน 5 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มใช้ t-test และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไปใช้ F-test ในกรณีที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใช้การทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Scheffe' s test ผลการศึกษาความต้องการของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลโชติมา พบว่า ผู้ปกครองมีความต้องการในการจัดการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน และเมื่อเปรียบเทียบความต้องการตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้พบว่า

1. ผู้ปกครองมีความต้องการในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับมากกว่าระดับสภาพปัจจุบันทุกด้าน
2. ผู้ปกครองที่มีอายุแตกต่างกันมีความต้องการในการจัดการศึกษาไม่แตกต่างกัน
3. ผู้ปกครองที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกันมีความต้องการในการจัดการศึกษาในด้านการจัดประสบการณ์และกิจกรรมการเรียนการสอน เฉพาะข้อ 7 การจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ได้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความต้องการในข้อนี้ต่ำกว่ากลุ่มที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนในด้านอื่นๆ ไม่แตกต่างกันทุกข้อ
4. ผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความต้องการในการจัดการศึกษาไม่แตกต่างกัน
5. ผู้ปกครองที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันมีความต้องการในการจัดการศึกษาไม่แตกต่างกัน

จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองเกี่ยวกับความคิดเห็นในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอนุบาลโชติมาทั้ง 4 ด้านพบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความพอใจในการจัดการศึกษาทุกด้าน นับได้ว่าเป็นโรงเรียนที่มีคุณภาพ และเห็นว่าควรจะเปิดสอนในระดับประถมศึกษาด้วยเพื่อให้เกิดการต่อเนื่อง

ทิพาพร ตันมศิริ(2551) ทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กระดับปฐมวัยในโรงเรียน

นานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คอ ผู้ปกครองของนักเรียนระดับปฐมวัยที่กำล้งศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ในโรงเรียนนานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 113 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบและมาตราส่วนประมาณค่า ตามความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กระดับปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมเกี่ยวกับความต้องการของผู้ปกครองของนักเรียนระดับปฐมวัยเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กระดับปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขอนามัยและความปลอดภัย ด้านครูและบุคลากรและด้านการจัดบริการอาหารสำหรับเด็ก และระดับมาก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม ด้านการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง และด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ปกครอง คือ ผู้ปกครองให้ความสำคัญในด้านความปลอดภัยของรลโรงเรียน ให้โรงเรียนมีงบประมาณในการส่งครูไปอบรมตามสถานที่ต่าง ๆ ที่มีการจัดประชุมของโรงเรียนนานาชาติ การจัดอาหารไม่ควรมีเมนูซ้ำ ๆ กัน หลักสูตรและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องควรได้รับการแปลเป็นภาษาไทย นอกเหนือจากนั้นการจัดการเรียนการสอนควรบูรณาการเนื้อหาที่เรียนกับการนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน

วัชรภรณ์ พยัคฆ์เมธิ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการจัดการศึกษาปฐมวัยในอำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการจัดการศึกษาปฐมวัยในอำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ และเพื่อเปรียบเทียบความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการจัดการศึกษาปฐมวัย จำแนกตามความเกี่ยวข้องกับเด็ก วุฒิการศึกษา รายได้ต่อเดือน และอาชีพของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นผู้ปกครองเด็กระดับปฐมวัย ในอำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 288 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบมีระบบ(Systematic Random) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการจัดการศึกษาปฐมวัย เป็นมาตรประเมินค่า 5 ระดับ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที(t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว(One-Way ANOVA) ในกรณีทีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะใช้การเปรียบเทียบพหุคูณโดยใช้วิธี LSD(Fisher's Least-Significant Different) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการของผู้ปกครองเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการจัดการศึกษาปฐมวัย ในภาพรวมพบว่า ผู้ปกครองมีความต้องการอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับดังนี้ ด้าน

ครูและพี่เลี้ยงเด็ก ด้านอาหารและสุขภาพ ด้านความปลอดภัย ด้านการส่งเสริมภูมิปัญญา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการจัดสภาพแวดล้อม และด้านการบริการอื่นๆ

2. การเปรียบเทียบความต้องการคือ จำแนกตามความเกี่ยวข้องกับเด็ก และอาชีพของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองมีความต้องการเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการจัดการศึกษาปฐมวัยไม่แตกต่างกัน จำแนกตามวุฒิการศึกษา และรายได้ต่อเดือนพบว่า ผู้ปกครองมีความต้องการเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการจัดการศึกษาปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$ ยกเว้นด้านอาหารและสุขภาพ ผู้ปกครองมีความต้องการไม่แตกต่างกัน

พระสมุห์ วินัย บุตรทิพย์ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการจัดการเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียนของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในจังหวัดกระบี่ วัดถึงประสิทธิผลการวิจัยครั้งนี้เพื่อ ศึกษาความหวังของผู้ปกครองต่อการจัดการเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียนของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในจังหวัดกระบี่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้ปกครองเด็กก่อนวัยเรียนของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ ในจังหวัดกระบี่ รวมทั้งสิ้น 297 คน สุ่มโดยวิธีการแบ่งเป็นชั้นภูมิชนิดที่เป็นสัดส่วน(Proportionate Stratified Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ(Checklist) และมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้ปกครองเด็กก่อนวัยเรียนของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ ในจังหวัดกระบี่ มีความคาดหวังต่อการจัดการอบรมเลี้ยงดูของศูนย์อบรมในระดับมากเป็นส่วนใหญ่ คือมีความคาดหวังในที่จะให้ศูนย์อบรมเลี้ยงดูและการให้การศึกษาแก่เด็กทุกด้านทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาตามด้วยวัย เป็นการจัดการด้านการเรียนการสอน เพื่อให้เด็กมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์และคุณลักษณะตามวัย ระดับก่อนวัยเรียนการสอนเพื่อให้เด็กมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์และคุณลักษณะตามวัย ระดับก่อนวัยเรียนมีสุขภาพดี เจริญเติบโตตามวัย และมีพฤติกรรมอนามัยที่เหมาะสม ใช้กล้ามเนื้อใหญ่กล้ามเนื้อเล็กได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์กัน มีความร่าเริง แจ่มใส มีความสุข และความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น มีคุณธรรมและจริยธรรม มีวินัยในตนเอง และมีความรับผิดชอบ เมื่อแยกเป็นแต่ละงานปรากฏว่า งานที่ผู้ปกครองคาดหวังให้ศูนย์อบรมจัดการอบรมเลี้ยงดูมากคือ งานด้านพัฒนาด้านตนเอง งานด้านคุณธรรมจริยธรรม งานด้านมนุษยสัมพันธ์ งานด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิตกิจกรรมเสริมประสบการณ์สื่อสารได้เหมาะสมกับวัย เป็นการพัฒนาเด็กโดยยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษา

จุฬารักษ์ ประจงพงศ์พันธุ์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชน เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มี

วัตถุประสงค์ 4 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครอง 2) เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครอง 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครอง และ 4) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของผู้ปกครองเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชน แยกตามสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ปกครองที่เป็นบิดาหรือมารดาของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 1-3 โรงเรียนอนุบาลเอกชน เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 351 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างเองโดยเป็นแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิด สถิติและวิธีวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ การทดสอบค่าไคสแควร์ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว และการวิเคราะห์เปรียบเทียบพหุคูณ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผู้ปกครองส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประกอบอาชีพรับจ้างภาคเอกชน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 10,001-20,000 บาท

2. ทัศนคติของผู้ปกครองเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครองในระดับมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยเกี่ยวกับสถานศึกษาด้านการบริหารโรงเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการแสดงบทบาทหน้าที่ครู ด้านการอำนวยความสะดวกและการบริการ และด้านการรักษาความปลอดภัย รองลงมาคือ ระดับมาก ได้แก่ ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเกี่ยวกับสถานศึกษาด้านความมีชื่อเสียงของโรงเรียน ด้านทำเลที่ตั้งอาคารสถานที่ และด้านวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลในระดับปานกลางมีเพียงด้านเดียวคือ ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองกับทัศนคติของผู้ปกครองเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนโดยภาพรวมพบว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของผู้ปกครองเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครอง ส่วนอาชีพและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของผู้ปกครองเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนในภาพรวม

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองและค่าใช้จ่ายในการศึกษากับการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครองแยกเป็นรายด้านพบว่า 1) ระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนในทัศนคติของผู้ปกครองด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ด้านทำเลที่ตั้งอาคารสถานที่ ด้านการบริหารโรงเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการแสดงบทบาทหน้าที่ครู ด้านการอำนวยความสะดวกและการบริการ ด้านการรักษาความปลอดภัย และด้านวิธีการจัดเก็บค่า

ธรรมเนียมการเรียน 2) อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนในทัศนะของผู้ปกครองด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ด้านทำเลที่ตั้งอาคารสถานที่ ด้านการบริหารโรงเรียน และด้านการอำนวยความสะดวกและการบริการ 3) รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนในทัศนะของผู้ปกครองด้านทำเลที่ตั้ง อาคารสถานที่

4. การเปรียบเทียบการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนในทัศนะของผู้ปกครอง จำแนกตามสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมพบว่า ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีทัศนะแตกต่างกันในด้านอิทธิพลของค่าใช้จ่ายในการศึกษา ด้านทำเลที่ตั้งอาคารสถานที่ ด้านการบริหารโรงเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการแสดงบทบาทหน้าที่ครู และด้านการรักษาความปลอดภัยต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนแตกต่างกัน จากการเปรียบเทียบอาชีพผู้ปกครองพบว่า ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพต่างกันจะมีทัศนะแตกต่างกันในด้านอิทธิพลของทำเลที่ตั้งอาคารสถานที่ และด้านการบริหารโรงเรียนต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนแตกต่างกัน และพบว่าผู้ปกครองที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันจะมีทัศนะแตกต่างกันในด้านอิทธิพลของการอำนวยความสะดวกและการบริการต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนแตกต่างกัน

นารี จันทร์ภิรมย์ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับปฐมวัยในโรงเรียนกลุ่มวัดเกิด เทศบาลนครเชียงใหม่ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับปฐมวัยในโรงเรียนกลุ่มวัดเกิด เทศบาลนครเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้เป็นผู้ปกครองของนักเรียนระดับปฐมวัยในโรงเรียนกลุ่มวัดเกิด เทศบาลนครเชียงใหม่ จำนวน 205 คน ปีการศึกษา 2550 เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวข้างต้น นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ความถี่ และร้อยละ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ในการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับปฐมวัยในโรงเรียนกลุ่มวัดเกิด เทศบาลนครเชียงใหม่ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นว่า ครูเป็นแบบอย่างที่ดี ครูมีมนุษยสัมพันธ์ดี ครูดูแลเอาใจใส่นักเรียน มีความสะดวกในการเดินทาง ในด้านสังคมโรงเรียนเป็นที่ยอมรับของชุมชนและร่วมอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น มีกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวก ห้องสมุดมีสื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับวัย และมีการจัดแสดงผลงานนักเรียน แต่ที่ผู้ปกครองเกินครึ่งเห็นว่าไม่ใช่มีเพียงประเด็นเดียวคือ มีเพื่อนแนะนำ

ธนาวรรณ อัครวราชนัย (2550) ทำการวิจัยเรื่อง เหตุผลในการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครองในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ ศึกษาเหตุผลในการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครองในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เขต

พื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือผู้ปกครองของนักเรียน ชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 1 ภาคปลายปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนอนุบาลเอกชนในเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 286 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม และใช้การหาค่าร้อยละวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 31-40 ปีมีการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับจ้างและธุรกิจส่วนตัว ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องเป็นมารดาของเด็กและมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท เหตุผลที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกโรงเรียนอนุบาลมีดังต่อไปนี้ 1) เหตุผลด้านงานวิชาการ ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา 2) เหตุผลด้านบทบาทหน้าที่ของครู ได้แก่ การที่ครูมอบหมายงานโดยคำนึงถึงความสามารถของเด็ก 3) เหตุผลด้านอาคารสถานที่และการจัดสภาพแวดล้อม ได้แก่ จำนวนห้องเรียนและขนาดของห้องมีความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน 4) เหตุผลด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนและโรงเรียนกับผู้ปกครอง ได้การรายงานความก้าวหน้า พฤติกรรมและพัฒนาการของเด็กอย่างสม่ำเสมอ 5) เหตุผลด้านการบริการนักเรียน ได้แก่การฝึกสุขนิสัยที่ดีในการรับประทานอาหาร มาตรการในการช่วยเหลือและป้องกันอุบัติเหตุ และการตรวจสอบสุขภาพเด็กเป็นประจำ 6) เหตุผลด้านค่าธรรมเนียมการเรียนและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ได้แก่ โรงเรียนมีค่าเล่าเรียนเหมาะสมและค่าใช้จ่ายในกิจกรรมพิเศษเหมาะสม

3) ความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา

বিদ্যা রূপতঃ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ความพร้อมในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ การศึกษาความพร้อมในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อทราบความคิดเห็นที่มีต่อความพร้อมในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ ของสมาชิกสภาอบต. กับผู้บริหารสถานศึกษา 2) เพื่อทราบระดับความรู้เกี่ยวกับการกระจายอำนาจและการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยของกรรมการบริหารและบุคลากรของ อบต. ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ และ 3) เพื่อเสนอแนวทางเตรียมความพร้อมในการจัดการศึกษา สำหรับ อบต. การศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย การวิจัยเชิงเอกสารและการวิจัยสำรวจ โดยการวิจัยเชิงเอกสาร ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก อบต. 3 แห่งในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่าง และการวิจัยเชิงสำรวจ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการใช้แบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างคือ สมาชิกสภา อบต. ผู้บริหารและพนักงานส่วนตำบลใน อบต. และผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัด สบอ. เมืองเชียงใหม่รวมทั้งหมด 100 คน การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการวิจัยเชิงสำรวจใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS ในการคำนวณ ค่าสถิติที่ใช้

วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยเลขคณิต สำหรับการทดสอบสมมติฐาน ใช้ค่าสถิติการทดสอบไค-สแควร์ โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ผู้บริหารสถานศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ไม่เห็นด้วยต่อความพร้อมในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยของ อบต. ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ ขณะที่สมาชิกสภา อบต. ส่วนใหญ่เห็นด้วย
2. กรรมการบริหารและพนักงานส่วนตำบลของ อบต. ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ มีความรู้เกี่ยวกับการกระจายอำนาจและการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย อยู่ในระดับปานกลาง
3. อบต. ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ มีศักยภาพในการกำหนดนโยบายหรือแผนงานด้านการจัดการศึกษาระดับต่ำ
4. ความคิดเห็นที่มีต่อความพร้อมในการจัดการศึกษา มีความสัมพันธ์กับความแตกต่างของอาชีพ คือ สมาชิกสภา อบต. กับผู้บริหารสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญโดยสมาชิกสภา อบต. ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไปในทางเห็นด้วย แต่ผู้บริหารสถานศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไปในทางไม่เห็นด้วย
5. ข้อเสนอแนะทางการเตรียมความพร้อมในการจัดการศึกษาแก่องค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ 1) กาส่งเสริมการรวมตัวเป็นเครือข่ายเพื่อพัฒนาทางการศึกษาระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2) การจัดทำโครงการทดลองนำร่อง 3) การส่งเสริมให้มีชุมชนทางการศึกษา

พัชรี ชุ่มสวัสดิ์ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง ความพร้อมในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาบ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย ขององค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาบ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ประชากรที่ใช้เป็นบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาบ และผู้นำชุมชน จำนวน 140 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามในเรื่องดังกล่าวข้างต้น นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ความถี่ และร้อยละ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาบมีความพร้อมในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย ในประเด็นต่อไปนี้ เห็นความสำคัญของการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย ส่งเสริมให้บุคลากรที่จัดการศึกษาระดับปฐมวัยเข้ารับการอบรม และสัมมนาเพื่อพัฒนาตนเอง ให้ความสำคัญกับการจัดสรรงบประมาณในการจัดการศึกษา สร้างแผนงานการใช้จ่ายงบประมาณของรัฐบาล ด้านวัสดุอุปกรณ์และอาคารสถานที่ จัดโครงสร้างการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย วางแผนจัดการศึกษาระดับปฐมวัย และเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมจัดการศึกษาระดับปฐมวัย

4) ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา

โสธร บุญเลิศ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาประสิทธิผลของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด จังหวัดบุรีรัมย์ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด จังหวัดบุรีรัมย์ ในด้านการบริหารจัดการศูนย์ และผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ ตามความคิดเห็นของครูพี่เลี้ยง และระดับผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ ตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง 2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของศูนย์ในด้านการบริหารจัดการศูนย์ และผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ ตามความคิดเห็นของครูพี่เลี้ยง จำแนกตามขนาดของศูนย์ สถานที่ตั้ง ศูนย์ ภูมิการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน 3) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของศูนย์ในด้านผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง คือ ครูพี่เลี้ยงและผู้ปกครอง และ 4) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของศูนย์ในด้านผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ จำแนกตามขนาดของศูนย์ สถานที่ตั้งศูนย์ ภูมิการศึกษา และระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูพี่เลี้ยง จำนวน 278 คน และผู้ปกครองจำนวน 421 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างศูนย์แบบแบ่งชั้น(Stratified Random Sampling) และเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ(Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบที(t-test Independent Sample) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด จังหวัดบุรีรัมย์ ในด้านการบริหารจัดการศูนย์ และผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ ตามความคิดเห็นของครูพี่เลี้ยงอยู่ในระดับมากทั้ง 2 ด้าน และ ผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ ตามความคิดเห็นของผู้ปกครองอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบประสิทธิผลของศูนย์ ในด้านการบริหารจัดการศูนย์ และผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ของศูนย์ ตามความคิดเห็นของครูพี่เลี้ยง เมื่อจำแนกตามขนาดของศูนย์ และสถานที่ตั้งศูนย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกตามประสบการณ์การทำงานพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อจำแนกตามภูมิการศึกษาพบว่า ไม่พบความแตกต่าง

3. การเปรียบเทียบประสิทธิผลของศูนย์ในด้านผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ของศูนย์ เมื่อจำแนกตามสถานภาพกลุ่มตัวอย่างคือ ครูพี่เลี้ยงและผู้ปกครองพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. การเปรียบเทียบประสิทธิผลของศูนย์ในด้านผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ของศูนย์ ตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง เมื่อจำแนกตามขนาดของศูนย์ ภูมิการศึกษา และระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อจำแนกตามสถานที่ตั้ง

ศูนย์ไม่พบความแตกต่าง

สุมนหา จุลชาติ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวนผู้บริหาร 186 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสหสัมพันธ์ และการถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า

1. ตัวแปรปัจจัยประกอบด้วย ปัจจัยด้านโรงเรียน ได้แก่ สภาพแวดล้อมของโรงเรียน ปัจจัยด้านผู้บริหาร ได้แก่ พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งสัมพันธ์ พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งงาน ปัจจัยด้านครู ได้แก่ การปฏิบัติงานตามบทบาทและบุคลิกลักษณะของครูในโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมาก

2. ประสิทธิภาพของโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้แก่ ความสามารถในการปรับตัวของโรงเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามัคคีของครู อยู่ในระดับมาก

3. ตัวแปรสภาพแวดล้อมของโรงเรียน พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งงาน พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งสัมพันธ์ การปฏิบัติงานตามบทบาทและบุคลิกลักษณะของครู มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ตัวแปรสภาพแวดล้อมของโรงเรียน พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งงาน การปฏิบัติงานตามบทบาทและบุคลิกลักษณะของครู มีอำนาจในการพยากรณ์ประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 68.00

เจษฎาภรณ์ สิริพัชโรธรณ์ (2550) ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อสถานรับเลี้ยงเด็กปฐมวัยของรัฐในจังหวัดนนทบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ลักษณะพื้นฐานของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยในจังหวัดนนทบุรี 2) ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อสถานรับเลี้ยงเด็กปฐมวัยของรัฐในจังหวัดนนทบุรี ของผู้ปกครองที่มีลักษณะพื้นฐานแตกต่าง

กัน โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 348 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทาง เดียว(One-Way Analysis of Variance) กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุเฉลี่ย อายุ 31-40 ปี มีวุฒิการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา นั้บถือศาสนาพุทธ และมีอาชีพรับจ้าง รายได้ของ ครอบครัวเฉลี่ย 5,001-10,000 บาท สามีภรรยาอยู่ด้วยกัน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อสถานรับเลี้ยงเด็กปฐมวัยของรัฐในจังหวัดนนทบุรี โดย รวมพึงพอใจมาก คือด้านบุคลากรในสถานรับเลี้ยงเด็ก ด้านการจัดประสบการณ์สำหรับเด็ก ปฐมวัยด้านครุภัณฑ์และอุปกรณ์การเตรียมความพร้อม ด้านสุขภาพและความปลอดภัย และด้าน สภาพแวดล้อม อาคารและสถานที่ตามลำดับ พึงพอใจปานกลางในด้านอาหารและโภชนาการ

2. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า 1) ผู้ปกครองที่มีเพศ อายุ และวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อสถานรับเลี้ยงเด็กปฐมวัยของรัฐในจังหวัดนนทบุรี ไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผู้ปกครองที่นับถือศาสนา และมีรายได้ครอบครัวแตกต่างกันมี ความพึงพอใจต่อสถานรับเลี้ยงเด็กปฐมวัยของรัฐในจังหวัดนนทบุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผู้ปกครองที่มีอาชีพและสถานภาพสมรส แตกต่างกันอย่างมีความพึงพอใจต่อ สถานรับเลี้ยงเด็กปฐมวัยของรัฐในจังหวัดนนทบุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. สภาพการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานพัฒนาเด็ก ในภาพรวมทั้งด้านการดูแลและการ จัดการศึกษา เมื่อจำแนกตามสถานภาพ ขนาดของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย และสัดส่วนของผู้ดูแล ไม่แตกต่างกัน

4. ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษาปฐมวัย ในภาพรวมและเมื่อจำแนก ตามสถานภาพ ขนาดของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย และสัดส่วนของผู้ดูแลมีสภาพการจัดการศึกษา ไม่แตกต่างกัน

รุ่งริ้วา กิจสมักร (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบอสโกพิทักษ์ จังหวัดนครปฐม การวิจัยครั้งนี้มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ของเด็ก ปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการ ศึกษา 2547 โรงเรียนบอสโกพิทักษ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 100 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้ปกครองเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึง ประสงค์ของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็ก ปฐมวัยอยู่ในระดับมาก ทุกด้านคือ ด้านอารมณ์ จิตใจ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา และด้านร่างกาย

ตามลำดับ

นิภารัตน์ รื่นสุข (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของผู้ปกครองเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและการจัดสวัสดิภาพของนักเรียนในโรงเรียนอนุบาลประทีป อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและการจัดสวัสดิภาพของนักเรียนในโรงเรียนอนุบาลประทีป อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ใน 2 ด้านคือ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการจัดสวัสดิภาพของนักเรียน ประกอบด้วย การจัดอาคารและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และการบริการรับส่งนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 83 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เครื่องมือไมโครคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows คำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test, F-test ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ปกครองนักเรียนในโรงเรียนอนุบาลประทีป อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี มีความพึงพอใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและการจัดสวัสดิภาพของนักเรียนในโรงเรียนอนุบาลประทีป โดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจาก การบริการรับส่งนักเรียน ด้านการจัดสวัสดิภาพอาคารและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และด้านการเรียนการสอน สื่อ อุปกรณ์ตามลำดับ

2. ผู้ปกครองนักเรียนในโรงเรียนอนุบาลประทีป อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานีที่มีระดับการศึกษา อายุ และอาชีพต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน สื่อ อุปกรณ์การจัดสวัสดิภาพอาคารและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และการบริการรับส่งนักเรียน โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

5) ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย ในสถานศึกษา

จินตนา เหนือเกาะหวาย (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมของผู้บริหารและครูโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด ต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาปฐมวัย ตามมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้บริหาร หัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาลที่มีความรู้ความเข้าใจการปฏิบัติและปัญหาในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาปฐมวัย ตามมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติของแต่ละภูมิภาค และเปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งและภูมิภาค กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาล ของโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัดโรงเรียนละ 3 คน จาก 75 จังหวัด รวมทั้งสิ้น 225 คน

ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง และการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่า F วิเคราะห์ความแปรปรวน(One-Way ANOVA) โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's) ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาล มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาปฐมวัยในภาพรวมอยู่ในระดับถูกต้องมาก มีการนำไปปฏิบัติระดับมาก และในการปฏิบัติมีปัญหาน้อยที่สุด เมื่อจำแนกตามภูมิภาคพบว่า ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาล มีความรู้ความเข้าใจถูกต้องมาก สำหรับการปฏิบัติพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนภาคใต้ปฏิบัติมากที่สุด หัวหน้าสายชั้นอนุบาลปฏิบัติทุกภาค ครูผู้สอนชั้นอนุบาลปฏิบัติมากที่สุด ส่วนปัญหาพบว่า ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาลมีปัญหาน้อยที่สุด

2. ความรู้ความเข้าใจของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาลในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อจำแนกตามภูมิภาคพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนแต่ละภาคมีความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้บริหารโรงเรียนภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างจากภาคใต้ และภาคเหนือ ส่วนหัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาล จำแนกตามภูมิภาคไม่แตกต่างกัน

3. การปฏิบัติของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาลในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาปฐมวัยในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อจำแนกตามภูมิภาคพบว่า ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายชั้นอนุบาลแต่ละภูมิภาคมีการปฏิบัติไม่แตกต่างกัน ส่วนครูผู้สอนชั้นอนุบาลภาคใต้มีการปฏิบัติต่างจากภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ปัญหาของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายชั้นอนุบาล และครูผู้สอนชั้นอนุบาลในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาปฐมวัยในภาพรวมและจำแนกตามภูมิภาค มีปัญหาไม่แตกต่างกัน เดียนา รักษมณี (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารโรงเรียนอนุบาล เอกชนมุสลิม กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารโรงเรียนอนุบาลเอกชนมุสลิม กรุงเทพมหานคร กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ โรงเรียนอนุบาลเอกชนมุสลิม โดยผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ผู้บริหาร 10 คนและครูผู้สอน 73 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม แบบสังเกตสภาพแวดล้อม และแบบวิเคราะห์เอกสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการ หาค่าความถี่และร้อยละ และหาค่าคะแนนเพื่อการลำดับความสำคัญ ผลการวิจัยพบว่า

1. การสร้างหลักสูตรที่เหมาะสม

1.1 โรงเรียนมีนโยบายเน้นการเตรียมความพร้อม โดยคำนึงถึงพัฒนาการและการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับวัยสอดคล้องกับมาตรฐานหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบด้านการศึกษา มีการประยุกต์หลักการอิสลามมาใช้ในการสร้างหลักสูตร มีการนำเสนอสูตรไปใช้โดยการวางแผนการจัดการเรียนรู้ จัดครูเข้าสอนตามประสบการณ์ มีการสนับสนุนการผลิตสื่อและมีการประเมินผลหลักสูตรโดยประเมินจากผลการจัดการเรียนรู้

1.2 ปัญหา คือ ขาดการวางแผนที่ชัดเจนและเป็นระบบ ไม่ตอบสนองความต้องการ ความสนใจและความแตกต่างระหว่างบุคคล และครูและบุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจในการนำหลักสูตรไปใช้

2. การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก

2.1 โรงเรียนสนับสนุนให้มีการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เหมาะสมกับวัย พัฒนาการ ความต้องการ และความสนใจของแต่ละบุคคล ให้ความสำคัญกับการมีบุคลากรที่มีความรู้ด้านปฐมวัย โดยเน้นด้านความสะอาดและความปลอดภัย

2.2 ปัญหา คือ ขาดสื่อวัสดุ อุปกรณ์ ขาดงบประมาณสนับสนุน

3. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก

3.1 โรงเรียนมีการวางแผนจัดกิจกรรมโดยจัดทำเป็นโครงการ มีการกำหนดกิจกรรม และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วม โดยคำนึงถึงความสามารถในการเรียนรู้ และพัฒนาการ

3.2 ปัญหา คือ กิจกรรมไม่ตอบสนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างของผู้เรียน และไม่สอดคล้องกับพัฒนาการ

4. การบูรณาการการเรียนรู้

4.1 โรงเรียนมีการวางแผนบูรณาการ มีการจัดกิจกรรมบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงพัฒนาการและการเรียนรู้

4.2 ปัญหา คือ บุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจ

5. การประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก

5.1 โรงเรียนมีการกำหนดแนวทางการวัดและประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและแนวการจัดประสบการณ์

5.2 ปัญหา คือ บุคลากรขาดความรู้ในการสร้าง ใช้เครื่องมือ และวิธีประเมิน

6. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับครอบครัวของเด็ก

6.1 โรงเรียนมีการวางแผน รวบรวมข้อมูล กำหนดแนวทางดำเนินการจัดกิจกรรม เพื่อให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรม

6.2 ปัญหา คือ ความเข้าใจที่ไม่ตรงกันระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียน ในการนำหลัก

การอิสลามเข้ามาใช้ในการบริหารโรงเรียน โรงเรียนไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก

มณฑา โฉมราช (2548) สภาพและปัญหาการจัดการศึกษาปฐมวัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาปฐมวัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 ประชากรเป็นผู้บริหารและครูผู้สอนระดับปฐมวัย ของโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 318 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า สภาพการจัดการศึกษาปฐมวัยทั้ง 6 ด้าน ทั้งผู้บริหารและครูผู้สอน มีความเห็นตรงกันว่า โรงเรียนมีการปฏิบัติในระดับมากถึงมากที่สุด ได้แก่ 1) ด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก 2) ด้านการบูรณาการการเรียนรู้ 3) ด้านการประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ ส่วนด้านที่ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความเห็นแตกต่างกัน ได้แก่ 1) ด้านการจัดทำหลักสูตรที่เหมาะสม 2) ด้านการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก และ 3) ด้านความสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชนในการจัดการศึกษา สำหรับปัญหาการจัดการศึกษาปฐมวัย ทั้งผู้บริหารและครูผู้สอนมีความเห็นว่า โรงเรียนมีปัญหาระดับมากถึงมากที่สุด 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดทำหลักสูตรที่เหมาะสม 2) ด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก 3) ด้านการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก 4) ด้านการประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก ส่วนด้านที่ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความเห็นแตกต่างกัน ได้แก่ 1) ด้านการบูรณาการการเรียนรู้ และ 2) ด้านความสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชนในการจัดการศึกษา

สุภารัตน์ ม่วงศิริ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาภาพลักษณ์ที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ ของโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและผู้ปกครอง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ ของโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร ตามความเห็นของผู้บริหารและผู้ปกครอง ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยประกอบด้วย ประชากรได้แก่ โรงเรียนอนุบาล 416 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอนุบาล 201 โรงเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามคือ ผู้บริหารโรงเรียนอนุบาล จำนวน 201 คน และผู้ปกครองในคณะกรรมการบริหารสถานศึกษาเอกชน ซึ่งเป็นโรงเรียนเดียวกับกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 1 คนต่อ 1 โรงเรียน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 402 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ภาพลักษณ์ที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ ทั้ง 7 ด้าน ของโรงเรียนอนุบาลตามความคิด

เห็นของผู้บริหาร และผู้ปกครอง พบว่า ภาพลักษณ์ที่เป็นจริงอยู่ในระดับที่เป็นจริงมากทุกด้าน และภาพลักษณ์ที่พึงประสงค์อยู่ในระดับที่พึงประสงค์มาก ยกเว้น ด้านสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน และด้านสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกห้องเรียน อยู่ในระดับที่พึงประสงค์มากที่สุด

2. เมื่อศึกษาเปรียบเทียบภาพลักษณ์ที่เป็นจริง และที่พึงประสงค์ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและผู้ปกครองพบว่า ภาพลักษณ์ของโรงเรียนอนุบาลทุกด้านมีความแตกต่างกัน เพชรรัตน์ เบี้ยเลี่ยม (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาสภาพ และปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย ในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในภาพรวมและจำแนกรายด้าน 2) เพื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำแนกตามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ขนาดของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย สัดส่วนของผู้ดูแลต่อจำนวนเด็ก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บริหารและผู้ดูแลเด็กของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยเอกชน จำนวน 180 คน ซึ่งได้มาจากประชากรทั้งหมดของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย กรมการพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในเขตกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ที่สร้างโดยผู้วิจัย มีค่าความเชื่อมั่น 0.98 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว ผลการศึกษาพบว่า

1. สภาพการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติมาก โดยเฉพาะโภชนาการ มีการปฏิบัติมากที่สุด ส่วนการจัดสภาพแวดล้อมมีการปฏิบัติ น้อยที่สุด ในด้านการจัดการศึกษาพบว่า การจัดประสบการณ์มีการปฏิบัติสูงที่สุด แต่การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองมีการปฏิบัติ น้อยที่สุด

2. ปัญหาการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ที่สุด พบว่า การจัดสภาพแวดล้อมมีปัญหามากที่สุด ส่วนความปลอดภัยมีปัญหาน้อยที่สุด สำหรับ การจัดการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย และการจัด ประสบการณ์มีปัญหาน้อยที่สุด

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย พบ

ว่า มีงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย จำนวน 31 เรื่อง จำแนกเป็น 5 ด้าน คือ 1) พันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัย 2) ความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัย และการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับการศึกษาปฐมวัย ของผู้ปกครอง 3) ความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา 4) ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา 5) ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1) พันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัย

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ด้านพันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัย มีจำนวน 11 เรื่อง จำแนกพันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัย เป็น 4 ประเภทได้แก่ 1) การจัดการเรียนร่วม มีงานวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 เรื่อง 2) การจัดการโรงเรียนบ้าน มีจำนวน 1 เรื่อง 3) การจัดการศึกษาในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก มีจำนวน 6 เรื่อง และ 4) การจัดการศึกษาปฐมวัยของโรงเรียน มีจำนวน 3 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า พันธกิจของการจัดการศึกษาปฐมวัยเป็น ดังนี้

1. การจัดการเรียนร่วม (กันยา จันทรีใจวงศ์) การจัดการเรียนร่วม การจัดการเรียนร่วม เป็นการจัดการเรียนร่วม ของเด็กปกติ กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในโรงเรียนสังกัดต่างๆ มีการกำหนดสิ่งต่อไปนี้ 1) จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับการพัฒนาในทุกๆ ด้านให้ใกล้เคียงกับเด็กปกติ 2) การจัดการศึกษาต้องเตรียมความพร้อมต่อไปนี้ เตรียมตัวเด็กก่อนเข้าเรียน เตรียมบุคลากร เตรียมการจัดกิจกรรม เตรียมการประเมินผล เตรียมอาคารสถานที่ และงบประมาณ

2. การจัดการโรงเรียนบ้าน (แสงเดือน นนทเปารยะ) การจัดการโรงเรียนบ้าน เป็น การจัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้านของพ่อแม่ที่จัดการเรียนการสอนให้แก่ลูกที่อยู่ในช่วงอายุ 3-6 ปี ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนบ้าน มีการกำหนด 1) รูปแบบการจัดการ ศึกษา 2) หลักการ 3) หลักสูตร 4) กิจกรรมการเรียนรู้ 5) สภาพแวดล้อม 6) สื่อ อุปกรณ์การสอน 7) การประเมินผล และ 8) บทบาทของพ่อแม่ที่จัดการศึกษาแบบโรงเรียนบ้าน

3. การจัดการศึกษาในศูนย์การจัดการศึกษา/ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก (เนงลักษณ์ โกศศิริ) การจัดการศึกษาในศูนย์การจัดการศึกษา ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ผลการวิจัยพบว่า สภาพการจัดการศึกษา ส่วนใหญ่พิจารณาใน 9 ด้านต่อไปนี้ 1) ด้านบุคลากร 2) ด้านธุรการ การเงินและพัสดุ 3) ด้านอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม 4) ด้านวิชาการและการจัดประสบการณ์แก่เด็ก 5) การเลือกใช้สื่อการเรียนรู้ 6) การประเมินผล 7) ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน 8) การประชาสัมพันธ์ และ 9) โภชนาการ

4. การจัดการศึกษาปฐมวัยของโรงเรียน (พระอธิการจำหมาย จุลสิกขี) การจัดการศึกษาปฐมวัยของโรงเรียน มี 10 ด้านมีการปฏิบัติระดับปานกลาง 3 ด้านคือ 1) ด้านอาคารสถานที่

2) ด้านการจัดการเกี่ยวกับด้านความปลอดภัย 3) ด้านการจัดทำทะเบียนและการจัดทำข้อมูลส่วน
อีก 7 ด้านมีการปฏิบัติระดับมากคือ 4) ด้านวัสดุอุปกรณ์ 5) ด้านบุคลากร 6) ด้านการประเมินผล
7) ด้านการจัดกิจกรรมให้บริการแก่เด็ก 8) ด้านความสัมพันธ์ชุมชนและการประชาสัมพันธ์ 9)
ด้านการรายงานเกี่ยวกับเด็กและรายงานผลการดำเนินงานและ 10) ด้านการจัดกิจกรรมเสริมอื่น ๆ

2) ความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัย และการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียน ระดับการศึกษาปฐมวัย ของผู้ปกครอง

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยด้าน
ความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัย และการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับการศึกษา
ปฐมวัย ของผู้ปกครอง มีจำนวน 8 เรื่อง จำแนกความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัย และการ
ตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับการศึกษาปฐมวัย ของผู้ปกครอง เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1)
ความต้องการในการจัดการศึกษาปฐมวัย มีจำนวน 5 เรื่อง 2) การตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียน
ระดับการศึกษาปฐมวัยของผู้ปกครอง มีจำนวน 3 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ความต้องการในการ
จัดการศึกษาปฐมวัย และการตัดสินใจส่งบุตรหลานเข้าเรียนระดับการศึกษาปฐมวัย ของผู้ปกครอง
เป็นดังนี้

1. ความต้องการ ในการจัดการศึกษาปฐมวัย พบว่ามี 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการบริหาร
2) ด้านหลักสูตรและการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน 3) ด้านบุคลากร 4) ด้านการจัดสภาพ
แวดล้อม 5) ด้านการบริการ และ 6) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างสถานศึกษากับครอบครัวและชุมชน

2. ลักษณะที่พึงประสงค์ในการจัดการศึกษาปฐมวัย พบว่ามี 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านครู
และพี่เลี้ยงเด็ก 2) ด้านอาหารและสุขภาพ 3) ด้านความปลอดภัย ด้านการส่งเสริมภูมิปัญญา 4)
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 5) ด้านการจัดสภาพแวดล้อม 6) ด้านการบริการอื่นๆ

3. เหตุผลในการตัดสินใจเลือกโรงเรียน พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือก
โรงเรียนอนุบาลเอกชนของผู้ปกครองในระดับมากที่สุด ได้แก่ 1. ปัจจัยเกี่ยวกับสถานศึกษา 1) ด้าน
การบริหารโรงเรียน 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการแสดงบทบาทหน้าที่ครู 4) ด้าน
การอำนวยความสะดวกและการบริการ 5) ด้านการรักษาความปลอดภัย รองลงมาคือ ระดับมาก
ได้แก่ 2.ปัจจัยด้านสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม 3. ปัจจัยเกี่ยวกับสถานศึกษา 1) ด้านความ
มีชื่อเสียงของโรงเรียน 2) ด้านทำเลที่ตั้งอาคารสถานที่ 3) ด้านวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการ
เรียน 4) ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลในระดับปานกลางมีเพียงด้านเดียวคือ ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการ
ศึกษา

4. เหตุผลในการตัดสินใจเลือกโรงเรียน พบว่า เหตุผลที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือก
โรงเรียนอนุบาลมี 6 ด้านต่อไปนี้ 1) เหตุผลด้านงานวิชาการ 2) เหตุผลด้านบทบาทหน้าที่ของครู

3) เหตุผลด้านอาคารสถานที่และการจัดสภาพแวดล้อม 4) เหตุผลด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และโรงเรียนกับผู้ปกครอง 5) เหตุผลด้านการบริการนักเรียน 6) เหตุผลด้านค่าธรรมเนียมการเรียนและค่าธรรมเนียมอื่นๆ

3) ความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ด้านความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา มีจำนวน 2 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา เป็นดังนี้

1. ความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัย ในการจัดการศึกษาแก่องค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ 1) ก่อส่งเสริมการรวมตัวเป็นเครือข่ายเพื่อพัฒนาทางการศึกษาระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 2) การจัดทำโครงการทดลองนำร่อง 3) การส่งเสริมให้มีชุมชนทางการศึกษา
2. ลักษณะความพร้อมในการจัดการศึกษาปฐมวัย ได้แก่ มีความพร้อมในด้านต่อไปนี้
 - 1) ให้ความสำคัญของการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย 2) ส่งเสริมให้บุคลากรที่จัดการศึกษาระดับปฐมวัยเข้ารับการอบรม และสัมมนาเพื่อพัฒนาตนเอง 3) ให้ความสำคัญกับการจัดสรรงบประมาณในการจัดการศึกษา 4) สร้างแผนงานการใช้จ่ายงบประมาณของรัฐบาลด้านวัสดุอุปกรณ์และอาคารสถานที่ 5) จัดโครงสร้างการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย 6) วางแผนจัดการศึกษาระดับปฐมวัย และ 7) เปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมจัดการศึกษาระดับปฐมวัย

4) ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ด้านประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา มีจำนวน 5 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา เป็นดังตารางต่อไปนี้

1. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับประสิทธิภาพของโรงเรียนเอกชน ปัจจัยที่สัมพันธ์กับประสิทธิภาพของโรงเรียนเอกชนประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านโรงเรียน ได้แก่ สภาพแวดล้อมของโรงเรียน 2) ปัจจัยด้านผู้บริหาร ได้แก่ พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งสัมพันธ์ พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งงาน 3) ปัจจัยด้านครู ได้แก่ การปฏิบัติงานตามบทบาทและบุคลิกลักษณะของครู ผลการประเมินพบว่าในโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมาก

2. ความพึงพอใจต่อสถานรับเลี้ยงเด็กปฐมวัยของรัฐ โดยรวมพึงพอใจมาก .ในด้านต่อไปนี้ 1) ด้านบุคลากรในสถานรับเลี้ยงเด็ก 2) ด้านการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย 3) ด้านครูพันธุ์และอุปกรณ์การ 4) เตรียมความพร้อม ด้านสุขภาพและความปลอดภัย และ 5) ด้านสภาพ

แวดล้อม อาคารและสถานที่ตามลำดับ ฟังพอใจปานกลางใน 6) ด้านอาหารและโภชนาการ

5) ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ด้านปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย มีจำนวน 5 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัย เป็นดังตารางต่อไปนี้

1. ปัญหาการจัดการศึกษาปฐมวัย สภาพและปัญหามี 6 ด้าน 1) ด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก 2) ด้านการบูรณาการการเรียนรู้ 3) ด้านการประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ 4) ด้านการจัดทำหลักสูตรที่เหมาะสม 5) ด้านการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก และ 6) ด้านความสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชนในการจัดการศึกษา

2. ปัญหาของการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ปัญหาการจัดการศึกษาปฐมวัยในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยในภาพรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด พบว่า การจัดสภาพแวดล้อมมีปัญหามากที่สุด ส่วนความปลอดภัยมีปัญหาน้อยที่สุด สำหรับการจัดการศึกษาพบว่าการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย และการจัดประสบการณ์มีปัญหาน้อยที่สุด

4.2 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน ครังนี้ ได้เสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน รายละเอียดของแต่ละส่วน มีดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน

สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน พบว่า มีการศึกษาใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) คุณลักษณะของครูผู้สอนเด็กปฐมวัยที่ต้องพัฒนา 2) กระบวนการพัฒนาครูผู้สอนเด็กปฐมวัย 3) ความรู้ความสามารถที่ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยได้รับจากการพัฒนา มีรายละเอียดประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย เรื่องที่วิจัย และสารสังเขป ดังต่อไปนี้

1) คุณลักษณะของครูผู้สอนเด็กปฐมวัย ที่ต้องพัฒนา

รัตนา จีวแหลม (2546) ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูปฐมวัยตามแนวทางการปฏิรูปครูในทัศนะของผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนสาธิต สังกัดสถาบันราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูปฐมวัยตามแนวทางการปฏิรูปครูในทัศนะของผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนสาธิต สังกัดสถาบันราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ กลุ่มที่ใช้ในการศึกษาวิจัยประกอบด้วย ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนสาธิต สังกัดสถาบันราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ ปีการศึกษา 2545 จำนวน 206 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูปฐมวัย โดยแบ่งออกเป็นด้านต่างๆ 6 ด้าน คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านสุขภาพกาย ด้านสุขภาพจิต และด้านการพัฒนาตนเอง โดยสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.89 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูปฐมวัยตามแนวทางการปฏิรูปครู ผู้ปกครองมีทัศนะอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงตามลำดับดังนี้ คุณลักษณะด้านสุขภาพจิต คุณลักษณะด้านการจัดการเรียนการสอน คุณลักษณะด้านมนุษยสัมพันธ์ คุณลักษณะด้านคุณธรรมจริยธรรม คุณลักษณะด้านการพัฒนาตนเองและ คุณลักษณะด้านสุขภาพกาย

2. ผู้ปกครองเมื่อจำแนกตามเพศ วุฒิทางการศึกษาและอาชีพ มีทัศนะต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูปฐมวัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผู้ปกครองที่มีอายุต่างกันมีทัศนะต่อคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สุขนิษฐ์ บัณขุณันทกุล (2548) ทำการวิจัยเรื่อง กรณีศึกษาภาระงานครูอนุบาลในโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ที่มีการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งโรงเรียน วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อศึกษาภาระงานครูอนุบาลในโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ที่มีการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งโรงเรียนในด้านภาระงานหลัก ภาระงานพิเศษ และภาระงานอื่นๆ ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยประกอบด้วยผู้บริหารของแผนกอนุบาล 1 คน ครูอนุบาล 21 คน และครูผู้ช่วย 21 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ การศึกษาเอกสาร การถ่ายภาพ และการบันทึกเทป วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการลงรหัสและจัดหมวดหมู่ข้อมูล เพื่อให้ได้แบบแผนของภาระงานครูอนุบาล ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ภาระงานครูอนุบาลในโรงเรียนที่มีการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งโรงเรียน

1.1 ความหมายของภาระงานครูอนุบาลตามการรับรู้ ได้แก่ 1) ผู้เป็นเสมือนแม่ 2) ผู้

เผ่าระวัง 3) ผู้ส่งเสริม และ 4) ผู้แก้ไข

1.2 ภาระงานครูอนุบาลในโรงเรียนที่มีการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งโรงเรียน ได้แก่ 1) งานพัฒนาทางวิชาการ 2) งานพัฒนาผู้เรียน 3) งานพัฒนาตนเอง และ 4) งานสร้างความร่วมมือกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง

1.3 ความคิดเห็นของครูอนุบาลต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมายในปัจจุบันคือ ภาระงานของครูอนุบาล

2. ปัจจัยเกื้อหนุนที่ก่อให้เกิดความสำเร็จต่อการทำงานของครูอนุบาล ในโรงเรียนที่มีการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งโรงเรียน

2.1 ปัจจัยเกื้อหนุนที่ก่อให้เกิดความสำเร็จต่อการทำงานของครูอนุบาลได้แก่ 1) ปัจจัยด้านผู้บริหาร 2) ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ 3) ปัจจัยด้านครู และ 4) ปัจจัยด้านผู้ปกครองและชุมชน

2.2 การวางแผนในการปฏิบัติภาระงานของครูอนุบาล ในโรงเรียนที่มีการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งโรงเรียนคือ ครูอนุบาลมีการเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งมีความทุ่มเทและเสียสละในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย และมีการวางแผนในการปฏิบัติงานต่างๆ โดยคำนึงความสำคัญของงานที่ได้รับมอบหมายเป็นหลัก

2.3 การส่งเสริมการปฏิบัติภาระงานครูอนุบาลของโรงเรียนและผู้บริหารคือ โรงเรียนและผู้บริหารส่งเสริมการปฏิบัติภาระงานของครูอนุบาลในด้านการดำเนินงาน ที่มีแนวคิดและนโยบายที่สนับสนุนการดำเนินงานตามแนวทางการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งโรงเรียน และด้านจิตใจที่ให้การสนับสนุน เป็นแรงใจและกำลังใจ ในการจัดสวัสดิการรวมถึงการบริหารงานแบบเป็นกัลยาณมิตรกับบุคลากร

วัชรวิวรรณ ไชยแสนทา (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการชั้นเรียน สำหรับครูประจำชั้นระดับปฐมวัยศึกษา โรงเรียนวัดบางปะกอก กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการชั้นเรียน สำหรับครูประจำชั้นระดับปฐมวัยศึกษา โรงเรียนวัดบางปะกอก กรุงเทพมหานคร 2) ศึกษาผลการใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ในการพัฒนาตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย ประกอบด้วย 1) ครูประจำชั้นในระดับปฐมวัย ของโรงเรียนวัดบางปะกอก จำนวน 12 คน เป็นผู้ร่วมวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม 2) ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน และครูหัวหน้าสายชั้นในระดับปฐมวัย จำนวน 30 คน เป็นผู้ร่วมพิจารณาความเหมาะสมของตัวชี้วัด และ 3) ครูประจำชั้นในระดับปฐมวัยที่มีประสิทธิภาพในการจัดชั้นเรียนระดับดี จำนวน 10 คน และครูประจำชั้นในระดับปฐมวัยที่มีประสิทธิภาพการบริหารจัดการชั้นเรียน

เรียนทั่วไป จำนวน 10 คน รวมจำนวน 20 คน ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามโครงสร้างของตัวชี้วัด โดยทั้ง 3 กลุ่มใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์เพื่อการสนทนากลุ่ม แบบสอบถามประเภทมาตราประมาณค่า และแบบประเมินประสิทธิภาพการบริหารจัดการชั้นเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์เนื้อหา ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า

1. ตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการชั้นเรียนที่เหมาะสม จำแนกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ ด้านศักยภาพและความรับผิดชอบของครูปฐมวัย ด้านการพัฒนาผู้เรียนและการดูแลชั้นเรียน และด้านการพัฒนาการของผู้เรียน โดยจำแนกเป็น 17 องค์ประกอบย่อย รวม 72 ตัวชี้วัด

2. ผลการตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างของตัวชี้วัด พบว่า มีความตรงตามโครงสร้างกล่าวคือ สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างครูประจำชั้นระดับปฐมวัยที่มีการจัดการชั้นเรียนระดับดี กับกลุ่มทั่วไปได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ร่วมวิจัยเกิดการเรียนรู้และพัฒนาในระดับมากที่สุด

เยาวมาลย์ วิเศษ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและความต้องการพัฒนาของครูปฐมวัย โรงเรียนในสังกัดคณะนักบวชในเขตอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการพัฒนาของครูปฐมวัย โรงเรียนในสังกัดคณะนักบวชในเขตอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ โดยรวมและรายด้านทั้ง 6 ด้านคือ ด้านการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน ด้านการเขียนแผนการจัดประสบการณ์ ด้านการนำเทคนิคการจัดประสบการณ์รู้ ด้านการผลิตสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผลพัฒนาการเด็ก และด้านบทบาทของครูปฐมวัย จำแนกตามอายุ สถานภาพสมรส วุฒิการศึกษา และประสบการณ์การสอนระดับปฐมวัย รวมทั้งศึกษาการเลือกรูปแบบการพัฒนาและจัดอันดับรูปแบบวิธีการพัฒนาตนเองของครูปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูที่ปฏิบัติการสอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1-3 ในโรงเรียนสังกัดคณะนักบวชในเขตอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 จำนวน 202 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเรื่องปัญหาและความต้องการพัฒนาของครูปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามฉบับด้านปัญหาเท่ากับ 0.97 และฉบับด้านความต้องการพัฒนาเท่ากับ 0.98 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ(%) ค่าคะแนนเฉลี่ย(M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบความแตกต่างของจำนวนที่วัดได้(O_1) กับค่าที่คาดหวัง(E_1) โดยใช้ f^2 ทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า ครูปฐมวัยมีปัญหาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน และมีความต้องการพัฒนาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน เมื่อจำแนกตามอายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์การสอนระดับปฐมวัย พบว่า ครูมีปัญหาและความต้องการพัฒนาโดยรวม

และรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการจำแนกตามสถานภาพสมรส ด้านปัญหาและความต้องการพัฒนาโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และครูส่วนใหญ่มีความ ต้องการเลือกรูปแบบและวิธีการพัฒนาตนเองมากที่สุดคือ การอบรมเชิงปฏิบัติการ และวิธีที่เลือก การพัฒนาตนเองน้อยที่สุดคือ การศึกษาด้วยตนเอง เช่น บทเรียนสำเร็จรูป อ่านหนังสือ ค้น อินเทอร์เน็ต

2) กระบวนการพัฒนาครูผู้สอน

ชุติกัญจน์ เบญจพรวัฒนา (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้การนิเทศภายใน แบบกัลยาณมิตรที่มีต่อคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูปฐมวัย การวิจัยในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กระบวนการนิเทศภายในแบบกัลยาณมิตรที่มีต่อคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ครู โรงเรียนอนุบาลเปล่งประสิทธิ์ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร ที่สอนในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ถึงระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 18 คน การทดลองใช้เวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 6 คนๆ ละ 20 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ แนวทางการนิเทศ ภายในแบบกัลยาณมิตรใช้เป็นคู่มือในการประเมินผล และแบบประเมินคุณภาพการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนของครูปฐมวัยใช้บันทึกคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูปฐมวัย โดยสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคุณภาพการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนกับจุดประสงค์โดยรวม มีค่า IOC เท่ากับ 0.98-1 และมีค่าความเชื่อมั่น ของผู้ประเมิน 2 คนคือ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย RAI เท่ากับ 0.81 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) การทดสอบค่าที(t-test แบบ Dependent Sample) และ วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบผลในระหว่างสัปดาห์โดยใช้ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ(One-Way Repeated-Measure ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของ ครูปฐมวัยทุกระดับชั้นหลังจากได้รับการนิเทศภายในแบบกัลยาณมิตร มีความแตกต่างของคะแนน เฉลี่ยจากการประเมินคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละสัปดาห์สูงขึ้นตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อแยกประเมินแต่ละระดับชั้น ในด้านแผนการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ก่อนได้รับ ขณะได้รับ และสิ้นสุดกระบวนการนิเทศของแต่ละสัปดาห์ มีความ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปวีณา หมดราศรี (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการนิเทศแบบเพื่อนที่มีต่อความสามารถ ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูในโรงเรียนอนุบาลเอกชน การวิจัยครั้งนี้

มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการนิเทศแบบเพื่อนให้คำปรึกษาเพื่อนที่มีต่อความสามารถในการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นสำคัญของครูโรงเรียนอนุบาลเอกชน กลุ่มตัวอย่างคือ ครูอนุบาลของโรงเรียนอนุบาลกาญจนา โรงเรียนอักษรพทยา และโรงเรียนอักษรเทพประสิทธิ์ จำนวน 32 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 16 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน กลุ่มทดลองได้รับการนิเทศแบบเพื่อนให้คำปรึกษาเพื่อน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการนิเทศตามปกติ ทั้งสองกลุ่มได้รับการนิเทศเป็นเวลา 12 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสังเกตพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ แบบวิเคราะห์การสังเกตพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ และแบบสอบถามความพึงพอใจของครูที่มีต่อการนิเทศแบบเพื่อนให้คำปรึกษาเพื่อน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นสำคัญของครูกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความสามารถในการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นสำคัญในกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนความสามารถในการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นสำคัญในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จารุวรรณ ศิลปรัตน์ (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบเสริมพลังการทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการเป็นนักวิจัยของครูอนุบาล การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาศักยภาพการเป็นนักวิจัยของครูอนุบาล 2) สร้างรูปแบบเสริมพลังการทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการเป็นนักวิจัยของครูอนุบาล 3) ศึกษาผลการใช้รูปแบบเสริมพลังการทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการเป็นนักวิจัยของครูอนุบาล กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยคือ ครูอนุบาล จำนวน 30 คน จากโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร 5 โรงเรียน โรงเรียนละ 6 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ศักยภาพการเป็นนักวิจัยของครูอนุบาล ประกอบด้วย 6 ด้านคือ ด้านการแสวงหาความรู้ ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ด้านการคิด ด้านการรู้จักและเข้าใจตนเอง ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการสื่อสาร

2. รูปแบบเสริมพลังการทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการเป็นนักวิจัยของครูอนุบาลที่พัฒนาแล้วมีลักษณะ 4 ประการคือ ส่งเสริมให้ครูรู้จักและเข้าใจตนเอง ส่งเสริมให้ครูสร้างทีมและทำงานเป็นทีม ส่งเสริมให้ครูเรียนรู้และพัฒนาตนเองด้วยการลงมือทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนด้วยตนเอง และส่งเสริมให้ครูสะท้อนคิดการเรียนรู้ของตนเอง โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอนคือ ขั้นประสบการณ์ ขั้นนำเสนอ ขั้นอภิปรายและสรุป และขั้นสะท้อนคิด

3. ผลการทดลองใช้รูปแบบเสริมพลังการทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพการเป็นนักวิจัยของครูอนุบาลพบว่า

3.1 ครูอนุบาลมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตนเองเกี่ยวกับศักยภาพการเป็นนักวิจัยทุกด้าน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 ครูอนุบาลมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ตนเองเกี่ยวกับความสามารถในการเสริมพลังการทำงานในตนเอง ด้านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 จากการประเมินตามสภาพจริงพบว่า ครูอนุบาลมีศักยภาพการเป็นนักวิจัยทุกด้าน และมีความสามารถในการเสริมพลังการทำงานในตนเองสอดคล้องกับการรับรู้ตนเอง

อรพรรณ บุตรกตัญญู (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์ชี้แนะเพื่อเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถของตนของครูอนุบาล งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์ชี้แนะเพื่อเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถของตนของครูอนุบาล 2) ทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์ชี้แนะที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยครูในระดับชั้นอนุบาลจำนวน 60 จากโรงเรียน 10 แห่ง ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 2 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบเก็บตัว กลุ่มละ 15 คน การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 พัฒนากระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์ชี้แนะและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นที่ 2 การทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพของกระบวนการ ขั้นที่ 3 การปรับปรุงกระบวนการหลังจากทดลองใช้ ผลการวิจัยมีดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์สอนแนะประกอบด้วย แนวคิด องค์ประกอบ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม และการประเมินผล ขั้นตอนการดำเนินงานของกระบวนการมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมการ ขั้นประสานไมตรี ขั้นสร้างวิธีการเรียนรู้ และขั้นประเมินผล โดยขั้นสร้างวิธีการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 7 ขั้นตอน คือ 1) การระบุปัญหา 2) การหาวิธีแก้ปัญหา 3) การวางแผนและการใช้ในชั้นเรียน 4) การนำผลการใช้มาแลกเปลี่ยนเพื่อเรียนรู้ 5) การหาวิธีการใหม่แทนวิธีการเดิมที่ไม่ได้ผล 6) การสะท้อนความคิด 7) การสรุปความรู้

2. ผลการทดลองใช้กระบวนการ ฯ พบว่า

2.1 ครูกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนของครูและคะแนนความสามารถของครูในการประเมิน ฯ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองใช้กระบวนการ ฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 หลังการทดลองครูกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนของครูและคะแนนความสามารถของครูในการประเมิน ฯ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์สอนแนะกับบุคลิกภาพของครู 2 แบบ คือ แบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตน

ของครูอนุบาล

3. ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์ชี้แนะ คือ เมื่อใช้กระบวนการฯ ครูผู้เข้าร่วมไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 มีผลคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนและคะแนนความสามารถในการประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของการประเมิน

4. การเปลี่ยนแปลงของการรับรู้ความสามารถของตนของครูจากข้อมูลเชิงบรรยายพบว่า

4.1 ครูมีการตัดสินใจว่าตนมีความสามารถมากขึ้น โดยแสดงให้เห็นถึงการตัดสินใจ โดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ ลดลง ไม่มีเงื่อนไขในการตัดสินใจ และแสดงแนวทางในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จ โดยพึ่งพาตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะการตัดสินใจว่าตนมีความสามารถในการประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กวัยอนุบาลนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 หลังการทดลองครูกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนของครูและคะแนนความสามารถของครูในการประเมินฯ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการเรียนรู้ จากการปฏิบัติสถานการณ์สอนแนะ กับบุคลิกภาพของครู 2 แบบ คือ แบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนของครูอนุบาล ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์ชี้แนะ คือ เมื่อใช้กระบวนการฯ ครูผู้เข้าร่วมไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 มีผลคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนและคะแนนความสามารถในการประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของการประเมิน การเปลี่ยนแปลงของการรับรู้ความสามารถของตนของครูจากข้อมูลเชิงบรรยายพบว่า ครูมีการตัดสินใจว่าตนมีความสามารถมากขึ้น โดยแสดงให้เห็นถึงการตัดสินใจ โดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ ลดลง ไม่มีเงื่อนไขในการตัดสินใจ และแสดงแนวทางในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จ โดยพึ่งพาตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะการตัดสินใจว่าตนมีความสามารถในการประเมินพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กวัยอนุบาล

จรรยา เอกมั้น (2548) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาครูของโรงเรียนเอกชนระดับปฐมวัยสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนาครูของโรงเรียนเอกชนระดับปฐมวัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 ประชากรคือผู้บริหารโรงเรียนเอกชนระดับปฐมวัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 จำนวน 157 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์คืนจำนวน 129 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 82.17 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาครูของโรงเรียนเอกชนระดับปฐมวัยส่วนใหญ่มีการดำเนินการพัฒนาครูใน 9 ด้านคือด้านการปฐมนิเทศ ด้านการฝึกอบรม ด้านการศึกษาดูงาน ด้านการสอนงาน ด้านการปรับเปลี่ยนหน้าที่ปฏิบัติงาน ด้านการสัมมนา ด้านการ

ประชุมเชิงปฏิบัติการ ด้านการศึกษาต่อ และด้านการเผยแพร่ข่าวสารทางวิชาการ ปัญหาการพัฒนาครูของโรงเรียนเอกชนระดับปฐมวัยพบว่า ส่วนใหญ่โรงเรียนมีงบประมาณจำกัดทั้งในด้านการปฐมนิเทศ ด้านการฝึกอบรม และด้านการสัมมนา ส่วนใหญ่ในด้านการศึกษาดูงานคือ ครูไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการดูงานมาประยุกต์ใช้กับงานได้ ด้านการศึกษาต่อคือครูมีงบประมาณจำกัด ด้านการประชุมเชิงปฏิบัติการคือ การถ่ายทอดความรู้ของวิทยากรไม่น่าสนใจ ด้านการสับเปลี่ยนหน้าที่ปฏิบัติงานคือ ครูปฏิบัติงานไม่ประสานกันภายในโรงเรียน ด้านการสอนงานคือ ครูผู้สอนไม่มีเวลาเพียงพอในการสอนงาน ด้านการเผยแพร่ข่าวสารทางวิชาการคือ ครูไม่มีความรู้ในการสืบค้นในท้องสมุด ทางอินเทอร์เน็ต และอีเมลล์

3) ความรู้ความสามารถที่ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนา

วงเดือน สุวรรณศิริ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง สภาพการปลูกฝังวัฒนธรรมไทยให้แก่เด็กวัยอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหาและอุปสรรคในการปลูกฝังวัฒนธรรมไทยให้แก่เด็กวัยอนุบาลในโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี ในด้านวิธีการปลูกฝังวัฒนธรรมทั้ง 5 วิธี ได้แก่ 1) การเป็นแบบอย่างของครู 2) การให้เด็กฝึกปฏิบัติ 3) การจัดสภาพแวดล้อม 4) การให้เด็กพบเห็นแบบอย่างที่ดี 5) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกตกับตัวอย่างประชากรครูผู้สอนชั้นอนุบาล จำนวน 294 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. จากแบบสอบถามพบว่า 1) การเป็นแบบอย่างของครูอยู่ในระดับมาก($\bar{x} = 3.08$) 2) การให้เด็กฝึกปฏิบัติอยู่ในระดับมาก($\bar{x} = 3.07$) 3) การจัดสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง($\bar{x} = 1.96$) 4) การให้เด็กพบเห็นแบบอย่างที่ดีอยู่ในระดับปานกลาง($\bar{x} = 1.54$) 5) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง($\bar{x} = 2.12$)

2. จากการสังเกตและสัมภาษณ์ พบว่าวิธีการปลูกฝังวัฒนธรรมที่ใช้มากคือ การให้เด็กฝึกปฏิบัติ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการเป็นแบบอย่างของครู ปัญหาและอุปสรรคในการปลูกฝังวัฒนธรรมที่พบมากจากการตอบแบบสอบถามคือ ขาดสื่อและอุปกรณ์การสอนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม(ร้อยละ 67.3) รองลงมา คือ มีครูอนุบาลไม่เพียงพอ (ร้อยละ 61.6)

3. จากแบบสอบถามปลายเปิดพบว่า ครูอนุบาลไม่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและไม่มีความรู้ในการสอดแทรกวัฒนธรรมในกิจกรรมการเรียนการสอน

นัยน์ชนก ศรีทองสุข (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กอนุบาลของครูประจำชั้นในกรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

การจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กอนุบาล ของครูประจำชั้นในกรุงเทพมหานคร ในด้าน พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาน้อย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูประจำชั้นอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 เขต 2 และเขต 3 และโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 1,104 คน จาก โรงเรียน 187 โรง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกตเกี่ยวกับการจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในชั้นเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ และร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่ครูประจำชั้นส่วนใหญ่พบ คือ พฤติกรรมทำร้ายร่างกายผู้อื่น
2. พฤติกรรมที่เป็นปัญหาน้อยที่ครูประจำชั้นส่วนใหญ่พบ คือ พฤติกรรมไม่สนใจการเรียน
3. วิธีการจัดการพฤติกรรม พบว่า ครูส่วนใหญ่จัดการพฤติกรรมทันทีหลังเกิด

พฤติกรรม คือ อธิบายให้เด็กรู้ถึงผลเสียของสิ่งที่เด็กทำ และวางแผนการจัดการพฤติกรรมในระยะยาว คือ สังเกตพฤติกรรมของเด็กเพื่อหาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไข และการปรึกษาผู้ปกครอง เพื่อขอความร่วมมือในการจัดการพฤติกรรม

นฤมล เนียมทอง (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการส่งเสริมพฤติกรรมของครูในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัย โดยใช้แนวความคิดการสะท้อนความคิดและการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาระบบการส่งเสริมพฤติกรรมของครู ในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัยโดยใช้แนวความคิดการสะท้อนความคิดและการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน 2) ศึกษาผลของการใช้กระบวนการฯ ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครูในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัย 3) ศึกษาผลของการใช้กระบวนการฯ ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยครูประจำชั้นอนุบาล 8 คน และเด็กอนุบาล 207 คน ของโรงเรียนพระสมุทร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสงคราม การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การพัฒนาระบบการฯ ขั้นที่ 2 การทดลองนำร่อง ขั้นที่ 3 การปรับปรุงแก้ไขกระบวนการฯ ขั้นที่ 4 การทดลองใช้กระบวนการฯ ขั้นที่ 5 การปรับปรุง แก้ไข และนำเสนอกระบวนการฯ ผลการวิจัยมีดังนี้

1. กระบวนการส่งเสริมพฤติกรรมของครูในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัย โดยใช้แนวความคิดการสะท้อนความคิดและการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน มีสาระสำคัญประกอบด้วย แนวคิดพื้นฐานของกระบวนการฯ วัตถุประสงค์ของกระบวนการฯ สารการเรียนรู้ของกระบวนการฯ การดำเนินการตามกระบวนการฯ และการประเมินผลการดำเนินการตามกระบวนการฯ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการตามกระบวนการฯ 3 ขั้นตอน คือ 1) การสร้างความสัมพันธ์และความไว้วางใจ คือ การที่ครูเข้าร่วมกระบวนการฯ ด้วยความสมัครใจ และการที่ผู้ใช้กระบวนการฯ

ยอมรับนับถือในตัวครูและมีบทบาทเสมือนเพื่อนที่จะมีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันกับครู 2) การให้ความรู้ที่ชัดเจน เรื่อง การสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัย โดยการอบรม และการใช้แบบประเมินพฤติกรรมของครูในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัย 3) การช่วยให้ครูปรับเปลี่ยนข้อความรู้ไปสู่การเรียนรู้อย่างแท้จริง ประกอบด้วยการสะท้อนความคิดของครูผ่านการเขียนบันทึก และการสนทนาเพื่อการเปลี่ยนแปลงทางวิชาชีพ การชี้แนะด้วยการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการและการเสริมความรู้ตามความสนใจและความต้องการของครู และการปฏิบัติงานอย่างอิสระของครู ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ทำให้ครูเกิดการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การเปิดใจยอมรับ ระยะที่ 2 การปรับตัว ประกอบด้วย ช่วงที่ 1 การสร้างความคิดรวบยอด และช่วงที่ 2 การจัดระบบให้สมดุล ระยะที่ 3 การผสมผสานแนวคิดใหม่กับตนเอง

2. คะแนนพฤติกรรมของครูในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัยในด้านการเป็นแบบอย่าง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็ก การดูแลเด็ก และการจัดสภาพแวดล้อม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. คะแนนพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยในด้านความอดทน อดกลั้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และการปฏิบัติตามมารยาทสังคมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิริประภา พินิตตานนท์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมของครูในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมของครูในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครนครศรีอยุธยาโดยศึกษาพฤติกรรมของครูอนุบาล 4 ด้านคือ พฤติกรรมด้านบทบาทผู้สอน พฤติกรรมด้านสื่อการเรียนการสอน พฤติกรรมด้านการวัดผลประเมินผล และพฤติกรรมด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะกรณี กลุ่มที่ศึกษาในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ครูผู้สอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 และ 2 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครศรีอยุธยา อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 8 โรงเรียน มีครูทั้งสิ้น 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แบบสอบถามภูมิหลังของกลุ่มศึกษา และแบบสังเกตพฤติกรรมของครูในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้านคือ ด้านครูผู้สอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลประเมินผล และด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ และวิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัยคือ วิถีตีความสร้างข้อสรุปข้อมูลจากพฤติกรรมที่สังเกตเห็น ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูอนุบาลสังกัดเทศบาลนครศรีอยุธยามีพฤติกรรมด้านบทบาทของครูผู้สอน โดย

ครูส่วนใหญ่มีการเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบครบตามขั้นตอน มีการกำหนดจุดมุ่งหมายการจัดประสบการณ์ ในแต่ละกิจกรรมครอบคลุมพัฒนาการของผู้เรียนครบทุกด้าน มีการกระตุ้นจูงใจให้ผู้เรียนรู้จักสังเกต และเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูมีการใช้เทคนิคในการจัดกิจกรรมแต่ไม่มีความหลากหลาย ใช้หลักจิตวิทยาการศึกษาของเด็กในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์เหมาะสมกับวัย สามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข แต่ครูยังไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้เสนอความต้องการเลือกเนื้อหาที่เด็กสนใจจะเรียน และเลือกวิธีการ รูปแบบ การจัดกิจกรรมด้วยตนเอง ครูขาดการจัดสภาพการเรียนรู้ที่หลากหลาย จัดแหล่งการเรียนรู้เฉพาะในห้องเรียน และครูยังขาดการพัฒนาปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนโดยใช้นวัตกรรมต่าง ๆ

2. ครูอนุบาลสังกัดเทศบาลนครนครศรีอยุธยา มีพฤติกรรมด้านสื่อการเรียนการสอนโดยพบว่า ครูมีการใช้สื่อประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แต่ไม่ต่อเนื่อง ไม่สอดคล้องกันกับเนื้อหา และใช้สื่อที่ไม่มีความหลากหลาย ขาดการใช้สื่อที่เป็นของจริง ขาดการเตรียมความพร้อมในการใช้สื่อล่วงหน้า อีกทั้งการดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพดี และขาดการประเมินผลจากการใช้สื่อ

3. ครูอนุบาลสังกัดเทศบาลนครนครศรีอยุธยา มีพฤติกรรมด้านการวัดผลประเมินผลหลายวิธีคือ มีการประเมินพัฒนาการของนักเรียน ไปพร้อม ๆ กับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ในรูปแบบรายบุคคล ครูมีวิธีการประเมินพัฒนาการ เหมาะสมตามวัยและสอดคล้องกับสภาพจริงของการเรียนรู้ครบทั้ง 4 ด้าน โดยใช้แบบประเมินที่กำหนดจากต้นสังกัดคือ กรณการปกครอง และวิธีการสังเกต การสัมภาษณ์ การตรวจผลงานของนักเรียนและการทดสอบจากแบบที่กำหนดขึ้นโดยครู อย่างสม่ำเสมอ แต่ครูยังไม่นำผลการประเมินมาปรับปรุงในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้น และครูยังไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนและผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินพัฒนาการ และครูไม่มีการประเมินตนเองเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. ครูอนุบาลสังกัดเทศบาลนครนครศรีอยุธยา มีพฤติกรรมด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนดังนี้ ในทางบวกกับนักเรียน การพูดจาไพเราะ ยิ้มแย้มแจ่มใส มีการชมเชยนักเรียน ให้ความเป็นกันเอง แต่มีส่วน้อยที่จะไม่ค่อยสนใจรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนอย่างจริงจัง เช่น เมื่อนักเรียนทะเลาะกัน นักเรียนร้องไห้ และโดยเฉพาะในเรื่องของการเรียนรู้ นักเรียนที่นั่งอยู่หลังห้องจะถูกปล่อยปละ

จิราพร นราศรี (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการดำเนินงานการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาเด็กปฐมวัย ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชนบุรี เขต 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษากระบวนการดำเนินงานการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาเด็กปฐมวัยของ

โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1) เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะในการดำเนินงานการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาเด็กปฐมวัย ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า ตัวแปรที่ศึกษาคือ ตัวแปรเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาเด็กปฐมวัย 6 ด้าน กลุ่มตัวอย่างคือ โรงเรียนที่เปิดสอนเด็กปฐมวัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 127 โรงเรียน โดยใช้การสุ่มตัวอย่าง แบบการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเครจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ซึ่งประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 127 คน ครูผู้สอนระดับปฐมวัย จำนวน 127 คน และผู้ปกครองนักเรียนระดับปฐมวัย จำนวน 127 คน รวมผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น 381 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ค่าความถี่(Frequency) ค่าร้อยละ(%) ใช้ค่าเฉลี่ย($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) การทดสอบสมมติฐานทางสถิติใช้ค่าสถิติ Z-test การวิเคราะห์ข้อมูลชนิดปลายเปิดใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา(Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. การดำเนินงานการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาเด็กปฐมวัยของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 ในภาพรวมและรายด้านมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถเรียงตามลำดับการปฏิบัติจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ไปน้อยสุดได้ดังนี้คือ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยของการปฏิบัติมากที่สุดอันดับที่ 1 คือด้านการจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย อันดับที่ 2 คือด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย อันดับที่ 3 คือด้านการวัดและประเมินพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย อันดับที่ 4 คือด้านการจัดทำและพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัย อันดับที่ 5 คือด้านการจัดหาและใช้สื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย และอันดับที่ 6 คือด้านการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ชุมชน และสถานศึกษาปฐมวัย

2. ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการดำเนินงานจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาเด็กปฐมวัยในภาพรวมคือ การขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางการศึกษาปฐมวัย ขาดการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานในด้านต่างๆ ขาดงบประมาณ ขาดความพร้อมของสถานศึกษา ขาดแคลนสื่อ การมีการจัดการอบรมให้ความรู้แก่ครูให้มากขึ้นเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย การมีการประชาสัมพันธ์ หรือเปิดการอบรมให้กับผู้ปกครองที่สนใจเกี่ยวกับการศึกษาในระดับปฐมวัยเพื่อให้ผู้ปกครองได้มีความรู้เพิ่มเติม และนำไปใช้ประโยชน์ในการเลี้ยงดูบุตรหลานต่อไป

วันดี แป้นสุข (2547) ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการสอนของครูปฐมวัยในการส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแก่เด็กปฐมวัยในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช การวิจัย

ครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา 1) ระดับพฤติกรรมการสอนของครูปฐมวัยในการส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในการสร้างความรู้ความเข้าใจ การป้องกันรักษา และการปรับปรุงฟื้นฟู 2) เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของครู จำแนกตาม วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการสอน เขตพื้นที่การศึกษา และขนาดโรงเรียน 3) พฤติกรรมการสอนของครูปฐมวัยในการส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้านการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติในเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจ การป้องกันรักษา และการปรับปรุงฟื้นฟู เป็นครูปฐมวัยที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 316 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น(Stratified Random Sampling) โดยใช้เขตพื้นที่การศึกษาเป็นชั้นในการสุ่ม(Strata) และใช้โรงเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม(Unit of Sampling) และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูปฐมวัยด้านการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติในเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นครูปฐมวัย ที่สอนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 4 จำนวน 60 คน โดยการสัมภาษณ์ ครูปฐมวัยที่พร้อมในการให้สัมภาษณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 2 ชุดคือ ชุดที่ 1 แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนในการส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจ การป้องกันรักษา และการปรับปรุงฟื้นฟู และความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของครู เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า สร้างโดยผู้วิจัย มีค่าความเชื่อมั่น 0.97 ชุดที่ 2 แบบสัมภาษณ์พฤติกรรมการสอนของครูปฐมวัยในด้านการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติในเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการศึกษาพบว่า

1. ครูปฐมวัยมีพฤติกรรมการสอนในการส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจ การป้องกันรักษา และการปรับปรุงฟื้นฟู อยู่ในระดับมาก
2. ครูปฐมวัยที่มีประสบการณ์การสอนและเขตพื้นที่การศึกษาต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไม่แตกต่างกัน ยกเว้นครูปฐมวัยที่มีวุฒิการศึกษา และขนาดโรงเรียนต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ครูปฐมวัยมีพฤติกรรมการสอนด้านการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติในเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ด้วยการนำวัสดุจากธรรมชาติ ได้แก่ ใบไม้สด ใบไม้แห้ง กิ่งไม้ เปลือกไม้ เปลือกหอย ขนไก่ มาใช้ในกิจกรรมศิลปะ และสอนวิธีใช้น้ำทิ้ง ด้วยวิธีการเล่นิทานจากหนังสือ นิทานมากที่สุด

อดิพันธ์ แสงทิพย์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมระดับปฐมวัยศึกษาของครูปฐมวัย ในโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลการจัดกิจกรรมระดับปฐมวัยศึกษาของครูที่มี

วุฒิทางการศึกษาปฐมวัยและครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาปฐมวัย และ 2) เปรียบเทียบสภาพการจัดกิจกรรมระดับปฐมวัยศึกษาระหว่างครูที่มีวุฒิทางการศึกษาปฐมวัย กับครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาปฐมวัยในโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นครูปฐมวัย จำนวน 157 คน ซึ่งทำการสอนอยู่ในโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3 ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมที่ครูปฐมวัยที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางการศึกษาปฐมวัย ทุกคนได้จัดให้แก่เด็กคือ ด้านพัฒนาการทางร่างกาย ได้แก่ การเคลื่อนไหวร่างกาย การให้รับประทานอาหารตามความต้องการของร่างกาย ด้านการส่งเสริมการแสดงออกได้แก่ การ อดทนรอคอย การยอมรับผิดและการให้อภัย และด้านประสบการณ์การเรียนรู้ได้แก่ การเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะ และการให้เด็กเล่นตามมุมอย่างเสรี ส่วนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้หลากหลายเพื่อสนองความสนใจและความสามารถของเด็กแต่ละคน ได้แก่ การเล่านิทาน การสาธิต การทดลอง การศึกษานอกสถานที่ กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณี เป็นกิจกรรมซึ่งครูที่มีวุฒิทางการศึกษาปฐมวัยได้จัดให้กับเด็ก ส่วนครูที่ไม่มีวุฒิ ไม่ได้จัดให้กับเด็ก

2. สภาพการจัดกิจกรรมระดับปฐมวัยศึกษาในภาพรวม ครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางการศึกษาปฐมวัยได้จัดกิจกรรมด้านพัฒนาการทางร่างกาย การส่งเสริมการแสดงออก และประสบการณ์การเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก โดยคะแนนเฉลี่ยของระดับการปฏิบัติของครูที่มีวุฒิ เท่ากับ 4.22 และคะแนนเฉลี่ยของระดับการปฏิบัติของครูที่ไม่มีวุฒิ เท่ากับ 3.59

ภัทรวรรณ จันทน์เนตร์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง สภาพการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บริหาร จำนวน 169 คน และครูประจำชั้นอนุบาลปีที่ 1-3 ในโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 507 คน รวมทั้งสิ้น 676 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านนโยบาย ผู้บริหาร ครูและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการวางแผนและกำหนดนโยบายในการจัดการเรียนการสอน

2. ด้านหลักสูตร หลักสูตรส่งเสริมวัฒนธรรมไทยที่โรงเรียนส่วนใหญ่ใช้ เป็นหลักสูตรที่โรงเรียนจัดทำขึ้นเอง เนื้อหาในการส่งเสริมมักจะเป็นสิ่งที่อยู่ในวิถีชีวิตประจำวันของเด็ก ใกล้ตัว

เด็ก และบางครั้งก็ขึ้นอยู่กับความสนใจของครูและเด็กในขณะนั้น

3. ด้านบุคลากร โดยส่วนใหญ่จะเลือกจากบุคลากรที่มีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทยมาสอน มีการจัดเนื้อหาและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยมาให้ศึกษา

4. ด้านสภาพแวดล้อม โรงเรียนอนุบาลส่งเสริมด้วยวิธีการให้บุคลากรแต่งกายด้วยชุดไทย/ชุดที่ทำจากผ้าไทย สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียน อาคารเรียนมีการตกแต่งด้วยวัสดุที่บ่งบอกความเป็นไทย มีการจัดสื่อ อุปกรณ์การสอนและสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

5. ด้านงบประมาณ งบประมาณที่ใช้ในการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย ส่วนใหญ่ใช้ในการซื้อสื่อ อุปกรณ์การสอนที่ส่งเสริมวัฒนธรรมไทย

6. ด้านการวางแผนการสอนและเตรียมการสอน ครูช่วยกันจัดทำแผนการสอน เตรียมสื่อการสอนและกิจกรรมการสอน

7. ด้านการจัดกิจกรรม ครูเลือกกิจกรรมที่เด็กได้ใช้ในชีวิตประจำวัน เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้และปฏิบัติเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความเคยชิน

8. ด้านการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โรงเรียนจัดกิจกรรมเหล่านี้ในช่วงเวลาเย็น หลังเลิกเรียน เป็นกิจกรรมที่โรงเรียนกำหนดแล้วให้นักเรียนเลือกเข้าร่วม

9. ด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน มีการจัดมุมเสริมความรู้ทางด้านภาษา โดยใช้รูปภาพเป็นส่วนใหญ่

10. ด้านการวัดและประเมินผล มีการวัดและประเมินผลตลอดภาคเรียนเพื่อใช้ปรับปรุงพัฒนาการของนักเรียน

ปัญหาที่พบ คือ ผู้ปกครองขาดความรู้ความเข้าใจ ครูไม่สามารถประยุกต์ใช้แผนการสอนให้สอดคล้องกับท้องถิ่น บุคลากรขาดความรู้ในการสอน สื่ออุปกรณ์ไม่เพียงพอ งบประมาณไม่เพียงพอ การจัดกิจกรรมไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สมาน มาศโอสถ (2551) สภาพและปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาระดับอนุบาลของครูผู้สอนในโรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ปีการศึกษา 2551 การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอน และเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาระดับอนุบาลของครูผู้สอนในโรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ปีการศึกษา 2551 กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนระดับอนุบาลในโรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ปีการศึกษา 2551 จำนวน 300 คน เป็นครูผู้สอนเพศชาย 58 คน และเพศหญิง 242 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way

Analysis of Variance) และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการเรียนรู้การสอนพลศึกษาระดับอนุบาลของครูผู้สอนในโรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ปีการศึกษา 2551 โดยรวมพบว่า ด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาในระดับอนุบาล ด้านการสอน สื่อ อุปกรณ์ และสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนพลศึกษาระดับอนุบาล ด้านความรู้ความสามารถของครูผู้สอนพลศึกษาในระดับอนุบาล และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนพลศึกษาในระดับอนุบาล มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 99.00, 99.00, 94.33, และ 93.33 ตามลำดับ และไม่มีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 1.00, 1.00, 5.66 และ 6.66 ตามลำดับ

2. ปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาระดับอนุบาลของครูผู้สอนในโรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ปีการศึกษา 2551 โดยรวมพบว่า ด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาในระดับอนุบาล ด้านการสอน สื่อ อุปกรณ์ และสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอน ด้านความรู้ความสามารถของครูผู้สอนพลศึกษาในระดับอนุบาล และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนพลศึกษาในระดับอนุบาล มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90, 3.22, 3.33, และ 2.75 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40, 0.44, 0.32 และ 0.43 ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาระดับอนุบาลของครูผู้สอนในโรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษากระบี่ ปีการศึกษา 2551 พบว่า

3.1 ครูผู้สอนเพศชายและเพศหญิง มีปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาในระดับอนุบาลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาในระดับอนุบาล ซึ่งพบว่าครูผู้สอนเพศหญิงมีปัญหาการเรียนการสอนมากกว่าครูผู้สอนเพศชาย

3.2 ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอนระดับอนุบาลต่ำกว่า 5 ปี ที่มีประสบการณ์การสอนระหว่าง 5 – 10 ปี และที่มีประสบการณ์การสอนมากกว่า 10 ปี มีปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาระดับอนุบาลไม่แตกต่างกัน

กรรณานุช เกษมสันต์ ณ อยุธยา (2548) ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาความรู้ที่ปรากฏในเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับเนื้อหาความรู้ที่ปรากฏในเพลงสำหรับเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับข้อความรู้ที่ปรากฏในเพลง และการสื่อโน้ตโน้ตของเพลงด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคม ภาษา และสร้างเสริมลักษณะนิสัย ตัวอย่างในการศึกษา คือ เพลงที่ปรากฏอยู่ในแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2533 และแผนการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ 1 และ 2 ฉบับปรับปรุง ของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2536 จำนวน 219 เพลง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1) กรอบเนื้อหาความรู้ที่ปรากฏในเพลง ตารางวิเคราะห์ และแบบบันทึก และ 2) กรอบการสื่อโน้ตโน้ตของเพลง ตารางวิเคราะห์ และแบบ

บันทึก วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติร้อยละ และตรวจสอบความเชื่อถือโดยผู้เชี่ยวชาญ ผลการศึกษาพบว่า

1. ปริมาณข้อความรู้ที่ปรากฏในเพลงด้านเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็กมีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 54.80 รองลงมาเป็นด้านธรรมชาติรอบตัว ร้อยละ 39.73 ด้านเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 8.67

2. การสื่อโน้ตศัณของเพลงด้านภาษามีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 93.61 รองลงมาเป็นด้านวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 52.51 ด้านคณิตศาสตร์ มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 23.29

นรวัลย์ สายเนตร (2550) ทำการวิจัยเรื่อง สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการใช้แหล่งการเรียนรู้ของครูผู้สอนระดับปฐมวัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 การศึกษาค้นคว้าวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการใช้แหล่งการเรียนรู้ของครูผู้สอนระดับปฐมวัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนระดับปฐมวัย จำนวน 159 คน ได้มาโดยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .88 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูป SPSS for Window เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัจจุบันในการใช้แหล่งการเรียนรู้ของครูผู้สอนระดับปฐมวัย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางส่วนใหญ่เลือกใช้แหล่งการเรียนรู้ในโรงเรียนตามวุฒิภาวะของเด็กปฐมวัย และเลือกใช้แหล่งการเรียนรู้ในท้องถิ่นด้านการนิมนต์พระมาอบรมคุณธรรมจริยธรรมแก่นักเรียนเป็นส่วนมาก ปัญหาการใช้แหล่งการเรียนรู้ในโรงเรียน ที่พบคือ การขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ที่จะนำมาใช้เป็นแหล่งการเรียนรู้ และปัญหาการใช้แหล่งการเรียนรู้ในท้องถิ่น คือ มีเวลาในการดำเนินการน้อย ครูผู้สอนระดับปฐมวัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 มีความต้องการใช้แหล่งการเรียนรู้ในโรงเรียนในด้านการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ และครุภัณฑ์ที่มีคุณภาพ เพื่อนำมาใช้จัดแหล่งการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย และต้องการใช้แหล่งการเรียนรู้ในท้องถิ่นในด้านร่วมกันดูแลรักษาแหล่งการเรียนรู้

เสนีย์ โกสิยวัฒน์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง การเขียนแผนการจัดประสบการณ์ สำหรับครูผู้สอนระดับปฐมวัยศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการเขียนการจัดประสบการณ์ สำหรับครูผู้สอนระดับปฐมวัยศึกษา ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และ 2) เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องการเขียนการจัดประสบการณ์ สำหรับครูผู้สอนระดับปฐมวัยศึกษา ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือครูผู้สอนนักเรียนระดับปฐมวัย โรงเรียนวัฒนพุกษา 2 อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2546 จำนวน 30 คน เครื่อง

มือที่ใช้ในการวิจัยคือบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการเขียนการจัดประสบการณ์ สำหรับครูผู้สอนระดับปฐมวัยศึกษา และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.33/86.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ และคะแนนทดสอบของประชากรหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการเขียนแผนการจัดประสบการณ์ สำหรับครูผู้สอนระดับปฐมวัยศึกษา สูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน

รุ่งนภา รทสา (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ภูมิปัญญาท้องถิ่นสำหรับการเรียนรู้ระดับปฐมวัย ในเขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นสำหรับการเรียนรู้ระดับปฐมวัยในเขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับสาระของภูมิปัญญาท้องถิ่น หลักการการเรียนรู้ การสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นและเพื่อรวบรวมรายนามผู้ทรงภูมิปัญญาในเขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร ที่พร้อมถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากการสอบถามครู พระสงฆ์ ผู้สูงอายุ พัฒนาการ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และประธานชุมชน จำนวนทั้งสิ้น 278 คน ได้กลุ่มตัวอย่างผู้ทรงภูมิปัญญาเป็นผู้ให้ข้อมูลจำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาได้ค่า 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) การแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่นในเขตทุ่งครุ มี 8 ด้านคือ 1) การเกษตร 2) หัตถกรรม 3) การแพทย์แผนไทย 4) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 5) ศิลปกรรม 6) ภาษาและวรรณกรรม 7) ศาสนา 8) โภชนาการ โดยสาระสำคัญของภูมิปัญญาเน้นถึงการนำสิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่นทั้งทางด้านการดำรงชีวิตและศาสนามาสืบสานต่อด้วยการสังเกต และปฏิบัติกับครอบครัว ส่วนวิธีสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นให้แก่เด็กปฐมวัย ผู้ทรงภูมิปัญญาเห็นว่า ควรเป็นการสังเกตและการสาธิตให้เด็กปฏิบัติตาม สำหรับผู้ทรงภูมิปัญญาที่พร้อมถ่ายทอดความรู้แก่เด็กปฐมวัยมีจำนวน 11 คน

ทรงสมน ศิริมงคล (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การออกแบบเรขศิลป์ในหนังสือภาพสำหรับเด็กปฐมวัย การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหารูปแบบการออกแบบภาพประกอบในหนังสือภาพ สำหรับเด็กปฐมวัยที่เด็กชื่นชอบมากที่สุด โดยศึกษาทั้งด้านการใช้สีของภาพประกอบตามน้ำหนัก ความเข้ม ความสดของสี ที่สัมพันธ์กับประเภทเนื้อเรื่องต่างๆ การใช้สีตามการจับคู่สีแบบโทนร้อน โทนเย็น ในอัตราส่วนที่แตกต่าง และการใช้สีตัดกัน รวมถึงรูปแบบการจัดหน้าหนังสือที่เด็กปฐมวัยชื่นชอบมากที่สุด วิธีการวิจัย ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะหนังสือภาพแบบที่มีเนื้อเรื่อง หรือ หนังสือภาพประกอบเรื่อง โดยแบ่งประเภทของเนื้อเรื่องออกเป็น 3 ประเภท โดยผู้

เชี่ยวชาญหนังสือสำหรับเด็ก คือ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย ชีวิตสัตว์ และความรัก จากนั้นผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวิจัยเป็นชุดแผ่นภาพให้เลือกตอบจำนวน 7 ข้อ ตามถึงรูปแบบสีและรูปแบบการจัดหน้า โดยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยเลือกตอบแบบที่ตนชอบมากที่สุดข้อละ 1 คำตอบ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรนี้มีจำนวน 200 คน เป็นเด็กชาย/หญิงที่อายุระหว่าง 3-5 ปี ในโรงเรียนอนุบาลในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. เด็กปฐมวัยชอบภาพประกอบที่ใช้สีที่มีระดับสดเข้ม (Vivid Tone) มากที่สุด ไม่ว่าหนังสือภาพจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการผจญภัย ชีวิตสัตว์ หรือความรัก
2. การจับคู่สีที่เด็กปฐมวัยชอบมากที่สุด ได้แก่ การใช้สีตัดกันแบบ 50 : 50
3. การจัดหน้าหนังสือแบบหน้าเดียวที่เด็กปฐมวัยชอบมากที่สุดคือตัวหนังสือวางทับบนภาพด้านซ้ายมือผู้ดูภาพ
4. การจัดหน้าหนังสือแบบหน้าคู่ที่เด็กปฐมวัยชอบมากที่สุดคือ ตัวหนังสือวางทับบนภาพสองหน้าต่อกันด้านบนของภาพ
5. แต่เมื่อให้เด็กเลือกการจัดหน้าแบบหน้าคู่ และการจัดหน้าแบบหน้าเดียว เด็กชอบการจัดหน้าหนังสือแบบหน้าคู่มากกว่าแบบหน้าเดียว

นลินี ณ นคร (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การวัดและประเมินพุทธิปัญญาของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและวิเคราะห์ประสิทธิผลของวิธีการวัดและประเมินพุทธิปัญญาของเด็กปฐมวัย โดยเก็บข้อมูลจากนักเรียนชั้นอนุบาล 1-3 ของโรงเรียนอนุบาลสมฤดี จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ครูผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสนใจในการเข้าร่วมโครงการวิจัย การดำเนินการวิจัยประกอบด้วย 2 ระยะ ระยะแรกพัฒนาวิธีการวัดและประเมินพุทธิปัญญาของเด็กปฐมวัย โดยบูรณาการจากแนวคิด/ทฤษฎีพัฒนาการของเพียเจต์และไวทอลล์ และทฤษฎีการเรียนรู้ของบรูเนอร์และออสเบล ระยะที่ 2 ศึกษาประสิทธิผลของวิธีการวัดและประเมิน ผลการวิจัยพบว่า

1. วิธีการวัดและประเมินที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องกับทฤษฎีกรอบความคิดในการพัฒนา โดยมีดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้เชี่ยวชาญเท่ากับ 1.00
2. วิธีการวัดและประเมินที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้ได้จริงในทางปฏิบัติโดยมีข้อมูลสนับสนุนจากความเห็นของครูผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้ทดลองใช้และสังเกตการปฏิบัติงานของนักเรียนขณะทำกิจกรรมและผลการทดลองนำวิธีวัดและประเมินที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในการประเมินความก้าวหน้าทางพุทธิปัญญาของเด็กปฐมวัยซึ่งพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างสม่ำเสมอทั้ง 3 ช่วงมีพัฒนาการทางพุทธิปัญญาในครั้งหลังสูงขึ้นกว่าที่ได้จากการวัดครั้งแรก
3. วิธีการวัดและประเมินพุทธิปัญญาของเด็กปฐมวัยที่พัฒนาสามารถนำมาใช้วินิจฉัย

ความสามารถด้านความมีเหตุผล การแก้ปัญหา และจินตนาการเชิงสร้างสรรค์โดยมีคะแนนจุดตัดที่ 30 13 และ 25 ตามลำดับ

รังรอง สมมิตร (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลพัฒนาทักษะการสังเกตและจดบันทึกของครูปฐมวัย โดยใช้การนิเทศแบบไตร่ตรองสารนิทัศน์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการสังเกตและจดบันทึกของครูปฐมวัยที่ใช้การนิเทศแบบไตร่ตรองสารนิทัศน์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย ครูปฐมวัยระดับอนุบาล 1 ถึงอนุบาล 3 จำนวน 6 คน ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลรังรอง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขต บึงกลุ่ม กรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แนวทางการนิเทศแบบไตร่ตรองสารนิทัศน์ และแบบประเมินการพัฒนาทักษะการสังเกตและจดบันทึกของครูปฐมวัย โดยสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องของการพัฒนาทักษะการสังเกตและจดบันทึกของครูปฐมวัย $IOC = 0.67$ ถึง 1 และมีค่าดัชนีความสอดคล้องในความเชื่อมั่นของผู้สังเกต $RAI = 0.9$ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูปฐมวัยที่ได้รับการนิเทศแบบไตร่ตรองสารนิทัศน์ มีความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงคะแนนการพัฒนาทักษะการสังเกตและจดบันทึกโดยเฉลี่ยรวมก่อนและขณะใช้ กิจกรรมการนิเทศแบบไตร่ตรองสารนิทัศน์ ในแต่ละช่วงสัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มขึ้น

2. ครูปฐมวัยที่ได้รับการนิเทศแบบไตร่ตรองสารนิทัศน์มีความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงคะแนนการพัฒนาทักษะการสังเกตและจดบันทึก แยกเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 การเลือกยุทธวิธีเพื่อสนับสนุนการสังเกตและจดบันทึก ด้านที่ 2 การตั้งจุดมุ่งหมายในการสังเกต ด้านที่ 3 การจดบันทึกแบบปรนัย และด้านที่ 4 การใช้ข้อมูลจากการสังเกตและจดบันทึก ก่อนได้รับและขณะได้รับการนิเทศแบบไตร่ตรองสารนิทัศน์ในแต่ละช่วงสัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มขึ้น

วัชร ป่านภูมิ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจ และสังคม สำหรับนักเรียนระดับปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจ และสังคม สำหรับนักเรียนระดับปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่นเป็นสื่อเพื่อสังเกตพฤติกรรมในการประเมินการปฏิบัติตามสภาพจริง กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ระดับอนุบาล ที่เรียนในปีการศึกษา 2545 และต่อเนื่องในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 51 คน

แบ่งเป็นชาย จำนวน 28 คน หญิง จำนวน 23 คน ซึ่งได้ดำเนินการระหว่างเดือนกรกฎาคม 2545 ถึงเดือนกันยายน 2546 ขั้นตอนการดำเนินงานแบ่งออกเป็น 4 ระยะคือ

ระยะที่ 1 : การศึกษาความเป็นไปได้ในการวิจัยและพัฒนา ได้ศึกษากรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีจากทฤษฎีพหุปัญญาของ Howard Gardner แนวคิดองค์ประกอบเชาวน์อารมณ์ของ Peter Salovey และของ Reuven Bar-On และ James D.A. Parker รวมทั้งได้ศึกษากรอบแนวคิดเชิงปฏิบัติจากแนวการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ระดับอนุบาล หลังจากนั้นได้มีการคัดเลือกและตรวจสอบความตรงเชิงคุณลักษณะของความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจ และสังคมโดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้ 3 องค์ประกอบคือ การรู้จักและช่วยเหลือตนเอง การอยู่ร่วมกันในสังคม และการมีคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งมี 10 คุณลักษณะ ประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความสามารถในการรอคอย การควบคุมอารมณ์ของตนเอง ความร่าเริงแจ่มใส ความเป็นผู้นำผู้ตาม การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น ความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจและช่วยเหลือผู้อื่น และการรู้จักให้อภัย ในขณะเดียวกันได้มีการคัดเลือกกิจกรรมการเล่นโดยครูผู้สอนระดับอนุบาลศึกษา และตรวจสอบความถูกต้องโดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้กิจกรรมการเล่นทั้งหมด 9 กิจกรรมคือ การเคลื่อนไหวประกอบเพลง การละเล่นพื้นบ้าน(เกมมอญซ่อนผ้า) มุมบล็อก มุมศิลปะ มุมเกมการศึกษา มุมแต่งตัว มุมการแสดง มุมนิทาน และการเล่นบทบาทสมมุติ จากนั้นได้ดำเนินการภาคสนามโดยตั้งสมมติฐานเชิงปฏิบัติไว้ว่า แบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจ และสังคมที่พัฒนาโดยใช้กิจกรรมการเล่นเป็นสื่อ่นั้นมีความตรงเชิงเอกนัย มีความเที่ยงในเชิงความสอดคล้องของผู้ประมาณค่าและมีประสิทธิภาพในการนำไปใช้เชิงปฏิบัติ

ระยะที่ 2 : กระบวนการพัฒนา “ต้นแบบ” ของแบบสำรวจรายการพฤติกรรม ได้จัดกิจกรรมการเล่นแต่ละกิจกรรม จำนวน 2 ครั้ง เพื่อกำหนดกรอบการสังเกตพฤติกรรมของความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคมของนักเรียน พร้อมทั้งวิเคราะห์จำแนกพฤติกรรมให้เข้ากลุ่มคุณลักษณะความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคม เพื่อพัฒนา “ต้นแบบ” ของแบบสำรวจรายการพฤติกรรม พร้อมพัฒนาคู่มือการจัดกิจกรรมการเล่น

ระยะที่ 3 : กระบวนการพัฒนา “ร่าง” ของแบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจ และสังคมได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเล่นแต่ละกิจกรรม จำนวน 2 ครั้งโดยศึกษาพฤติกรรมที่ปรากฏเพิ่มเติมจาก “ต้นแบบ” พร้อมทั้งวิเคราะห์พฤติกรรมที่สังเกตเพื่อจำแนกเข้ากลุ่มคุณลักษณะความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคมเพื่อพัฒนา “ร่าง” ของแบบประเมิน พร้อมทั้งนำ “ร่าง” ของแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญให้ระดับคะแนนความสำคัญของพฤติกรรมในแต่ละคุณลักษณะเพื่อนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการพัฒนามาตราเชิงองค์รวมและมาตราเชิงวิเคราะห์

ระยะที่ 4 : กระบวนการพัฒนาแบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคม

“ฉบับสมบูรณ์” ได้จัดกิจกรรมการเล่นในแต่ละกิจกรรม จำนวน 2 ครั้ง โดยศึกษารายละเอียดของพฤติกรรมที่ปรากฏเพิ่มเติมพร้อมทั้งวิเคราะห์พฤติกรรมให้เข้ากลุ่มคุณลักษณะความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคมเพื่อนำไปพัฒนาแบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคม “ฉบับสมบูรณ์” ได้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในลักษณะความตรงเชิงเอคนัย โดยใช้วิธีการคุณลักษณะเดียว-วิธีการหลาย จากนั้นได้ตรวจสอบความเที่ยงในเชิงความสอดคล้องของผู้ประมาณค่าระหว่างผู้วิจัยกับครูประจำชั้น และตรวจสอบประสิทธิภาพการนำเครื่องมือไปใช้ในเชิงปฏิบัติ รวมทั้งจัดพิมพ์คู่มือการจัดทำกิจกรรมการเล่นและคู่มือแบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคม

ผลการวิจัยและพัฒนา ทำให้ได้แบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคม 9 ชุด ซึ่งแต่ละชุด ประกอบด้วย แบบสำรวจรายการพฤติกรรมพร้อมมาตราเชิงองค์รวมและมาตราเชิงวิเคราะห์ ที่มีระดับคุณภาพ 5 ระดับคือ 5 ดาว 4 ดาว 3 ดาว 2 ดาว และ 1 ดาว ในส่วนคุณภาพของเครื่องมือพบว่า แบบสำรวจรายการพฤติกรรมมีความตรงเชิงเอคนัยโดยการตรวจสอบกับกลุ่มรู้จัก ซึ่งพฤติกรรมในแต่ละคุณลักษณะที่นักเรียนแสดงออกขณะร่วมกิจกรรมการเล่นมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ได้ตรวจสอบโดยวิธีการอื่นที่หลากหลาย คือ การสังเกตในสถานภาพอื่น การสัมภาษณ์ครูประจำชั้นและผู้ปกครอง การรวบรวมจากเอกสารพัฒนาการ และกิจกรรมใคร่อย่ สำหรับความเที่ยงในเชิงความสอดคล้องของผู้ประมาณค่าพบว่า มีร้อยละความสอดคล้องตั้งแต่ ร้อยละ 92 ถึง ร้อยละ 98 ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับมาตราแล้วปรากฏว่า ผลการประเมินในแต่ละคุณลักษณะระหว่างผู้วิจัยและครูประจำชั้นสอดคล้องตรงกันทุกระดับ สำหรับการตรวจสอบประสิทธิภาพการนำไปใช้ในเชิงปฏิบัติ พบว่าครูผู้สอนมีความพึงพอใจในในแง่ความเป็นระบบและการใช้แบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคม เพราะมีมาตราในการประเมินรวม ทั้งมีการพัฒนาใช้บนคอมพิวเตอร์เพื่อให้เกิดความสะดวกเพิ่มขึ้น

ข้อค้นพบสำคัญเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรมโดยใช้กิจกรรมการเล่นเป็นสื่อ พบว่า คุณลักษณะความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจและสังคมของนักเรียนระดับปฐมวัยที่สามารถใช้กิจกรรมการเล่นเป็นสื่อในการประเมินได้อย่างชัดเจน มี 7 คุณลักษณะ คือ ความรับผิดชอบใช้กิจกรรมมุมศิลปะ ความมีระเบียบวินัย ความสามารถในการรอคอยและความร่าเริงแจ่มใสใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน(เกมมอญซ่อนผ้า) ความเป็นผู้นำผู้ตามใช้กิจกรรมมุมการแสดง การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่นใช้กิจกรรมการเล่นบทบาทสมมุติ ความซื่อสัตย์ใช้กิจกรรมมุมบล็อก ในส่วนการควบคุมอารมณ์ของตนเอง ความมีน้ำใจและช่วยเหลือผู้อื่นและการรู้จักให้อภัยนั้น กิจกรรมการเล่นไม่สามารถดึงพฤติกรรมที่แสดงคุณลักษณะเหล่านี้ออกมาได้ชัดเจนนัก และเมื่อพิจารณาในลักษณะองค์ประกอบของความพร้อมพบว่า กิจกรรมการเล่นใช้เป็นสื่อในการประเมินองค์ประกอบด้านการรู้จักและการช่วยเหลือตนเอง และการอยู่ร่วมกันในสังคมได้ชัดเจน ส่วนองค์

ประกอบด้านการมีคุณธรรมจริยธรรมนั้นกิจกรรมการเล่นไม่สามารถดึงพฤติกรรมที่แสดงออกขององค์ประกอบนี้ได้ชัดเจนนัก ในขณะเดียวกันหากพิจารณาความเป็นเอกนัยของกิจกรรมการเล่นที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน(เกมมอญซ่อนผ้า) กิจกรรมมุมบล็อก และกิจกรรมการเล่นบทบาทสมมุติสามารถใช้เป็นสื่อในการประเมินความพร้อมได้หลากหลาย คุณลักษณะมากกว่ากิจกรรมอื่น

จิรนนท์ จันทร์สว่าง (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ทศนคติของครูปฐมวัยต่อการประกันคุณภาพในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับทัศนคติของครูปฐมวัยต่อการประกันคุณภาพในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการรับรู้ ด้านความรู้สึกรู้สึก ด้านการปฏิบัติ และเปรียบเทียบทัศนคติของครูปฐมวัย จำแนกตามขนาดโรงเรียน การเปิดรับสื่อข่าวสาร และลักษณะของประสบการณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูปฐมวัย 190 คน โรงเรียนละ 1 คน จากโรงเรียน 214 โรง กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีแบ่ง 50 % จากจำนวนโรงเรียนทั้งหมดของสังกัดกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นมาตรวัดทัศนคติแบบประเมินค่า 4 ระดับ สถิติที่ใช้ทดสอบค่าที(t-test) และการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว(One-Way Analysis of Variance) ผลการวิจัยพบว่า

1. ทัศนคติของครูปฐมวัยต่อการประกันคุณภาพในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมและด้านการรับรู้ ด้านความรู้สึกรู้สึก และด้านการปฏิบัติอยู่ในระดับค่อนข้างสูง
2. เปรียบเทียบทัศนคติของครูปฐมวัยต่อการประกันคุณภาพในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามขนาดโรงเรียน การเปิดรับสื่อข่าวสารและลักษณะของประสบการณ์พบว่า

2.1 ทัศนคติครูปฐมวัยต่อการประกันคุณภาพในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในภาพรวมและในด้านการปฏิบัติ

2.2 ทัศนคติครูปฐมวัยต่อการประกันคุณภาพในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม การเปิดรับสื่อข่าวสารด้านการอ่านบทความ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในภาพรวมและรายด้าน ในด้านการรับรู้ ด้านความรู้สึกรู้สึกและด้านการปฏิบัติ ส่วนการเปิดรับสื่อข่าวสารด้านการฟังข่าวสาร ไม่แตกต่างกันในภาพรวม แต่ด้านการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ทัศนคติครูปฐมวัยต่อการประกันคุณภาพในโรงเรียน สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามลักษณะของประสบการณ์ด้านการอบรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในภาพรวมและรายด้าน ในด้านการปฏิบัติ ส่วนลักษณะของประสบการณ์ด้านการเป็น

วิทยาการ และด้านการทำงานแบบมีส่วนร่วม ในภาพรวมและรายด้าน ในด้านการรับรู้ ด้านความรู้สึกและด้านการปฏิบัติไม่แตกต่างกัน

สมฤทัย หย่าวิลัย (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพ การศึกษาด้านหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน ระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานและปัญหาในการประกันคุณภาพการศึกษา ด้านหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนเอกชนทั่วประเทศ ประชากรที่ใช้ประกอบด้วยโรงเรียนอนุบาลเอกชน จำนวน 753 โรงเรียน มีผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้บริหารโรงเรียน 753 คน และครูผู้สอนระดับประถมศึกษา จำนวน 753 คน รวมทั้งสิ้น 1,506 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม แบบมาตราประมาณค่าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีและการทดสอบค่าเอฟ โดยกำหนดค่า นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนระดับประถมศึกษาได้ดำเนินงานประกันคุณภาพ การศึกษาด้านหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีการปฏิบัติงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อจำแนกตามขนาดของโรงเรียนพบว่าในภาพรวมมีการปฏิบัติงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ประเด็นที่โรงเรียนแต่ละขนาดมีการดำเนินงานประกันคุณภาพ การศึกษาไม่แตกต่างกันคือ การเปิดโอกาสให้บุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการตรวจ สอบภายในและการจัดทำข้อมูลสถิติแสดงความสำเร็จหลักสูตรของผู้เรียน

2. ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนระดับประถมศึกษาพบ สภาพปัญหาในการดำเนินงาน ประกันคุณภาพการศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ซึ่งมีสภาพปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ และเมื่อจำแนกตามขนาดของโรงเรียนพบว่า มีสภาพปัญหาแตกต่างกันในบาง ประเด็น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อมรา สุวรรณมณีแดง (2546) ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของครูประถมศึกษาโรงเรียน เอกชนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพครู การศึกษาครั้งนี้มีจุด ประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่แสดงถึง ความรู้ความเข้าใจต่อการขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพครู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นครู ประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2544 ที่สอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1-3 จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แบบสอบถาม ซึ่งมีความเชื่อมั่น .82 โดย วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC ผลการวิจัยพบว่า

ความคิดเห็นของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่แสดงถึงความรู้ความเข้าใจที่มีต่อการขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพครูอยู่ในระดับดี ยกเว้นด้านองค์วิชาชีพที่รับผิดชอบการขึ้นทะเบียนอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้พบว่า มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอายุน้อยกว่า 25 ปี กับอายุ 41 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นด้านความหมายของการขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพ กับด้านวิธี การขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพแตกต่างกัน

วนิดา แก้วกุลบุตร (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียนและหาคำแนะนำนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูระดับก่อนประถมศึกษาที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย จำนวน 200 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม(Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวัดความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียน ประสพการณ์ในการรับการอบรม การมีตัวแบบการวิจัยในชั้นเรียน ปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน การยอมรับนวัตกรรมการวิจัยในชั้นเรียน เจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียน สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สหสัมพันธ์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า

1. ตัวแปรปัจจัยด้านประสพการณ์ในการรับการอบรม การมีตัวแบบการวิจัยในชั้นเรียน ความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียน ปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน และการยอมรับนวัตกรรมการวิจัยในชั้นเรียน กับเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .506 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และตัวแปรปัจจัยทั้ง 5 ตัวแปรรวมกันอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียนได้ร้อยละ 25.60

2. คำแนะนำนักความสำคัญของปัจจัยด้านการยอมรับนวัตกรรมการวิจัยในชั้นเรียน ส่งผลทางบวกต่อเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีคำแนะนำนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.449 ส่วนปัจจัยด้านประสพการณ์ในการรับการอบรม การมีตัวแบบการวิจัยในชั้นเรียน ความรู้เกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียน และปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ส่งผลต่อเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน

ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน พบว่า มีงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอน จำนวน 31 เรื่อง จำแนกเป็น 3 ด้าน คือ

- 1) คุณลักษณะของครูผู้สอนเด็กปฐมวัยที่ต้องพัฒนา 2) กระบวนการพัฒนาครูผู้สอน

3) ความรู้ความสามารถที่ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนา ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1) คุณลักษณะของครูผู้สอนเด็กปฐมวัยที่ต้องพัฒนา

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอนในด้านคุณลักษณะของครูผู้สอนเด็กปฐมวัยที่ต้องพัฒนา มีจำนวน 4 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะของครูผู้สอนเด็กปฐมวัย ที่ต้องพัฒนามี 4 เกณฑ์ ได้แก่ 1) คุณลักษณะตามแนวทางการปฏิรูปครู 2) คุณลักษณะตามภาระงาน 3) คุณลักษณะตามตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการชั้นเรียน และ 4) คุณลักษณะตามความต้องการพัฒนา เป็นดังตารางต่อไปนี้

1. คุณลักษณะของครูตามแนวทางการปฏิรูปครู มี 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดการเรียนการสอน 2) ด้านมนุษยสัมพันธ์ 3) ด้านคุณธรรมจริยธรรม 4) ด้านสุขภาพกาย 5) ด้านสุขภาพจิต และ 6) ด้านการพัฒนาตนเอง

2. คุณลักษณะของครูตามภาระงานครูอนุบาลในโรงเรียน มี 4 ด้าน ได้แก่ 1) งานพัฒนาทางวิชาการ 2) งานพัฒนาผู้เรียน 3) งานพัฒนาตนเอง 4) งานสร้างความร่วมมือกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง

3. คุณลักษณะตามตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการชั้นเรียน มี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ด้านศักยภาพและความรับผิดชอบของครูปฐมวัย 2) ด้านการพัฒนาผู้เรียนและการดูแลชั้นเรียน 3) ด้านการพัฒนาการของผู้เรียน

4. คุณลักษณะตามความต้องการพัฒนาของครูปฐมวัย มี 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน 2) ด้านการเขียนแผนการจัดประสบการณ์ 3) ด้านการนำเทคนิคมาจัดประสบการณ์ 4) ด้านการผลิตสื่อการเรียนการสอน 5) ด้านการวัดและประเมินผลพัฒนาการเด็ก 6) ด้านบทบาทของครูปฐมวัย

2) กระบวนการพัฒนาครูผู้สอน

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอนในด้านกระบวนการพัฒนาครูผู้สอน มีจำนวน 5 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการพัฒนาครูผู้สอน มี 5 แบบดังนี้ 1) การนิเทศภายในแบบกัลยาณมิตร 2) การนิเทศแบบเพื่อนให้คำปรึกษาเพื่อน 3) รูปแบบเสริมพลังการทำงาน 4) กระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติสถานการณ์และ 5) การพัฒนาครูของโรงเรียนเอกชน เป็นดังนี้

1. การพัฒนาครูโดย การนิเทศภายในแบบกัลยาณมิตร มีผลต่อคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของครูปฐมวัย

2. การพัฒนาโดย การนิเทศแบบเพื่อนให้คำปรึกษาเพื่อน มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

3. การพัฒนาศักยภาพการเป็นครุณักวิจัยโดยใช้รูปแบบเสริมพลังการทำงานเพื่อพัฒนา ศักยภาพโดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอนคือ ขั้นประสบการณ์ ขั้นนำเสนอ ขั้นอภิปราย และสรุป และขั้นสะท้อนคิด

4. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติผลงานการชี้แนะ มี 4 ขั้นตอนคือ ขั้น เตรียมการ ขั้นประสานไมตรี ขั้นสร้างวิธีการเรียนรู้ และขั้นประเมินผลซึ่งมีผลต่อการรับรู้ความ สามารถของตนของครู

5. วิธีการพัฒนาครูของโรงเรียนเอกชน การพัฒนาครูของโรงเรียนเอกชน ใช้ 9 วิธี

1) การปฐมนิเทศ 2) การฝึกอบรม 3) การศึกษาดูงาน 4) การสอนงาน 5) การสับเปลี่ยน หน้าที่ปฏิบัติงาน 6) การสัมมนา 7) การประชุมเชิงปฏิบัติการ 8) การศึกษาต่อ 9) การเผยแพร่ข่าวสารทางวิชาการ

3) ความรู้ความสามารถที่ ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนา

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยของครูผู้สอนในด้านความรู้ความ สามารถที่ ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนา มีจำนวน 22 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ความรู้ ความสามารถที่ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนา มี 4 ประเด็นต่อไปนี้ 1) การนำเทคนิค มาจัดประสบการณ์เรียนรู้ 2) ด้านการผลิตสื่อการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดและประเมิน ผลพัฒนาการเด็ก และ 4) ด้านบทบาทของครูปฐมวัย เป็นดังนี้

1. ด้านการนำเทคนิคมาจัดประสบการณ์เรียนรู้ 1) สภาพการปลูกฝังวัฒนธรรมไทย ให้แก่เด็กวัยอนุบาล 2) การศึกษาการจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กอนุบาลของครู ประจำชั้น 3) การพัฒนากระบวนการส่งเสริมพฤติกรรมของครูในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่ เด็กปฐมวัย โดยใช้แนวคิดการสะท้อนความคิดและการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน 4) การศึกษาพฤติกรรมของครูในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 5) พฤติกรรมการสอนของครูปฐมวัยในการส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแก่เด็กปฐมวัย 6) การ ศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมระดับปฐมวัยศึกษาของครูปฐมวัย 7) สภาพการจัดการเรียนการสอน ที่ส่งเสริมวัฒนธรรมไทยในโรงเรียนอนุบาล 8) สภาพและปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาระดับ อนุบาลของครู ผู้สอน 9) การวิเคราะห์เนื้อหาความรู้ที่ปรากฏในเพลงสำหรับสอนเด็กปฐมวัย 10) การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอนุบาลอายุ 5 ถึง 6 ปี

2. ด้านการผลิตสื่อการเรียนการสอน 1) สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการใช้ แหล่งการเรียนรู้ของครูผู้สอนระดับปฐมวัย 2) การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง การ เขียนแผนการจัดประสบการณ์ 3) ภูมิปัญญาท้องถิ่นสำหรับการเรียนรู้ระดับปฐมวัย 4) การออกแบบเรขศิลป์ในหนังสือภาพสำหรับเด็กปฐมวัย

3. ด้านการวัดและประเมินผลพัฒนาการเด็ก 1) การวัดและประเมินพุทธิปัญญาของเด็กปฐมวัย 2) ผลพัฒนาทักษะการสังเกตและจดบันทึกของครูปฐมวัย โดยใช้การนิเทศแบบไตร่ตรองสารนิทัศน์

3) การพัฒนาแบบประเมินความพร้อมด้านอารมณ์-จิตใจ และสังคม สำหรับนักเรียนระดับปฐมวัย

3. ด้านบทบาทของครูปฐมวัย 1) ทักษะคิดของครูปฐมวัยต่อการประกันคุณภาพในโรงเรียน 2) การศึกษาสภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาด้านหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน ระดับปฐมวัยศึกษา 3) ความคิดเห็นของครูปฐมวัยโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพครู 4) ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับก่อนประถมศึกษา

4.3 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัย โดยการมีส่วนร่วม

การเสนอผลการวิเคราะห์สถานภาพของงานวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม ครั้งนี้ ได้เสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม รายละเอียดของแต่ละส่วน มีดังนี้

ส่วนที่ 1 สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัย โดยการมีส่วนร่วม

สารสังเขปเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม พบว่า มีการศึกษาใน 3 ด้านได้แก่ 1) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา 2) ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียน และ 3) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนการสอน มีรายละเอียดประกอบด้วย ชื่อผู้วิจัย เรื่องที่วิจัย และสารสังเขป ดังต่อไปนี้

1) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา

ยุวรัตน์ จงใจรักษ์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการมีส่วนร่วมระหว่างบ้าน โรงเรียน และชุมชนในการจัดการ ศึกษาปฐมวัยในโรงเรียนปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของบ้าน โรงเรียน และชุมชน ในการจัดการศึกษาปฐมวัยในโรงเรียนปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนใน 4 ด้าน คือ ด้านการติดต่อสื่อสาร ด้านการเป็นผู้ประสานงานในการระดมทรัพยากร ด้านการอาสาสมัครเพื่อพัฒนาการศึกษา และด้านการเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้

บริหารโรงเรียนปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน จำนวน 174 คน ครูอนุบาล 35 คน ผู้ปกครองเด็กวัยอนุบาล 105 คน ผู้นำชุมชน 8 คน และประชาชนในชุมชน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามผู้บริหาร และแบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร ครูอนุบาล ผู้ปกครองเด็กวัยอนุบาล ผู้นำชุมชน และประชาชนในชุมชน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พร้อมการบรรยายประกอบความเรียง ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านการติดต่อสื่อสาร ในการวางแผน โรงเรียนส่วนใหญ่มีการจัดทำนโยบาย การจัดตั้งบุคลากร ผู้รับผิดชอบ และมีการจัดสรรงบประมาณ ในวิธีการปฏิบัติสิ่งที่ทำเป็นประจำคือ การจัดทำป้ายประกาศข่าวสาร การประชุมผู้ปกครอง การจัดทำสมุดรายงานประจำตัวเด็ก และการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีของครู

2. ด้านการเป็นผู้ประสานงานในการระดมทรัพยากร ในการวางแผน โรงเรียนส่วนใหญ่มีการจัดทำนโยบาย การจัดตั้งบุคลากรผู้รับผิดชอบ และมีการจัดสรรงบประมาณ ในวิธีการปฏิบัติสิ่งที่ทำเป็นประจำคือ การเข้าร่วมในกิจกรรมวันสำคัญต่างๆ ภายในชุมชน

3. ด้านการอาสาสมัครเพื่อพัฒนาการศึกษา ในการวางแผน โรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีการจัดทำนโยบาย การจัดตั้งบุคลากร และมีการจัดสรรงบประมาณ ในวิธีการปฏิบัติโรงเรียนส่วนใหญ่ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง

4. ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของโรงเรียน ในการวางแผน โรงเรียนส่วนใหญ่มีการจัดทำนโยบาย การจัดตั้งบุคลากร ผู้รับผิดชอบและมีการจัดสรรงบประมาณ ในวิธีการปฏิบัติโรงเรียนส่วนใหญ่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง

ส่วนการประเมินผลของโรงเรียน พบว่าโรงเรียน ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้างทั้ง 4 ด้าน ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรโรงเรียน 4 โรง พบว่า การมีส่วนร่วมระหว่างบ้าน โรงเรียนและชุมชนของโรงเรียนทั้ง 4 โรง มีความคล้ายคลึงกัน ในการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน แต่โรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ในตัวเมือง จะมีความสัมพันธ์กับชุมชนในลักษณะเน้นตามแผนที่วางไว้ล่วงหน้า ส่วนโรงเรียนขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ชานเมืองจะมีความสัมพันธ์กับชุมชนแบบวิถีธรรมชาติ แต่ขาดการวางแผนและการเสริมแรงจากปัจจัยภายนอก

เทิดศักดิ์ จันเสวี (2549) ทำการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยในโรงเรียนเขตเทศบาลตำบลจอมทอง อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยในโรงเรียนเขตเทศบาลตำบลจอมทอง อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ และเพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย ในโรงเรียนเขตเทศบาลตำบลจอมทอง อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ประชากรในการศึกษาคือ ผู้

ปกครองนักเรียนชั้นอนุบาล 1-2 ในโรงเรียนเขตเทศบาลตำบลจอมทอง อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้งหมด 201 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้คือ แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคำถามปลายเปิดจัดกลุ่มวิเคราะห์โดยพรรณนา ผลการศึกษาพบว่า

1. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย พบว่าการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในด้านการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่บ้านอยู่ในระดับมาก และด้านการมีส่วนร่วมและสนับสนุนการเรียนรู้ ด้านการติดต่อสื่อสาร ด้านการจัดสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในระดับน้อย

2. ความต้องการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย พบว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ความต้องการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในด้านการติดต่อสื่อสาร ผู้ปกครองต้องการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ส่วนความต้องการมีส่วนร่วมและสนับสนุนการเรียนรู้ ความต้องการมีส่วนร่วมในด้านการจัดสภาพแวดล้อม และความต้องการมีส่วนร่วมในด้านการตัดสินใจอยู่ในระดับปานกลาง

3. ปัญหาในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย พบว่า ปัญหาที่ผู้ปกครองพบคือ ไม่มีเวลา และโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรม หรือมีส่วนร่วมกับทางโรงเรียนเท่าที่ควร ติดต่อสื่อสารกับครูโดยตรงได้ยาก และผู้ปกครองมีประสบการณ์ ความรู้ น้อย รวมทั้งฐานะทางบ้านยากจน

เอี่ยมพร หนูรอด (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกิจกรรมที่จัดขึ้นในโรงเรียนเอกชนปฐมวัย ในกรุงเทพมหานคร วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษา 1) ลักษณะการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกิจกรรมของโรงเรียนเอกชนปฐมวัยในกรุงเทพมหานคร 2) เปรียบเทียบลักษณะการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกิจกรรมที่โรงเรียนเอกชนปฐมวัย ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กในกรุงเทพมหานครจัดขึ้น ประชากรที่ใช้คือ ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนปฐมวัยที่จัดการศึกษาระดับปฐมวัยเพียงระดับเดียวในกรุงเทพมหานคร จำนวน 299 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบบสำรวจ รายการและปลายเปิด วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในลักษณะเป็นผู้รับข้อมูลข่าวสาร ผู้ปกครองมีแนวโน้มในการมีส่วนร่วมมากในทุกกิจกรรมที่โรงเรียนเอกชนปฐมวัยในกรุงเทพมหานครจัดขึ้น แต่การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในลักษณะเป็นผู้เรียน ในลักษณะเป็นครู และในลักษณะเป็นผู้ร่วมตัดสินใจ

ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีแนวโน้มในการมีส่วนร่วมน้อยในกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น

2. ผู้ปกครองในโรงเรียนเอกชนปฐมวัยขนาดเล็กในกรุงเทพมหานครมีแนวโน้มในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นน้อยกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง

ชุตินา แทนศิริ (2547) บทบาทของครูในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดสมุทรปราการ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) บทบาทของครูในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดสมุทรปราการ 2) ปัญหาในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดสมุทรปราการ ประชากรคือครูผู้สอนระดับชั้นอนุบาล 1-3 จำนวน 335 เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามชนิด ตรวจสอบรายการ มาตราส่วนประมาณค่า และคำถามปลายเปิด โดยได้รับแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์คืนมา จำนวน 329 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.21 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของครูในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดสมุทรปราการ ใน 7 ด้าน เรียงจากอันดับสูงสุดไปยังต่ำสุด ได้แก่ 1) ด้านการประเมินความต้องการ และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม 2) ด้านการเตรียมการเกี่ยวกับการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม 3) ด้านการรับสมัคร การคัดเลือกและการมอบหมายงาน 4) ด้านการชี้แจงและทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครอง 5) ด้านการให้ความรู้ปกครอง และบุคลากรของสถานศึกษาปฐมวัย 6) ด้านการติดต่อสื่อสาร 7) ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ส่วนปัญหาในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดสมุทรปราการ อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ด้านที่มีปัญหาสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) ด้านการประเมินความต้องการและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม 2) ด้านการเตรียมการเกี่ยวกับการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม 3) ด้านการให้ความรู้ผู้ปกครองและบุคลากรของสถานศึกษาปฐมวัย

2) ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียน

นวลศรี งามทรัพย์ (2552) ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยมีส่วนร่วมกับโรงเรียน กรณีศึกษา : โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ มหามงคล จังหวัดนครปฐม การวิจัยครั้งนี้มุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ มหามงคล โดยรวมและจำแนกตามปัจจัยจูงใจ และเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ มหามงคล จำแนกตามปัจจัยพื้นฐานของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นผู้ปกครองของนักเรียนระดับปฐมวัย และมีบุตรที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ในโรงเรียนพระ

คํานักสวนกุหลาบ มทามงคล จังหวัดนครปฐม จำนวน 360 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยมีส่วนร่วม กับโรงเรียนเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับจำนวน 50 ข้อ มีค่าความ เชื่อมั่น .95 วิเคราะห์โดยใช้สถิติการหาค่าเฉลี่ย หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความ แปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้ วิธีทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe's) ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย จำแนกตามปัจจัยจูงใจ รายด้านโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยมากที่สุด 2 อันดับ คือ ด้านครูผู้สอน และด้านผู้บริหารและการจัดการโรงเรียน

2. ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย จำแนกตามปัจจัยจูงใจรายด้าน เป็น ดังนี้ ด้านอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมี ส่วนร่วมมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ มีชั้นเรียนถึงประมปลาย มีบรรยากาศที่ปลอดมลพิษและมี สนามเด็กเล่นสำหรับเด็กปฐมวัยด้านครูผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ปัจจัยที่สร้างการมี ส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ครูมีความรู้ความสามารถตรงตาม สาขาวิชารองลงมาคือ ครูแต่งกายเรียบร้อย และครูเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กด้านกิจกรรมพัฒนา เด็กปฐมวัย โดยรวมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่สร้างการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยมาก ที่สุด 3 อันดับแรก คือ มีการจัดนิทรรศการแสดงผลงานและการเรียนรู้ของเด็กให้ทราบ รองลงมา คือ ให้เด็กเรียนรู้ในการช่วยเหลือตนเอง และให้เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์จริง

บุญมา สามทองกล้า (2550) ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังต่อการ จัดการศึกษาปฐมวัย กับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองโรงเรียนเอกชน ในสำนักงานเขตพื้นที่การ ศึกษาประถม เขต 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อแสดงให้เห็นระดับความคาดหวังต่อการ จัดการศึกษาปฐมวัยและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองโรงเรียนเอกชน 2) เพื่อเปรียบเทียบความ คาดหวังต่อการจัดการศึกษาปฐมวัยและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองโรงเรียนเอกชนจำแนกตาม ข้อมูลพื้นฐาน 3) เพื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังต่อการจัดการศึกษาปฐมวัยกับการ มีส่วนร่วมของผู้ปกครองโรงเรียนเอกชน กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ปกครองนักเรียนระดับปฐมวัย โรงเรียนเอกชน ที่จัดการศึกษาปฐมวัยในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 348 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sam- pling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ เก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 5-23 กุมภาพันธ์ 2550 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window สถิติที่ใช้วิเคราะห์ ข้อมูล ได้แก่สถิติบรรยายพื้นฐาน ได้แก่ค่าความถี่(Frequency) ค่าร้อยละ(Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) และสถิติอ้างอิง ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างในเชิงสถิติทำการเปรียบเทียบพหุคูณ(Multiple Comparison) ด้วยวิธีการของ เชฟเฟ่ (Scheffe's Method) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักส์โมเมนต์(Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังต่อการจัดการศึกษาปฐมวัยกับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองโรงเรียนเอกชน ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการจัดการศึกษาปฐมวัยโรงเรียนเอกชนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ส่วนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเรียนการสอน ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน และด้านอาคารสถานที่อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านกิจการนักเรียน ด้านการบริหารบุคลากร และด้านการจัดการธุรการและการเงินอยู่ในระดับปานกลาง

2. ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการจัดการศึกษาปฐมวัย เมื่อจำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ การศึกษา ภูมิฐานะ สภาพครอบครัว และรายได้ ไม่แตกต่างกัน ส่วนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเมื่อจำแนกตามเพศ ภูมิฐานะ อาชีพ สภาพครอบครัว และรายได้ ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อจำแนกการมีส่วนร่วมตามอายุ และระดับการศึกษา พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

3. ความคาดหวังและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการจัดการศึกษาปฐมวัยโรงเรียนเอกชนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนรายด้านแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกโดย ด้านการเรียนการสอน ด้านกิจการนักเรียน ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ด้านการบริหารบุคลากร และด้านการจัดการธุรการและการเงิน มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอาคารสถานที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุธีรา จีรติวรา (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาคู่มือการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัย การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคู่มือการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัย โดยมีขั้นตอนในการพัฒนาคู่มือ 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาคู่มือ 3) การทดลองใช้คู่มือ 4) การประเมินผลและแก้ไขปรับปรุงคู่มือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้ปกครองนักเรียนปฐมวัย โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 21 (บ้านลำเหย) อำเภอบ่อพลอย จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย คู่มือการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาปฐมวัย แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ค่าสถิติ t-test แบบ Dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการพัฒนาคู่มือ พบว่าผู้ปกครอง ต้องการให้มีการพัฒนาคู่มือการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัย โดยมีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย มีภาพประกอบ ตัวอักษรมีขนาดใหญ่ ใช้ภาษาที่ง่ายต่อความเข้าใจ

2. ผลการพัฒนาคู่มือพบว่า คู่มือประกอบด้วย วัตถุประสงค์ คำแนะนำการศึกษาคู่มือ เนื้อหาเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานและแนวทางการจัดการศึกษาปฐมวัย กิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง 4 กิจกรรมคือ การเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน การจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอน การสานสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับบ้าน และการประเมินผลนักเรียน และคู่มือมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 80.00/81.78

3. ผลการทดลองใช้คู่มือ พบว่าผู้ปกครองให้ความสนใจในการศึกษาคู่มือและดำเนินการศึกษาคู่มือไปตามลำดับ

4. ผลการประเมินคู่มือพบว่าผู้ปกครองนักเรียนระดับปฐมวัย มีความรู้ ความเข้าใจ เรื่องการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาก่อนและหลังศึกษาคู่มือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยหลังศึกษาคู่มือ ผู้ปกครองมีความรู้ ความเข้าใจ เรื่องการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาสูงกว่าก่อนศึกษาคู่มือ และเห็นว่า คู่มือมีประโยชน์ สามารถนำไปใช้และถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้ และผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดหาสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน และร่วมประเมินผลงานนักเรียน

มณฑิยา ทุมพันธ์ (2546) ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่ใช้การบ้านแบบมีส่วนร่วม การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาบทบาทการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่ใช้การบ้านแบบมีส่วนร่วม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้ปกครองของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนวัดพลมานิย์ สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่อ่านออกเขียนได้และเต็มใจให้ความร่วมมือในการวิจัย จำนวน 37 คน โดยให้ผู้ปกครองทำการบ้านแบบมีส่วนร่วมกับเด็กทุกวัน ติดต่อกัน 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ แบบสอบถามบทบาทการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่ใช้การบ้านแบบมีส่วนร่วม มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .895 ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่ใช้การบ้านแบบมีส่วนร่วมมีระดับการปฏิบัติในบทบาทการมีส่วนร่วม หลังการทดลองอยู่ในระดับมาก

2. เมื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติในบทบาทการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเด็กปฐมวัยที่

ใช้การบ้านแบบมีส่วนร่วม ในภาพรวมพบว่า ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกตามข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ระดับการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ และอาชีพของผู้ปกครอง ไม่แตกต่างกัน

3. ผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่ารูปแบบการบ้านเหมาะสมมาก และการทำการบ้านแบบมีส่วนร่วมมีประโยชน์มาก

3) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้

บัวสร วุฒิสักดิ์ชัยกุล (2546) ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการสื่อสารของมารดาที่ส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบการสื่อสารทางบวกของมารดา รูปแบบการสื่อสารทางลบของมารดา และความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการสื่อสารทางบวกของมารดา รูปแบบการสื่อสารทางลบของมารดา ความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย ที่มารดามีระดับการศึกษาต่างกัน และเพื่อศึกษารูปแบบการสื่อสารทางบวกของมารดา การสื่อสารทางลบของมารดา และระดับการศึกษาของมารดา ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยปีที่ 2 และปีที่ 3 ในโรงเรียนจังหวัดนครนายก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ และสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบวัดการสื่อสารของมารดา และแบบวัดความฉลาดทางอารมณ์เด็กปฐมวัย 5-6 ปี เป็นแบบมาตรฐานประเมินค่าที่ระดับ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร 2 กลุ่มโดยใช้ t-test และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างตัวแปร และทดสอบนัยสำคัญของความสัมพันธ์ด้วย t-test หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ และค่าน้ำหนักความสัมพันธ์สัมพัทธ์ (Beta) โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วย F-test และ t-test ตามลำดับ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. มารดาให้การสื่อสารทางบวกและทางลบไม่แตกต่างกัน

2. รูปแบบการสื่อสารทางบวกของมารดา ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา กับมารดาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยที่มีมารดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา กับมารดาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกันอย่างไม่มีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3. สหสัมพันธ์พหุคูณของรูปแบบการสื่อสารทางบวกของมารดา การสื่อสารทางลบของมารดา และระดับการศึกษาของมารดา ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยรูปแบบการสื่อสารทางบวกของมารดา มีค่าน้ำหนักสำคัญส่ง

ผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ .378 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 รูปแบบการสื่อสารทางลบของมารดา มีค่าน้ำหนักสำคัญส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ -.154 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระดับการศึกษาของมารดา มีค่าน้ำหนักสำคัญส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ .414 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

กันยารัตน์ แสงงาม (2548) ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพจิตบุตรปฐมวัยตามการรับรู้ของมารดา : การศึกษาเชิงคุณภาพในชุมชนแห่งหนึ่งของภาคอีสาน การวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายความหมายของสุขภาพจิตบุตรปฐมวัย และพฤติกรรมของมารดาในการส่งเสริมสุขภาพจิตบุตรปฐมวัยตามการรับรู้ของตนในบริบท ครอบครัวอีสาน เลือกผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นมารดาที่มีบุตรปฐมวัยจำนวน 23 คน ตามหลักการเลือกตัวอย่างเชิงทฤษฎี เก็บข้อมูลโดยการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและ การบันทึกภาคสนาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา ผลการศึกษาพบว่า มารดาให้ความหมายของสุขภาพจิตดีของเด็กปฐมวัยว่า เด็กที่มีอารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส เลี้ยงง่าย ร่างกายสมบูรณ์ มีความฉลาด ช่วยเหลือตัวเองได้ เข้ากับเพื่อนได้ สำหรับเด็กปฐมวัยที่มีสุขภาพจิตไม่ดี คือ เก็บกด ซึมเศร้า ดื้อ ก้าวร้าว ไม่เชื่อฟัง กระแทกมือ กระแทกเท้า เอาใจยาก มารดามีพฤติกรรมตามการส่งเสริมสุขภาพจิตบุตรปฐมวัย 2 ลักษณะ คือ

1. พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพจิตเหมือนกันทุกวัย ประกอบด้วย 1) พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพกายสู่สุขภาพใจดี ได้แก่ ให้กินอยู่นอนหลับสบาย บำรุงร่างกายแม่สู่กายใจลูก 2) พฤติกรรมส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมสู่สุขภาพจิตที่ดี ได้แก่ ส่งเสริมให้เข้าสังคม การประคับประคองจิตใจด้วยการชื่นชมให้กำลังใจ ควบคุมพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ และลดความขัดแย้งในครอบครัว

2. พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพจิตเฉพาะในแต่ละวัย ซึ่งแบ่งเป็น 3 ช่วงวัย คือ 1) วัยแรกเกิดถึงหนึ่งขวบ ได้แก่ ให้กินอยู่หลับสบาย สื่อสัมผัสระหว่างแม่และลูก 2) วัยหนึ่งถึงสามขวบ ได้แก่ ฝึกให้ลูกช่วยเหลือตัวเอง ป้องกันและควบคุมพฤติกรรมอิจฉาน้อง 3) วัยสามถึงหกขวบ ได้แก่ ส่งเสริมการศึกษา อบรมสั่งสอนให้เป็นคนดีของสังคม

จิรวัจน์ บุญมาเลิศ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ผู้ปกครองชาวไทยมุสลิมด้วยวิธีการมุขาวะเราะหฺเรื่อง การส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปฐมวัยที่กำพร้า การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจผู้ปกครองชาวไทยมุสลิมด้วยวิธีการมุขาวะเราะหฺ เรื่องการส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปฐมวัยที่กำพร้า ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือผู้ปกครองชาวไทยมุสลิมของเด็กปฐมวัยที่กำพร้า ที่ได้รับการอนุเคราะห์

จากองค์การสงเคราะห์มุสลิมนานาชาติ จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจของผู้ปกครองเรื่องการส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปฐมวัยที่กำลังทำ 2) แบบสังเกตพฤติกรรมผู้ปกครองในการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ หลังการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจของผู้ปกครองชาวไทยมุสลิมพบว่า

1. หลังการพัฒนาความรู้ ผู้ปกครองชาวไทยมุสลิมมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปฐมวัยที่กำลังทำสูงกว่าก่อนการพัฒนาความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. หลังการพัฒนาความรู้ผู้ปกครองชาวไทยมุสลิมมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปฐมวัยที่กำลังทำสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70

3. จากแบบสังเกตพฤติกรรมผู้ปกครองในการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีการปฏิสัมพันธ์ทางบวกกับเด็กในลักษณะการใช้คำพูดที่ส่งเสริมกำลังใจ และทำที่ต่าง ๆ ที่แสดงถึงการยอมรับเด็ก ซึ่งส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็ก

วรณัฐ เสนิงค์ ณ อยุธยา (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการของผู้ปกครองที่นับถือศาสนาอิสลามที่มีต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในโรงเรียน การศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาระดับและเปรียบเทียบความต้องการของผู้ปกครองที่นับถือศาสนาอิสลามที่มีต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในโรงเรียน เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยพื้นฐานของครอบครัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้ปกครองที่นับถือศาสนาอิสลามที่มีบุตรเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1-2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร จำนวน 305 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่สร้างโดยผู้วิจัย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้ปกครองที่นับถือศาสนาอิสลาม มีความต้องการให้มีการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนด้านการปฏิบัติ การแสดงออก และการมีระเบียบวินัย ระดับมาก

2. ผู้ปกครองที่นับถือศาสนาอิสลาม มีความต้องการให้มีการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในโรงเรียน โดยจำแนกตามเพศ อายุ ฐานะทางเศรษฐกิจและสถานะทางสังคม ไม่แตกต่างกันยกเว้นระดับการศึกษาต่างกัน มีความต้องการด้านการแสดงออกทางกายแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชินะโอภาส สะพานทอง (2546) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อคุณค่าทางนันทนาการของการเล่นทรายสี สำหรับเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อคุณค่าทางนันทนาการของการเล่นทรายสี สำหรับเด็กปฐมวัย จำแนกตามตัวแปร เพศ อาชีพ และระดับการศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปกครองที่พาเด็กปฐมวัยมาใช้บริการกิจกรรมนันทนาการการเล่นทรายสี จำนวน 409 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อคุณค่าทางนันทนาการของการเล่นทรายสี สำหรับเด็กปฐมวัย เป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที และค่าเอฟ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ปกครองที่นำเด็กปฐมวัยมาใช้บริการการเล่นทรายสี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีอาชีพพนักงานบริษัท
2. เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยต่อคุณค่าทางนันทนาการของการเล่นทรายสีโดยรวมทุกด้านสรุปว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นต่อคุณค่าทางนันทนาการของการเล่นทรายสีสำหรับเด็กปฐมวัย อยู่ในระดับสูงมีค่าเฉลี่ย 3.67
3. ผู้ปกครองที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อคุณค่าทางนันทนาการของการเล่นทรายสีสำหรับเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อคุณค่าทางนันทนาการของการเล่นทรายสีสำหรับเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. ผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อคุณค่าทางนันทนาการของการเล่นทรายสีสำหรับเด็กปฐมวัยไม่แตกต่างกัน

เกศรินทร์ ชุ่มจิตต์ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการอ่านของนักเรียนระดับปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทผู้ปกครองในการส่งเสริมการอ่านของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ จำนวน 256 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบสอบถามบทบาทผู้ปกครองในการส่งเสริมการอ่านของนักเรียนระดับปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า

1. ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามโครงการรักการอ่าน โดยภาพรวมพบว่า ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย แต่พบว่า ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยมากคือ อ่านหนังสือนิทานให้เด็กฟังด้วยตนเอง และแสดงความสนใจในหนังสือนิทานที่เด็กนำกลับบ้าน

2. ด้านการเป็นตัวอย่างในการอ่าน โดยภาพรวมพบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทในด้านการเป็นตัวอย่างในการอ่านอยู่ในระดับน้อย คือ ปฏิบัติเป็นแบบอย่างในการอ่านและแนะนำประโยชน์ของการอ่านให้กับเด็ก

3. ด้านการจัดเตรียมสภาพแวดล้อม โดยภาพรวมพบว่า ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย แต่พบว่า ผู้ปกครองปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยมากคือ การทำกิจกรรมการอ่านกับลูกที่ห้องนอน และปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย คือ สอนให้เด็กจัดหนังสือให้เป็นระเบียบหลังการอ่าน และสอนให้เด็กได้รู้จักการดูแลรักษาหนังสือหลังการอ่าน

สุปราณี ประคำพอง (2547) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้โปรแกรมการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มินิสัยรักการอ่านโดยผู้ปกครอง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มินิสัยรักการอ่าน ก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มินิสัยรักการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปกครองของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุระหว่าง 5-6 ปี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนอนุบาลท่าหลวง อำเภอท่าหลวง จังหวัดลพบุรี จำนวน 20 คน ได้มาโดยวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ 1) อาสาสมัครเข้าร่วมโปรแกรมด้วยความเต็มใจ 2) สามารถอ่านหนังสือออกและเขียนได้ 3) สามารถเข้าร่วมโปรแกรมตั้งแต่เริ่มจนจบการดำเนินการของโปรแกรม มีผู้ปกครองที่เข้าร่วมโปรแกรม ในสัปดาห์แรก จำนวน 40 คน และมีผู้ปกครองที่เข้าร่วมโปรแกรม ตั้งแต่เริ่มจนจบการดำเนินการของโปรแกรม จำนวนทั้งสิ้น 20 คน ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง โปรแกรมการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มินิสัยรักการอ่านใช้เวลาทดลอง 10 สัปดาห์ แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ One-Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ โปรแกรมการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มินิสัยรักการอ่าน และแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มินิสัยรักการอ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติแจกแจง แบบ t-test Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองที่ใช้โปรแกรมการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มินิสัยรักการอ่าน มีความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมเด็กปฐมวัยให้มินิสัยรักการอ่าน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุหงา เม่นทอง(2547) ทำการวิจัยเรื่อง ความเชื่อของผู้ปกครองเกี่ยวกับบทบาทของคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาระดับความเชื่อของผู้ปกครองเกี่ยวกับบทบาทของคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยโดยรวมและแยกเป็นสามด้านคือ ความเชื่อเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย ความเชื่อเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มีประโยชน์ต่อเด็ก

ปฐมวัย และความเชื่อเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์มีผลกระทบต่อเด็กปฐมวัย และเพื่อเปรียบเทียบความเชื่อของผู้ปกครองเกี่ยวกับบทบาทของคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ของครอบครัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่เรียนคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนอนุบาลเอกชน สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานครจำนวน 275 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความเชื่อของผู้ปกครองเกี่ยวกับบทบาทของคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย โดยสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.94 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ(%) ค่าคะแนนเฉลี่ย() ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าเอฟ(F-test) การทดสอบค่าที(t-test) การทดสอบความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างโดยวิธี LSD (Fisher's Least-Significant Different) ผลการวิจัยพบว่า

ความเชื่อของผู้ปกครองเกี่ยวกับบทบาทของคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อเปรียบเทียบความเชื่อของผู้ปกครองเกี่ยวกับบทบาทของคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้ปกครองมีความเชื่อว่าคอมพิวเตอร์เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย และคอมพิวเตอร์มีประโยชน์ต่อเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .05$ และมีความเชื่อว่าการใช้คอมพิวเตอร์มีผลกระทบต่อเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .01$

เมื่อเปรียบเทียบความเชื่อของผู้ปกครองเกี่ยวกับบทบาทของคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยที่มีอายุต่างกัน โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้ปกครองมีความเชื่อว่าคอมพิวเตอร์มีประโยชน์ต่อเด็กปฐมวัย และการใช้คอมพิวเตอร์มีผลกระทบต่อเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .05$ แต่ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีความเชื่อเกี่ยวกับบทบาทของคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยไม่แตกต่างกัน

วรรัตน์ นิยมไทย (2547) ทำการวิจัยเรื่องผลการให้ความรู้ผู้ปกครองผ่านระบบอินเทอร์เน็ตต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการให้ความรู้ผู้ปกครองผ่านระบบอินเทอร์เน็ตต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยโดยภาพรวมและจำแนกเป็นรายด้าน ได้แก่ ปัญหาของตนเองที่ไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น ปัญหาของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก ปัญหาของผู้อื่น กลุ่มตัวอย่างที่

ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง จำนวน 15 คน อายุระหว่าง 5-6 ปี ที่กำลังเรียนรู้ อยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลชัยพฤกษ์ เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง ซึ่งมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ปกครอง ดังนี้ ผู้ปกครอง ที่มีบุตรเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนอนุบาลชัยพฤกษ์ เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร และผู้ปกครองมีความสามารถในการใช้ระบบอินเทอร์เน็ต การทดลอง ใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลที่ [http:// www.Chaiyapruk. ac.th/](http://www.Chaiyapruk.ac.th/) ในช่วง เวลา 18.00-20.00 น.ของทุกวัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบความสามารถในการ แก้ปัญหาและชุดให้ความรู้ผู้ปกครองผ่านระบบอินเทอร์เน็ตต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของ เด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความ เบี่ยงเบนควอไทล์ และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยของผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีความ สามารถในการแก้ปัญหาสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนทริยา คำหาญสุนทร (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสนใจของเล่นของเด็กวัย เตะและเตะตามการรับรู้ของผู้ปกครอง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประเภทและลักษณะของ เล่นที่เด็กวัยเตะและเตะให้ความสนใจ และเปรียบเทียบระดับความสนใจของเล่นของเด็กวัยเตะและเตะ ตามการรับรู้ของผู้ปกครอง ตามฐานะเศรษฐกิจ ลักษณะที่อยู่อาศัย และวิธีการอบรมเลี้ยงดู กลุ่ม ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ประกอบด้วย ผู้ปกครองเด็กอายุ 1 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี ใน โรงเรียนสาธิตอนุบาลลอออุทิศ ที่บุตรหลานศึกษาอยู่ในระดับชั้นบ้านหนูน้อย และชั้นบ้านสาธิต ปี การศึกษา 2546 จำนวน 122 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กวัยเตะและเตะให้ความสนใจของเล่นสำเร็จรูปในระดับมากที่สุด ส่วนของเล่นปลาย เปิดเด็กวัยเตะและเตะให้ความสนใจในระดับมาก
2. เด็กวัยเตะและเตะให้ความสนใจ ลักษณะทั่วไปของของเล่นที่เป็นของเล่นเดี่ยว ได้แก่ ลูกบอล แท่งไม้สี่เหลี่ยม ห่วงยาง บ่อบอล และของเล่นจำลองที่เป็นเครื่องเล่น ได้แก่ ตุ๊กตาสัตว์ รถยนต์ ตุ๊กตา หุ่น ในระดับมากที่สุด ส่วนของเล่นที่เป็นชุดเครื่องเล่น ได้แก่ ชุดคุณหมอ ชุดช่าง เสริมสวย ชุดช่างไม้ และของเล่นปลายเปิด ได้แก่ กิ่งไม้ เศษไม้ ดินเหนียว ทราช เศษกระดาษ ปั้น แป้ง เด็กวัยเตะและเตะให้ความสนใจในระดับมาก และโครงสร้างของของเล่นสำเร็จรูปที่เด็กวัย เตะและเตะให้ความสนใจได้แก่ ของเล่นที่มีรูปทรงกลมและรูปทรงสี่เหลี่ยมในระดับมาก ส่วนของเล่น ที่มีรูปทรงสามเหลี่ยม รูปทรงห้าเหลี่ยม รูปทรงหกเหลี่ยม รูปทรงครึ่งวงกลม และรูปทรงกระบอก

เด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจในระดับปานกลาง ของเล่นที่มีหลายสีหรือเป็นลวดลาย สีแดง 3 สีในชั้นเดียว 2 สีในชั้นเดียว สีเขียว สีส้ม และสีเหลืองเด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจในระดับมาก ส่วนของเล่นที่มีสีน้ำเงินเด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจในระดับปานกลาง ของเล่นที่ผลิตจากพลาสติกเด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจในระดับมากที่สุด และของเล่นที่ผลิตจากไม้เด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจในระดับมาก ส่วนของเล่นที่ผลิตจากยาง โลหะ และโฟม เด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจในระดับปานกลาง ของเล่นที่มีกลไก ล้อเลื่อน ปุ่มกด บานเปิด-ปิด เคลื่อนที่ด้วยแบตเตอรี่ มีเสียงดังประกอบ มีที่ดึง-โยก-หมุนเด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจในระดับมากที่สุด ส่วนของเล่นที่มีเชือกดึงและสปริง ดัดตัวเด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจในระดับมาก

3. เด็กวัยเตาะแตะที่ผู้ปกครองมีความแตกต่างทางฐานะเศรษฐกิจ และลักษณะที่อยู่อาศัย มีความสนใจลักษณะทั่วไปของของเล่นไม่แตกต่างกัน และเด็กวัยเตาะแตะที่ผู้ปกครองใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน เด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจของเล่นเดี่ยว ของเล่นจำลองที่เป็นเครื่องเล่น และของเล่นปลายเปิดไม่แตกต่างกัน ส่วนของเล่นที่เป็นชุดเครื่องเล่นเด็กวัยเตาะแตะให้ความสนใจต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดวงเดือน มุลกลาง (2546) ทำการวิจัยเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยของผู้ปกครอง โรงเรียนบ้านบวก อำเภอลี้ จังหวัดลำพูน การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยของผู้ปกครองโรงเรียนบ้านบวก อำเภอลี้ จังหวัดลำพูน ประชากรคือ ผู้ปกครองของนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนบ้านบวก จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างเกี่ยวกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยของผู้ปกครอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการจัดหมวดหมู่ด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยของผู้ปกครองด้านร่างกาย ผู้ปกครองให้ความสำคัญและดูแลเกี่ยวกับเรื่องอาหารและโภชนาการ เครื่องนุ่งห่ม และการพักผ่อน ฝึกให้เด็กใช้อุปกรณ์ในการรับประทานอาหาร การรักษาความสะอาดร่างกาย เครื่องแต่งกายและการขับถ่าย

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยของผู้ปกครองด้านอารมณ์และจิตใจ ผู้ปกครองและเด็กมีความรู้สึกใกล้ชิดผูกพันกัน ผู้ปกครองสอนเด็กในเรื่องการควบคุมตนเองและให้โอกาสการตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการ ในการอบรมสั่งสอนผู้ปกครองใช้การเสริมแรง

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยของผู้ปกครองด้านสังคมและบุคลิกภาพ ผู้ปกครองปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างในเรื่องมารยาทและค่านิยมทางสังคม เด็กปฏิบัติสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกันที่อาศัยอยู่ใกล้กัน ผู้ปกครองให้การอบรมเกี่ยวกับเรื่องเพศและบทบาทที่เหมาะสมตามเพศ

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยของผู้ปกครองด้านสติปัญญา ผู้ปกครองชี้แนะและส่งเสริม

เสริมให้เด็กเรียนรู้ ฝึกอ่าน เขียนจากหนังสือและปฏิสัมพันธ์ทางภาษากับเด็กในรูปแบบต่าง ๆ ส่งเสริมให้เด็กเล่นกับเพื่อนในวัยเดียวกันเพื่อการเรียนรู้ ฝึกให้เด็กทำงาน เช่น การปฏิบัติกิจวัตรประจำวันและการทำงานบ้าน

ลักขณา ชอบเสียง (2548) ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อศึกษาบทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือครอบครัวที่มีเด็กปฐมวัย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 277 ครอบครัว โดยแบ่งตามช่วงวัยเป็น ครอบครัวที่มีเด็กวัยทารก จำนวน 37 ครอบครัว ครอบครัวที่มีเด็กวัยเตาะแตะ จำนวน 102 ครอบครัว และครอบครัวที่มีเด็กวัยก่อนเรียน จำนวน 138 ครอบครัว โดยมีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยกำหนด และยินดีเข้าร่วมการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 ส่วน คือ แบบสัมภาษณ์ข้อมูลทั่วไป โครงสร้างของครอบครัว และโครงสร้างบทบาทของครอบครัวเด็กปฐมวัย และแบบสัมภาษณ์บทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยตามช่วงวัย หาค่าความเที่ยงด้วยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค ของแบบสัมภาษณ์ตามช่วงวัย ได้ดังนี้ วัยทารก 0.81 วัยเตาะแตะ 0.87 และวัยก่อนเรียน 0.81 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS/PC+ เพื่อหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้อมูลทั่วไปของเด็กปฐมวัย ผู้เลี้ยงดูหลัก โครงสร้างของครอบครัวและโครงสร้างบทบาทของครอบครัว

1.1 เด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมการศึกษามีจำนวนเพศหญิงและเพศชายใกล้เคียงกันโดยเป็นกลุ่มอายุ 3-6 ปี (ร้อยละ 49.8) ส่วนใหญ่มีพี่น้อง 2 คน (ร้อยละ 49.8) และมาจากครอบครัวที่มีบิดามารดามีสถานภาพสมรสคู่(ร้อยละ 89.2)

1.2 ผู้เลี้ยงดูหลักส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง (ร้อยละ 93.1) และเป็นมารดา(ร้อยละ 57.4) ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 – 30 ปี(ร้อยละ 33.9) จบการศึกษาระดับประถมศึกษา(ร้อยละ 61.4) มีอาชีพทำงานบ้าน(พ่อบ้าน/แม่บ้าน)มากที่สุด (ร้อยละ 35.0) มีสถานภาพสมรสคู่(ร้อยละ 88.0) ส่วนใหญ่(ร้อยละ 44.4) มีรายได้ต่ำกว่า 4,000 บาทต่อเดือน

1.3 โครงสร้างของครอบครัว พบว่าลักษณะครอบครัวส่วนใหญ่ (ร้อยละ 68.6) เป็นครอบครัวขยาย มีสมาชิกในครอบครัว 4 คน(ร้อยละ 27.1) ครอบครัว(ร้อยละ 62.1) มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 8,546 บาท และมีครอบครัว (ร้อยละ 34.7) ยังต้องกู้ยืม

1.4 โครงสร้างบทบาทของครอบครัว พบว่าผู้ที่มีบทบาทหน้าที่ในการ หารายได้เข้าครอบครัว (ร้อยละ 38.6) คือบิดาและมารดา ส่วนใหญ่ผู้ดูแลงานบ้านเป็นมารดา (ร้อยละ 53.8) ผู้มีอำนาจตัดสินใจในการกู้ยืมเงินส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.1) และการจ่ายเงินก้อนใหญ่ๆ (ร้อยละ 44)

เป็นปู่ตายาย ผู้ทำหน้าที่เก็บออมเงินส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60.3) เป็นมารดา (ร้อยละ 31.1) ของผู้ที่ทำหน้าที่ว่ากล่าวดักเตือนและลงโทษเด็กเป็นมารดา ผู้ที่ดูแลเรื่องการเรียนและการวางแผนอนาคตให้เด็กจะเป็นทั้งบิดาและมารดา(ร้อยละ 31.1) และผู้ที่อบรมสั่งสอนระเบียบวินัยต่างๆ แก่เด็กเป็นบิดา มารดาและคนอื่นๆในบ้านช่วยกัน (ร้อยละ 25.6)

2. บทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย

2.1 บทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารก โดยรวมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.08$, $S.D.= 1.02$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติรายด้านส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติด้านดูแลให้ได้รับความรักความอบอุ่นสูงสุด ($\bar{x} = 4.80$, $S.D.= 0.47$) ด้านดูแลให้เกิดความสุขสบายกาย($\bar{x} = 4.60$, $S.D.= 0.70$) ด้านดูแลให้ลดความวิตกกังวล ($\bar{x} = 4.08$, $S.D.= 1.06$) และด้านดูแลให้ได้รับประสบการณ์ต่างๆ ($\bar{x} = 4.07$, $S.D.= 1.24$) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมาก ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติด้านดูแลให้รู้จักการรอคอยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.83$, $S.D.= 1.61$)

2.2 บทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยเตาะแตะ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.71$, $S.D.= 1.20$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติรายด้านพบว่า ด้านการเล่นของเด็ก ($\bar{x} = 3.83$, $S.D.= 0.99$) ด้านการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ($\bar{x} = 3.63$, $S.D.= 1.30$) ด้านการควบคุมร่างกายและการควบคุมตนเองของเด็ก ($\bar{x} = 3.29$, $S.D.= 1.55$) และด้านให้โอกาสในการทำกิจกรรมต่างๆด้วยตนเอง ($\bar{x} = 3.24$, $S.D.= 1.18$) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติด้านการเลียนแบบของเด็กอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.56$, $S.D.= 0.97$)

2.3 บทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยก่อนเรียน โดยรวมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.86$, $S.D.= 1.25$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติรายด้านพบว่า ด้านการเลียนแบบของเด็ก ($\bar{x} = 3.94$, $S.D.= 1.10$)ด้านการให้เรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ($\bar{x} = 3.87$, $S.D.= 1.19$) ด้านการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น($\bar{x} = 3.77$, $S.D.= 1.20$) และด้านบทบาทและความสนใจทางเพศ ($\bar{x} = 3.56$, $S.D.= 1.45$) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนการปฏิบัติด้านการเล่นของเด็กอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$, $S.D.= 1.25$)

3 การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าบทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยทารกในเรื่องการดูแลให้รู้จักการรอคอยมีระดับน้อย และบทบาทของครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยเตาะแตะ และวัยก่อนเรียนยังมีระดับปานกลาง ดังนั้นพยาบาลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรเน้นการให้ความรู้ และส่งเสริมบทบาทการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยให้ถูกต้องเหมาะสมแก่ครอบครัวเพิ่มมากขึ้น เพื่อครอบครัวจะได้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องดังกล่าว อันจะนำไปสู่พัฒนาการที่ดีของเด็กต่อไป

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม
 ผลการศึกษาสถานภาพเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม พบว่า มีงาน
 วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วม จำนวน 20 เรื่อง จำแนกเป็น 3
 ด้าน คือ 1) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา 2) ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมี
 ส่วนร่วมกับโรงเรียน 3) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้การสอน ซึ่งผลการ
 วิจัยสรุปได้ว่า

1) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วมในด้านการมี
 ส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา มีจำนวน 4 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วม
 ของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา มี 2 ประเด็น ต่อไปนี้ 1) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการ
 จัดการศึกษา และ 2) บทบาทของครูในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัด เป็น
 ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมของบ้าน โรงเรียน และชุมชน การมีส่วนร่วมของบ้าน โรงเรียน
 และชุมชน ในการจัดการศึกษาปฐมวัยในโรงเรียนรู้ปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนใน
 4 ด้านคือ 1) ด้านการติดต่อสื่อสาร 2) ด้านการเป็นผู้ประสานงานในการระดมทรัพยากร 3)
 ด้านการอาสาสมัครเพื่อพัฒนาการศึกษา และ 4) ด้านการเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจของ
 โรงเรียน

2. บทบาทของครูในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง บทบาทของครูในการ
 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษา ใน 7 ด้าน เรียงจากอันดับสูงสุดไปยังต่ำ
 สุด ได้แก่ 1) ด้านการประเมินความต้องการ และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม 2) ด้าน
 การเตรียมการเกี่ยวกับการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม 3) ด้านการรับสมัคร การคัดเลือกและการ
 มอบหมายงาน 4) ด้านการชี้แจงและทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครอง 5) ด้านการ
 ให้ความรู้ปกครอง และบุคลากรของสถานศึกษาปฐมวัย 6) ด้านการติดต่อสื่อสาร 7) ด้านการส่งเสริม
 และสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

2) ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียน

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วมในด้านปัจจัย
 จูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียน มีจำนวน 4 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยจูงใจที่
 ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียน มี 2 ประเด็น ต่อไปนี้ 1) ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองมี
 ส่วนร่วมกับโรงเรียน และ 2) บทบาทของครูในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการ
 จัดการศึกษาปฐมวัย ซึ่งมีงานวิจัยดังนี้

1. ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยมีส่วนร่วมกับโรงเรียน ปัจจัยจูงใจที่ทำให้ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยมีส่วนร่วมกับโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก 2 อันดับ คือ 1) ด้านครูผู้สอน และ 2) ด้านผู้บริหารและการจัดการโรงเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังต่อการจัดการศึกษาปฐมวัย กับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองพบว่า ความคาดหวังและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการจัดการศึกษาปฐมวัยมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. บทบาทของครูในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัย ได้แก่การพัฒนาคู่มือการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัยและการให้ผู้ปกครองทำการบ้านแบบมีส่วนร่วมกับเด็กทุกวันการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง 4 กิจกรรมคือ 1) การเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน 2) การจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอน 3) การสานสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับบ้าน และ 4) การประเมินผลนักเรียน

3) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้การสอน

สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาปฐมวัยโดยการมีส่วนร่วมในด้านการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้การสอน มีจำนวน 10 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้การสอนมี 2 ประเด็นต่อไปนี้ 1) การส่งเสริมเด็กปฐมวัย ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มิงานวิชัย จำนวน 8 เรื่อง และ 2) ผู้ปกครองกับการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย มิงานวิชัย จำนวน 2 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้การสอน มีดังนี้

1. การส่งเสริมเด็กปฐมวัย ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาพบว่า มีการส่งเสริมพัฒนาการดังนี้ 1) ส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย 2) การส่งเสริมสุขภาพจิตบุตรปฐมวัย 3) การเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปฐมวัยที่กำลังวัย 4) การส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในโรงเรียน 5) การส่งเสริมคุณค่าทางนันทนาการของเด็กปฐมวัย 6) ส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยด้วยคอมพิวเตอร์ 7) ส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย 8) การศึกษาความสนใจของเล่นของเด็กวัยเตาะแตะ

2. ผู้ปกครองกับการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยพบว่า 1) การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยด้วยการส่งเสริมพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา 2) การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย ครอบครัวมีบทบาทในด้านการเลียนแบบของเด็ก ด้านการให้เรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ด้านการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น และด้านบทบาทและความสนใจทางเพศ